

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 74

Dimecres, 18 de febrer de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 50

S U M A R I

Projecte de llei

de regulació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (debat de totalitat) (tram. 200-00051/08) p. 5

Projecte de llei

del Síndic de Greuges (debat de totalitat) (tram. 200-00052/08) p. 18

Proposició de llei

de prestacions i ajuts a les famílies amb fills o filles a càrrec (debat de totalitat) (tram. 202-00040/08) p. 30

Proposta de designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 271-00008/08) p. 40

Procediment

per a designar vint-i-un membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 284-00008/08) p. 40

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia de les Malalties Minoritàries (tram. 401-00030/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes amb relació a les reivindicacions dels jutges i sobre la previsió de canviar la política del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació amb relació a les reivindicacions dels mossos d'esquadra (tram. 317-00222/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pacte de finançament i sobre la nova normativa de concessió de subvencions a les organitzacions no governamentals (tram. 317-00224/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats i la cohesió del Govern (tram. 317-00223/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la territorialització de les subvencions a organitzacions no governamentals provinents del 0,7% de l'impost sobre la renda de les persones físiques destinat a fins socials i sobre el pacte de finançament (tram. 317-00225/08) p. 45

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traspàs de la competència relativa a l'autorització inicial de treball per a les persones immigrades (tram. 317-00226/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'oferta de diàleg de Convergència i Unió per a superar la crisi econòmica (tram. 317-00227/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a l'aplicació del Pacte nacional per a la immigració (tram. 310-00280/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del títol VI de l'Estatut d'autonomia (tram. 310-00282/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a garantir l'accés de les organitzacions no governamentals als fons derivats de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 310-00283/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre les possibles irregularitats detectades per la Sindicatura de Comptes a Adigsa (tram. 310-00278/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre la intensificació de les polítiques d'orientació laboral (tram. 310-00281/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre el millorament del servei ferroviari convencional i l'accés a l'alta velocitat ferroviària al Camp de Tarragona (tram. 310-00279/08) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre la política per a afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç (tram. 300-00182/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de crisi econòmica (tram. 300-00187/08) p. 59

Interpel·lació

al Govern sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior (tram. 300-00183/08) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre les delegacions a l'exterior (tram. 300-00184/08) p. 68

Interpel·lació al Govern

sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadius (tram. 300-00185/08) p. 71

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència (tram. 300-00186/08) p. 77

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema de protecció civil (tram. 302-00147/08) p. 82

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener de 2009 (tram. 302-00148/08) p. 83

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral (tram. 302-00149/08) p. 88

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 50

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Justícia i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de regulació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (tram. 200-00051/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 361, 13)

2. Projecte de llei del Síndic de Greuges (tram. 200-00052/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 369, 17)

3. Proposició de llei de prestacions i ajuts a les famílies amb fills o filles a càrrec (tram. 202-00040/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 288, 27)

4. Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 271-00008/08). Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

5. Procediment per a designar vint-i-un membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 284-00008/08). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpellació al Govern sobre la política per a afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç (tram. 300-00182/08). Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de crisi econòmica (tram. 300-00187/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior (tram. 300-00183/08). Grup Mixt. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre les delegacions a l'exterior (tram. 300-00184/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadiu (tram. 300-00185/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència (tram. 300-00186/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema de protecció civil (tram. 302-00147/08). Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener de 2009 (tram. 302-00148/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral (tram. 302-00149/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

16. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia de les Malalties Minoritàries. Grups parlamentaris. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Els recordo també que aquesta tarda, abans de començar la sessió de control o tot just començada la sessió de control, es llegirà la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia de les Malalties Minoritàries.

Projecte de llei

de regulació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (debat de totalitat) (tram. 200-00051/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de regulació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltíssimes gràcies, senyor president. Molt bon dia tinguin tots vostès, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats. És per a mi un plaer novament presentar des d'aquest faristol, des d'aquesta tarima, una nova proposta de caràcter legislatiu que té a veure amb l'àmbit penitenciari i, molt especialment, amb la regulació i l'estructuració del mecanisme que fa possible la rehabilitació, a través de la formació ocupacional, de

la formació professional i de l'adquisició d'hàbits del món laboral i del treball productiu, del personal que compleix condemna de privació de llibertat tant en els centres penitenciaris d'adults com –ho veurem en l'explicació de la llei– també en l'àmbit de la justícia juvenil, d'aquells que tenen edat laboral.

Aquesta llei que presentem avui en ve a substituir una que inicialment es va aprovar per aquest Parlament, la Llei 5/1989, amb què de manera inicial, i que va ser l'embrió del que avui és el Cire, el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció social, doncs..., va aprovar aquest Parlament, com els deia. Ho va fer com a entitat de dret públic amb personalitat jurídica sotmesa a la Generalitat, l'actuació de la qual s'ajustava a dret privat. Aquesta era la figura jurídica que en aquell moment va adoptar aquesta empresa pública que ha funcionat fins a l'actualitat, tot i que l'any 2005, amb la modificació d'un conjunt de lleis, s'hi va incorporar una disposició per donar-li la consideració d'empresa d'inserció sociolaboral.

Els temps han canviat força –vull posar-los en antecedents perquè s'entengui la importància d'aquest instrument– des que el nostre ordenament jurídic, la mateixa Constitució, estableix que a l'Estat espanyol –i, per tant, també a Catalunya– el treball penitenciar no pot ser de cap de les maneres treball forçós, treball obligatori. És així que, quan hem fet un estudi comparatiu respecte a la legislació vigent a Europa en aquesta índole d'activitats, ens trobem que en els llocs en què el treball penitenciar funciona i inclou l'àmplia majoria de persones que estan complint condemna –exceptuant sempre les que, o bé per edat o bé per malaltia, no poden incorporar-se en aquest tipus d'activitat–, en alguns països europeus ho han de fer de manera obligatòria, mentre que aquí a l'Estat espanyol i molt especialment a Catalunya, que és qui té desenvolupada més aquesta activitat de reinserció a través del treball productiu, ho és amb caràcter voluntari.

Com que ho és amb caràcter voluntari però, alhora, és una activitat incentivada des del punt de vista de tots els programes de tractament..., perquè no hi ha una cosa millor que aprofitar els temps de privació de llibertat per donar formació, de la índole que sigui: d'alfabetització bàsica, de formació reglada i obtenció de la titulació de secundària obligatòria, de cursar batxillerats o de cursar, fins i tot, estudis superiors, però de manera especial de formació ocupacional que doni instruments per a la possible reinserció laboral, que donarà lloc a la possibilitat de tenir, per tant, una retribució mensual quan hagi acabat la condemna, o bé quan se li concedeixi un grau que li permeti una situació de semilibertat, és a dir, un tercer grau de classificació penitenciària, que pugui compaginar amb l'activitat laboral a l'exterior i que el temps que ha estat en l'interior dels centres penitenciaris li hagi servit per a aquesta qüestió.

És per això que aquesta llei deroga la llei del 89, l'amplia, li dona una mirada més elevada, li posa uns horitzons més agosarats, més ambiciosos, i també, així mateix, modifica la Llei 5/2000, del 12 de gener, per la qual es regulava la responsabilitat penal dels menors, atès que s'hi incorpora la possibilitat que aquells me-

nors en centres educatius en compliment d'una mesura imposada pels tribunals de menors puguin, els que tenen més de setze anys, és a dir, de setze a divuit anys, incorporar-se a aquesta tipologia de programes de formació ocupacional. I estableix que el conjunt de normes que s'apliquin en la nova concepció del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció s'adaptaran a la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic, en els termes que estableix aquesta llei. És a dir, vindria a ser una reforma obligada perquè, de totes maneres, l'hauríem d'adaptar a la nova llei de contractes del sector públic, però aprofitem aquesta reforma obligada no només per adaptar-la, sinó també per establir-ne un concepte profundament diferent.

La naturalesa i funcions del Cire..., és a partir d'ara entitat de dret públic i, per tant, llevat dels supòsits i les matèries que expressament s'exceptuen en aquesta llei, s'entendrà que és un mitjà propi de l'Administració de la Generalitat, i no només de l'Administració de la Generalitat, sinó també, i per acord amb les entitats municipalistes, un mitjà propi de les entitats municipals –dels ajuntaments, de les entitats municipals descentralitzades, dels consells comarcals, de les diputacions, etcètera–, qüestió que ha fet que també es modifiquin els seus òrgans de direcció, l'organització dels seus òrgans de direcció, per tal que hi tinguin cabuda no els sectors socials que ja s'hi van incorporar ara farà cinc anys, l'any 2004 –els empresaris, els sindicats, determinades entitats de caràcter social–, sinó que s'hi incorporin també representants del món municipal, atenent que a partir d'ara aquest instrument de treball penitenciar és considerat mitjà propi per al conjunt de les entitats locals i el seu sector públic, és a dir, i les empreses públiques que es derivin d'aquest sector.

En tot cas, la consideració com a mitjà propi suposa la possibilitat que tant l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic com les entitats locals que els hi feia referència ara puguin rebre la prestació dels serveis del Centre d'Iniciatives, però no suposa en cap cas l'obligació d'encàrrec. Això és bo de deixar-ho clar, perquè algunes veus s'han aixecat dient que amb això tota l'Administració hauria de treballar de manera obligatòria en aquest Centre d'Iniciatives i, per tant, amb personal penitenciar. Si bé és veritat que a mi em sembla allisonador, que a mi em sembla que, si creiem realment en la rehabilitació i en la reinserció, l'Administració pública i el conjunt de les seves empreses públiques, així com l'Administració local, que s'incorpora de bell nou en aquest àmbit, han de donar exemple, no se'ls imposa cap mena d'obligació, ans els contrari, se'ls diu explícitament en la llei que no hi són obligades, però se'ls facilita, no la relació contractual, sinó la d'encàrrec directe, atenent que és un mitjà propi.

Per contra, el que sí que fa el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció és aplicar-se una obligació irrenunciable. És a dir, la seva condició de mitjà propi fa que estigui obligat a dur a terme l'encàrrec tal com preveu l'article 24.6 de la Llei de contractes del sector públic; és a dir, s'haurà d'adaptar i haurà d'estructurar la preparació del personal, la formació i els mitjans tècnics per cobrir aquell encàrrec, i no podrà dir-li al sector que l'hi encarrega que no està disposat a fer-li una determinada feina.

També la llei estableix la possibilitat –i només ho estableix com a tal possibilitat, però era una oportunitat que no podíem deixar passar– que el mateix Centre d'Iniciatives pugui promoure la creació d'una societat de capital íntegrament públic però que tingui l'objecte de promoció, organització i control de treball productiu i formació per a l'ocupació en l'àmbit de l'anomenat «tràfic econòmic privat». Ho preveu, però no la crea i no hi ha previsió de fer-ho a curt termini, però sí que en moments determinats, per tal de tenir més capacitat i poder arribar també a sectors del mercat privat, s'estableix la possibilitat, mitjançant llei, que aquesta entitat pugui arribar-se a constituir.

Així mateix, l'any 2005, en la Llei 11/2005, de 7 de juliol, s'establia que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció tenia la consideració d'empresa d'inserció sociolaboral. S'establia per llei, perquè només per llei pot tenir aquesta consideració. I aquesta no és una qüestió menor que la llei actual manté, atesa la decisió de l'any 2005 de donar-li aquesta característica, entre d'altres coses, no només pel concepte d'inserció sociolaboral que és inherent i és implícit a la condició del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció i a la funció de rehabilitació i reinserció que té la política penitenciària en el seu conjunt, l'organització penitenciària en el seu conjunt i de manera molt especial en aquest àmbit del treball productiu, sinó, a més a més, perquè entenem que, no tant com a sistema operatiu, sinó com a concepte d'inserció sociolaboral, ha de mantenir aquesta característica, si bé és veritat que només la pot obtenir mitjançant llei i ja la va obtenir per unanimitat d'aquesta cambra. I, per tant, va ser la unanimitat d'aquest Parlament qui li va donar aquesta condició l'any 2005, quan es va aprovar la Llei 11/2005, perquè no pot complir –i això és evident, que no les pot complir– les condicions en matèria d'organització laboral que s'estableixen per a la resta d'empreses de reinserció, però no perquè no les pugui complir perquè la població amb la qual treballlem no estigui en risc d'exclusió, ans el contrari: no només està en risc d'exclusió, sinó que està exclosa, no només té un problema de caràcter social, sinó que la societat, quan intenta reinserir-se i reiniciar la vida amb normalitat, normalment li ho posa molt difícil. Encara no hem superat –i ho hem d'acceptar– els prejudicis que sobre els antecedents d'haver complert una privació de llibertat, una condemna per un acte criminal, del qual ja ha pagat la seva responsabilitat criminal..., es fa difícil la seva reinserció. És per això que la llei utilitza tots els instruments possibles per tal de facilitar-ne aquesta reinserció, no n'escatima cap.

Però quan deia: «No pels avantatges laborals, al contrari...» El treball de caràcter penitenciari ve regulat pel Reial decret 782, de l'any 2001, i és un treball amb unes condicions que no s'adeqüen a l'Estatut dels treballadors –no podria ser d'aquesta manera– i és un treball que s'estableix mitjançant la disciplina penitenciària. I a alguns els pot sorprendre, però si una persona arriba tard un dia i, per tant, no ha acabat d'entendre la disciplina i la necessitat d'arribar a l'hora en el seu treball perdrà aquell treball; no caldrà establir cap expedient disciplinari. Si una persona no dona els nivells de qualitat que se li exigeixen en aquest treball penitenciari,

precisament perquè forma part de la seva reeducació, perdrà aquesta activitat; no cal sotmetre'l a més controls, no cal qüestionar-li si compleix o no compleix, no cal aplicar-li si ha acomiadat algú o no el darrer any, que fan les empreses d'inserció sociolaboral en el seu conjunt, perquè el sistema que estableix el Reial decret de treball penitenciari ja els estableix de per si unes condicions laborals extremadament dures, en el sentit que s'han de reeducar i establir aquesta disciplina de què els estava parlant.

A nosaltres la llei ens eixampla el cor, els pulmons, i als treballadors penitenciaris els eixampla les seves oportunitats i les possibilitats de treball. Empresa pública; instrument propi de l'Administració, tant l'autònoma com la local; participació dels agents socials en els seus òrgans de direcció, perquè n'estableixin conjuntament els objectius de caràcter social; consideració d'empresa de reinserció. Però, finalment, treballarem més o menys no en funció d'aquestes característiques singulars, sinó que treballarem més o menys en funció del fet que els que avui estan a les presons i estan fent una feina extraordinàriament difícil i important d'educar i donar hàbits laborals a les persones privades de llibertat en compliment d'una pena de presó, que ho facin amb la qualitat deguda perquè se'ls contracti i se'ls facin encàrrecs en funció de la qualitat que estiguem disposats a donar en la feina que fem diàriament, quotidianament, no per cap altra raó.

Però per fer aquesta funció fa falta, efectivament, un instrument jurídic que és el que avui els presento, i ho faig amb l'honor que em correspon com a consellera de Justícia, però també amb l'esperança de rebre el suport de tots vostès en aquesta difícil però apassionant tasca que van iniciar l'any 89 i que avui inclou ja quasi el 60 per cent dels presos que estan en condicions de treballar.

Moltíssimes gràcies.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president, honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei, no perquè estigui en desacord amb el seu contingut, sinó per considerar que és absolutament innecessari. En aquests minuts que tinc per establir el nostre posicionament ho explicaré, no crec que esgoti els quinze minuts ja que el projecte presenta tan poques novetats que no dona per esgotar-los.

Ens hem mirat tota la documentació: tasca fàcil ja que aquesta era bastant escassa. Hem llegit i rellegit la memòria que es presenta per justificar la necessitat del projecte, els objectius que es persegueixen, la voluntat política de millorar el treball dels interns i els plans de futur del departament en aquest àmbit.

Sincerament, no hem trobat cap argument que justifiqui el projecte de llei que avui s'ha presentat, al contrari, sí que hem trobat alguns elements per presentar l'esmena a la totalitat. Tot allò que diuen que es farà amb la nova llei ja està fet, com que és mitjà propi de l'Administració ja ho fan; la creació de consells assessors o el consell d'administració o la comissió directiva o l'innombrable nombre d'alts càrrecs que té el Cire, ja ho han fet a l'empara d'aquesta llei, a l'empara de la llei vigent, i, per tant, no necessiten per res l'empara d'una nova llei.

L'objectiu principal de la llei, la creació d'una empresa pública que potenciï el treball penitenciari, ja ho va ser l'any 1989, i vostès el que fan ara és repetir aquest objectiu. La possible creació d'una societat amb capital públic és l'única raó que podria justificar la reforma de la llei, però resulta que entre els plans del departament per als propers tres anys no hi és l'entrada en funcionament d'aquesta societat. Per tant, si fos necessari, ja la podrien crear igual que van fer fa tres anys en la modificació d'aquella llei d'un conjunt d'articles referits a diferents polítiques com a empresa de reinserció, podrien fer-ho perfectament l'any 2011, que és quan vostès diuen que, potser, podrien crear aquesta societat amb capital públic.

Anem, però, a repassar alguns dels punts que es marquen com a prioritats en la memòria. El Cire es crea l'any 1989 amb la finalitat de facilitar el treball productiu als interns dels centres penitenciaris de Catalunya. L'any 2002 des del Cire es facilita feina als joves infractors i es creen, dins dels centres de menors, tallers d'inserció laboral. Per tant, tampoc es necessita la modificació de la Llei de responsabilitat penal del menor perquè, de fet, això ja es podia fer.

Des del 2002, també des del Cire, junt amb al treball productiu s'encarrega de la formació professional ocupacional i la inserció sociolaboral, que fins aleshores es duia a terme des de les presons. Va ser un canvi de direcció –de directiu– del mateix departament, però no requeria modificació legislativa.

L'any 2003, amb una població reclusa de 6.432 interns, hi va haver una mitjana diària de 1.355 interns treballant. L'any 2004 va ser de 1.455 –cent interns més. Això ho diuen les memòries que es publiquen. I la plantilla de persona del Cire arribava, l'any 2003, a 72 persones.

Continuem amb la memòria: a partir del 2003 l'objectiu del titular del departament és reactivar el Cire, a finals del 2003, quan comença el primer Govern tripartit. En la memòria es diu que en la setena legislatura es constitueix un govern d'alt contingut social, i que, en el cas del Cire, això s'ha de plasmar en el següent –atenció–: reactivant el Cire, doblant el nombre de persones ocupades en un termini de dos anys. Això diu, o sigui, en el 2004 i en el 2005 haurien d'haver passat a 2.710 interns ocupats. Els tenim? No..., ni ara no els tenim.

Posar especial èmfasi en la reinserció sociolaboral. Com? Ja es posava. I es diu que, des de febrer del 2004, s'ha donat l'impuls definitiu a la implementació de la política pública de reinserció sociolaboral. Com ho han

fet? De la següent manera: no doblant el nombre d'interns ocupats, sinó triplicant –això sí, triplicant-lo– el nombre de treballadors adscrits al Cire a la plantilla administrativa. I, si no, mirin vostès els pressupostos de cada any: el 2003, 72 empleats públics; el 2009, 212. Canviant, el 2004, la seu administrativa, que era de lloguer i que era una planta de dos-cents metres, adquirint un edifici de mil metres quadrats –suposo que perquè hi cabessin aquests 212 de futur. Multiplicant per cinc els càrrecs executius i de comandament. Es necessita segons la memòria –i això ho diu la memòria– «una estructura politicoadministrativa potent». Passem d'un director, que hi havia el 2003, a 1 director general, 6 direccions tècniques i 3 territorials. Tot amb l'objectiu de triplicar el treball dels interns. Sembla molt que no ha estat així.

Segons dades dels diferents projectes de llei de pressupostos per al 2007, 2008 i 2009, el nombre d'interns que treballa és de 2.332, sembla, o 2.434, o un 10 per cent més cada any respecte al 2007... Això és el que surt dels pressupostos, de les memòries que vostès presenten. No arriba, lògicament, a la xifra que es deia per al 2005, però és que tampoc hi arriba ara.

Un altre aspecte que diu la memòria: objectiu per als propers quatre anys, però partint del 2007 –2007, 2008, 2009, 2010–, 1.000 interns més treballant; tampoc ha estat així.

Justifiquen la llei en dues reformes legislatives: el Reglament penitenciari i el Reial decret que regula la relació laboral especial penitenciària. La veritat, senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, és que tot són paraules... –paraules, paraules, paraules–, i cap fet rellevant en benefici dels interns.

Increment de plantilla, sí; en uns moments de crisi, o almenys sembla que fora del Govern hi ha crisi, dins del Govern les plantilles van creixent i la prova és tot el que està sortint aquests dies en els mateixos mitjans de comunicació. Multiplicitat de càrrecs, també.

Finalment, cal dir el següent: es demana, entre els informes que es demanen, l'informe preceptiu del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, el qual en les seves observacions generals, la primera de totes, diu que «les modificacions que es proposen es podien fer a l'empara de la normativa vigent i que, per tant, aquest projecte és de tot innecessari». Això ho diu el Consell de Treball, Econòmic i Social. El que passa és que vostès ho demanen perquè és obligat, però després s'ho posen al clatell i no en fan ni cas.

També diu una altra cosa, el Consell de Treball, diu que el projecte es contradiu amb la llei que regula les empreses d'inserció. És ben cert que l'any 2005 vam aprovar aquí que el Cire fos empresa d'inserció. Va ser un article. No es va explicar gaire bé el perquè, ni es va dir, ni es va mirar –i això ho reconec– el contingut de la llei que ho regula. Però resulta que, fent això, el Cire fa competència deslleial. I això és el que avisa el Consell de Treball, Econòmic, i ho avisa també el sindicat de Comissions Obreres que va fer un informe exhaustiu en contra d'aquest projecte de llei, especialment d'alguns d'aquests punts.

A la vista del que hem exposat i del que es pot deduir d'aquesta memòria, que vostès la tenen a les mans i que, per tant, poden rellegir-la de la mateixa manera que ho hem fet nosaltres, hem presentat l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rosa Maria Ferrer.

La Sra. Ferrer Valls

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, benvinguts també el personal del Cire que està avui aquí present. Em toca fer ús de la paraula i vull començar dient que el meu Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, com ja es poden imaginar, no donarà suport a l'esmena de totalitat que acaba de presentar Convergència i Unió. Crec que el mínim que es pot dir d'aquesta esmena és, no ho sé..., que no ha estat molt constructiva.

A continuació, exposaré les raons per les quals el meu grup donarà suport al Projecte de llei de nova regulació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, el Cire. Però abans permetin-me que els expressi, com igualment entendran, que em sento molt emocionada al pujar per primer cop en aquesta tribuna.

També, en aquest sentit, vull manifestar la meva satisfacció com a treballadora social que aquesta primera vegada sigui per parlar del projecte d'una llei d'alt contingut social. Doncs, el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, tal com proposa el seu article 2, té com a objecte facilitar la reinserció sociolaboral de les persones internes en centres penitenciaris i educatius de Catalunya mitjançant el desenvolupament de programes formatius, la creació de llocs de treball i altres actuacions encaminades a la seva reinserció.

I remarco que és una llei social, malgrat que la situació dels presos i de les preses no sol ser un tema prioritari de preocupació ciutadana; resulta més fàcil tenir-los amagats, oblidats, com si un cop tancats ja no existissin. Però els interns i les internes de les presons són persones; persones que han delinquit, sí; que han tingut males idees i pitjors accions, però són éssers humans, i, com a tals, amb capacitat de superació, de canviar, de millorar, de merèixer altra oportunitat al sortir al carrer un cop han complert la pena imposada.

Però perquè això sigui possible cal que el nostre sistema penitenciari estigui preparat per a aquesta funció; cal que ajudi al fet que surtin sent millors persones i amb capacitat de reintegrar-se una altra vegada a la seva comunitat. I això ho podem aconseguir si els facilitem formació, hàbits laborals i possibilitats de treballar; aprenentatges que els serveixin per poder trobar feina i mantenir-la un cop recuperin la seva llibertat, però també perquè mentrestant els suposi un motiu d'autoestima, una eina per aprofitar el temps i un mitjà d'ajuda econòmica. I, si tot això ho fem ben fet, podem estar

segurs que la nostra inversió en reinserció serà també una bona forma de protecció ciutadana.

Aquest projecte de llei que avui se'ns presenta té per objectiu procurar la reinserció sociolaboral de tots els interns i internes que estiguin en disposició de treballar, i constitueix una bona prova que el Govern de la Generalitat considera la política penitenciària com una política social, dintre del sistema de benestar, que sigui capaç de compensar els factors de marginació. Actuant d'aquesta forma, el Govern fa palès el seu compromís amb la plena integració social de totes les persones.

El projecte de llei que és objecte de debat té el seu origen, com ja ha dit la consellera, en la creació, mitjançant la Llei 5/1989, de 12 de maig, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que va suposar aleshores un pas molt important, entre altres raons perquè satisfia el dret al treball de les persones internes en els establiments penitenciaris i apropiava l'activitat laboral penitenciària a les formes organitzatives de la societat, en la qual s'hauran d'integrar més tard les persones recluses.

Però d'ençà de la creació del Cire han passat vint anys, s'han produït reformes legislatives, canvis en l'estructura i en l'organització del mateix centre, i la realitat actual de la població reclusa és molt diferent de la dels anys vuitanta. Prova d'això són algunes dades que marquen el creixement exponencial d'aquest organisme. Des de l'inici del Cire s'ha incrementat en un 1.200 per cent el volum econòmic i, per tant, també de gestió; l'ocupació ha crescut més d'un 100 per cent des del 2003. Per tant, el que la realitat exigeix ara és, sens dubte, l'elaboració d'una nova llei.

Senyora De Gispert, si no ho féssim ara, suposaria perdre la possibilitat d'adequar jurídicament el Cire a la realitat actual, mantenir la normativa vigent desfasada i no coincidir ni amb el marc legal penitenciari ni amb l'actual estructura organitzativa i funcional de l'empresa. Cal, doncs, una nova llei, per adequar-la a la realitat i poder continuar amb l'impuls que els darrers anys ha realitzat en tasques de reinserció sociolaboral en els àmbits penitenciari i de justícia juvenil.

Per això es presenta avui aquest Projecte de llei de la nova regulació del Cire i que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi valorem com a molt positiu; molt positiu perquè la norma objecte de tràmit dota el Cire de més eines i de més funcions i, per tant, representa noves possibilitats de donar resposta a les creixents necessitats de reinserció laboral respecte a la llei anterior.

De les innovacions –jo crec, creiem nosaltres, que sí que n'hi han, senyora De Gispert– que presenta el nou projecte de llei –si més no, queden recollides en aquest projecte–, en destacaré sis.

Primera: el projecte fa més èmfasi en tot el sistema educatiu –això és important– i consolida la gestió de la formació professional, perquè entre les funcions previstes, a més de gestionar, com diu l'actual llei, en el projecte avui objecte de debat s'ha anat molt més enllà, incorporant com a noves funcions per part del Cire la planificació, organització i direcció dels programes de formació professional, fomentant aquells aprenentatges

que facilitin la reinserció sociolaboral i, a més a més, adequant-los als estudis vigents.

Segona: amplia el seu àmbit d'actuació als centres educatius de justícia juvenil i s'adapta així a la legislació sobre els drets dels menors i dels joves interns, qüestió que pensem que és molt valuosa pel suport que pot representar per a aquests centres i per l'oportunitat que dona als nois i noies d'aprendre un ofici que després els ajudarà, quan surtin, doncs, un altre cop en llibertat.

Tercera innovació: obre la possibilitat de crear una societat de capital —com això ja ho ha explicat molt bé la consellera...— íntegrament públic per realitzar les seves activitats en l'àmbit econòmic privat. És deixar una porta oberta quan això es consideri oportú.

Quarta innovació: el projecte de llei converteix el Cire en un mitjà no només al servei de la Generalitat, sinó també dels ens locals de Catalunya, de manera que tant els departaments del Govern com els ajuntaments li podran fer encàrrecs —«li podran», com ja ha explicat bé la consellera; no vol dir que sigui obligatori. Conseqüència d'aquesta relació és la creació en el consell d'administració de dues vocalies per a les entitats associatives dels ens locals de Catalunya; per tant, un òrgan important de participació.

Cinquena innovació: reconeix per primera vegada la figura del consell assessor com a òrgan de participació, assessorament i informació entre les administracions competents i els representants de les organitzacions empresarials i sindicals més representatives interessades en la matèria d'inserció. També considerem l'existència d'aquest consell assessor com una garantia més per a la cura dels drets laborals de les persones internes que participen en els programes d'ocupació.

I l'última innovació que destaquem és la incorporació d'una nova funció del Cire que el nostre grup valora de manera especial: la que insta a vetllar perquè es respectin els drets fonamentals de les persones sotmeses a mesures judicials i a promoure actuacions per aconseguir la igualtat d'oportunitats per a les dones internes.

Precisament aquestes innovacions fan que el nostre grup parlamentari es posicioni en contra de l'esmena a la totalitat que avui ha presentat Convergència i Unió, ja que l'acceptació d'aquesta suposaria un pas enrere; un pas enrere al no poder introduir les modificacions necessàries per potenciar la tasca que té encomanada el Cire. A propòsit, senyora De Gispert, ara treballen 3.400 interns.

En resum, si volem millorar la societat, no podem oblidar les persones que estan a les presons. La reinserció s'ha de fer en una societat civil concreta, la nostra, on les possibilitats d'inserció passen per la formació i el treball. I això és el que aquest projecte de llei ofereix, donar oportunitats positives, creure en la persona i en la capacitat de modificar la seva conducta i facilitar-li també, per descomptat, els instruments que possibilitin la seva reinserció.

En aquesta línia, social i de progrés, va el projecte de llei que avui debatem. Respon a una necessitat del nostre sistema penitenciari, que no pot quedar-se estancat,

que necessita evolucionar, actualitzar-se. Però l'actualització del sistema penitenciari, en el cas d'aquest projecte que avui se'ns presenta, és quelcom més que una simple evolució; és coherència amb la política social del Govern i, en particular, de la conselleria de Justícia.

Per tant, com ja he dit, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà en contra de l'esmena a la totalitat presentada per Convergència i Unió i, en conseqüència, recolzarà la continuïtat de la seva tramitació parlamentària, esperant no desaprofitar l'oportunitat que se'ns presenta amb aquest projecte de llei i que durant el treball de la ponència, amb aportació de tots els grups, inclosos els que avui no hi donin suport, no hi estiguin a favor, siguem capaços de millorar-lo.

Per finalitzar, m'agradaria recordar unes paraules de Nelson Mandela, que diu: «A una nació no se la pot jutjar per com tracta els seus ciutadans més il·lustres, sinó per com tracta els seus ciutadans més oblidats, més marginats, que són els seus presos.»

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president... Senyores i senyors diputats, honorable consellera, dirigents del Cire presents aquí, a l'hemicicle, jo voldria començar destacant un aspecte que a vegades remarcuem poc com a país, com a Parlament fins i tot, i és que els catalans som els únics que hem assumit les competències en matèria penitenciària, és a dir, en execució penal i en gestió dels centres penitenciaris. Segurament n'hi ha uns altres que no ho han assumit, que serien els bascos, doncs, perquè tots coneixem les circumstàncies polítiques i el fet que una part d'aquella societat ha practicat la violència com a instrument polític, per tant, allí hi ha unes altres raons, però fixem-nos que en la resta de comunitats autònomes no hi ha hagut cap interès a assumir aquestes competències. I això és per una cosa molt clara: perquè malgrat que tots formem part de l'Estat de les autonomies, doncs, uns, en aquest cas els catalans, hem tingut sempre una voluntat d'autogovern que correspon al nostre caràcter nacional. I un país que vol autogovernar-se vol fer-se càrrec de totes aquelles qüestions que afecten els ciutadans; no només les que permeten defensar uns interessos immediats, que també; no només aquelles que donen una gran projecció social o una gran rendibilitat política immediata, sinó també aquelles altres que potser passen desapercbedes per a sectors de la ciutadania, que potser no proporcionen uns rendits polítics immediats o que potser diríem que no gaudeixen de gaire prestigi però que, en canvi, demostren que quan un país, una nació, ho és amb totes les conseqüències la seva voluntat d'autogovern s'estén a tots els àmbits, absolutament tots. I, en tot cas, en aquells que no hi arriba és perquè hi ha un estat que encara no li deixa, eh?, entrar-hi, que no li deixa, doncs, arribar-hi. Per

tant, això, aquesta singularitat catalana, crec que val la pena remarcar-la, perquè deixa molt clar, doncs, quina és la voluntat política del poble català.

Però, bé, centrem-nos una mica en la Llei sobre el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Jo penso que qual-sevol persona mínimament informada sobre les polítiques penitenciàries que es llegeixi a fons aquesta llei –que és veritat que és una llei senzilla, en el sentit que té un articulat breu–, doncs, podrà constatar de forma clara i rotunda i inequívoca que la llei, aquest projecte de llei, no pretén altra cosa que reforçar el treball, és a dir, l'activitat laboral dintre dels centres penitenciaris com l'eix central de totes les polítiques de reinserció. I això és molt important: reforçar les activitats ocupacionals, les activitats laborals, el treball, i consolidar-ho com l'eix central de totes les polítiques de reinserció.

Per què? Doncs, per una qüestió molt clara. Perquè de programes de reinserció n'hi ha molts, en molts àmbits, i s'estan fent moltes coses al sistema penitenciari català, en molts àmbits. I alguns d'aquests programes, algunes d'aquestes propostes, algunes d'aquestes iniciatives, teòricament són perfectes; després, quan es posen a la pràctica, doncs, no sempre donen els resultats previstos, la qual cosa no vol dir que no s'hi hagi de seguir insistint, no s'hi hagi de seguir innovant, i des de la conselleria i la Secretaria d'Afers Penitenciaris no s'hi hagi de seguir implementant propostes. Però, en canvi, n'hi ha unes, de propostes, que sempre donen més resultat que allò que estava previst en el document, en el paper, que són les que fan referència al treball. És a dir, totes aquelles propostes que van encaminades que els interns, els presos, puguin treballar i puguin realitzar una feina, que puguin tenir una feina, això sempre acaba donant millors resultats, fins i tot, que els que estaven previstos teòricament. És a dir que des d'una visió pragmàtica, des d'una visió realista, tot allò que signifiqui consolidar el treball penitenciari com a eix central de les polítiques de reinserció és un èxit absolut.

Perquè hem de ser conscients, tots els diputats i la societat catalana sobretot, que un pres, un intern que treballa és un pres amb autoestima o en procés de recuperar l'autoestima; és un pres que pot pagar-se les seves despeses a dins dels centres penitenciaris i no ha de recórrer a l'assistent social perquè li doni uns fons per a poder fer front a aquestes despeses; és un pres que pot ajudar la seva família, que sovint, doncs, té una situació socioeconòmica precària; és un pres que està recuperant o adquirint nous hàbits que l'ajudaran després, un cop en llibertat, a poder seguir aquest ritme frenètic de les nostres societats; és un pres també que està adquirint moltes vegades una especialització laboral, uns coneixements que li permetran segurament accedir a ofertes de treball a les quals fins aleshores potser no havia tingut accés. És a dir, per tant, un pres que treballa és també un pres que no s'està hores i hores al pati, moltes vegades, arriscant-se a veure's involucrat en algun petit conflicte; és un pres també que, un cop està treballant, segurament està també en millor disposició de fer front al seu procés de deshabitació o de desintoxicació, perquè una part important dels presos, com sabem, són toxicòmans o han estat en contacte amb el món de les drogues.

Per tant, el treball –el treball– proporciona multitud d'efectes positius sobre els presos, i a més a més es nota de seguida: en les presons on hi ha, que per sort són la majoria, un volum important de presos que treballa el clima social és molt millor, les relacions amb els funcionaris són molt millors i tot el personal penitenciari, doncs, es troba amb unes condicions que afavoreixen molt més la seva tasca. Per tant, aquesta llei és bona i tot el que es pugui fer, consellera, en aquest sentit, que serveixi per reforçar la importància del treball, doncs, ha de ser benvingut i ha de tenir el suport d'aquesta cambra.

La consellera ha explicat perfectament, i la diputada que m'ha precedit, quines són les millores, malgrat que, pel que sembla, aquestes millores han passat desapercebudes a la senyora Núria de Gispert, tot i que ha estat consellera de Justícia. I a mi em sorprèn –a mi em sorprèn– que vostè no vulgui reconèixer l'evolució que ha sofert el Cire, en el sentit que no només va creant més llocs de treball, no només ofereix més oferta laboral, sinó que ofereix oferta de més qualitat, més ben retribuïda, que proporciona una millor formació als presos, que els dota d'uns coneixements i d'unes experiències laborals que després els ajudaran, un cop al carrer o amb llibertat condicional, a adquirir feines de més qualitat. Vostè, o està mal informada, o està mal documentada, o vol ignorar la realitat, la qual cosa encara seria pitjor.

Miri, em sembla –em sembla– que no és..., no té una importància menor el fet que es vulgui reforçar tot el que fa referència a la formació ocupacional i a la qualificació dels presos per tal d'accedir a una formació professional que després els capaciti i els obri noves sortides. Aquest és un punt important. I fer extensiu també els programes del Cire a la justícia juvenil també és important. I el que dèiem, ampliar –ampliar–, doncs, els membres del consell assessor, implicar-hi l'Administració local, que ja fa temps que col·labora amb els serveis penitenciaris, això també és important, i ho és –i ho és– també, el fet de crear una comissió executiva que ajudi –ajudi– a fer una gestió més àgil, més eficaç i més professionalitzada.

En definitiva, el nostre grup entén que aquesta llei suposa un pas endavant; suposa consolidar polítiques que es feien; suposa dotar de més instruments el Cire perquè pugui, també, rebre encàrrecs i gestionar-los de les altres administracions; suposa obrir-li la porta, i això és molt important, a la creació d'una societat de capital públic però que pugui regular el tràfic econòmic privat, i suposa, en definitiva, doncs, contribuir al fet que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció segueixi essent la punta de llança de les polítiques de reinserció penitenciàries que tenen uns efectes absolutament positius i que han de rebre el suport de l'Administració, no només amb recursos, no només amb encàrrecs quan sigui necessari i oportú, sinó també a l'hora de dotar-los d'instruments jurídics regulats i continguts en una llei per tal que realment el Cire pugui seguir avançant i pugui seguir, doncs, creant aquestes polítiques d'ocupació de qualitat.

Per tant, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat. La convidem, un cop la llei entri en ponència,

a fer les aportacions que considerin convenients, que segurament ajudaran a millorar la llei, perquè sempre les aportacions que es fan amb voluntat de consens ajuden a millorar la llei, i lamentem molt que, doncs, hagin optat per una esmena a la totalitat que al nostre entendre no està justificada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Honorable consellera, il·lustre diputats i diputades, prenem la paraula per posicionar-nos pel que fa a l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup de Convergència i Unió, en aquest debat del Projecte de Llei del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Tot fent una petita introducció en el sentit que en el nostre grup parlamentari hi va haver un debat en profunditat sobre la possibilitat o no de presentar esmena a la totalitat, finalment vam decidir no fer-ho especialment per la finalitat de la pròpia llei, que no pas per la necessitat, tal com s'ha dit, d'aquesta llei –per la finalitat que no per la necessitat.

Nosaltres som del parer que quan les coses funcionen bé o raonablement bé, i hi ha una llei actualment en vigor, aprovada fa vint anys, és cert, i que s'ha d'adequar a les noves realitats, de l'any 89, de l'any 89 a dies d'ençà, doncs..., escolti'm, no cal tocar-la. «De lleis poques i bones», i això és una dita jurídica, però les dites acostumen a ser molt sàvies i, per tant..., escolti'm, també la prudència obliga, i quan una cosa funciona raonablement bé..., escolti'm, si hi ha alguna cosa que funciona bé avui en aquest país deixem-ho que continuï funcionant bé! I, per tant, doncs, a nosaltres ens va generar un intens debat en el si del nostre grup parlamentari per prendre una decisió o una altra. Finalment vam optar per no presentar esmena a la totalitat, i ho repeteixo, per la pròpia finalitat que busca el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Ara bé, escolti'm, aquí no estem descobrint absolutament res. És que s'ha dit: «És que aquesta és una llei d'alt contingut social.» Quina? L'actual o la que aprovarem avui o les dues? Jo crec que les dues. Això no ho pot negar ningú. Busca una finalitat que, a més a més, per molt que Catalunya sigui l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que tingui competències «executives» –executives, senyor Estradé– que no legislatives, en matèria penitenciària, perquè la diferència és importantíssima –és importantíssima. I, clar, dir: «Som els únics...» A mi em comença a preocupar això, quan sento a dir això que «som els únics». Perquè sembla que vol dir que som més espavilats que els altres. I potser ens ho hauríem de començar a fer mirar, aquesta qüestió, perquè si les altres comunitats autònomes no han assumit aquesta competència els seus motius tindran! Catalunya l'ha assumida. Em sembla perfecte que la tinguem. Ara bé, buscar aquí un element positiu..., jo ho qüestiono –jo ho qüestiono.

No dic que sigui negatiu tindre aquesta competència assumida, «executiva». Lo que fem és executar la legislació de l'Estat en matèria penitenciària. No fem res més que això. I, per tant, diguem-ho clar! Segur que si hi hagués una directriu europea en matèria penitenciària aleshores possiblement hauríem de treure el tovalló per eixugar-nos la bava. Això no deixa de ser un problema –no deixa de ser un problema–, perquè estem contínuament obsessionats a buscar el fet de diferenciar-nos de la resta de comunitats autònomes. I per aquí, per descomptat, que nosaltres..., no hi entraré, ni hi entrarem.

Nosaltres, ho repeteixo, no hem presentat esmena a la totalitat per la finalitat, per l'objectiu final, que no és res més que desenvolupar un mandat constitucional –no és res més que desenvolupar un mandat constitucional–, l'article 25.2 de la Constitució espanyola, que determina l'orientació de l'activitat penitenciària establint que les penes privatives de llibertat han de restar o estan orientades cap a l'educació i reinserció social dels interns, desenvolupant dit mandat general o principi general l'article 1 de la Llei orgànica general penitenciària.

I creiem també important destacar que aquest precepte no és en si un dret fonamental de la persona –no és en si un dret fonamental de la persona–, si més no com un mandat del constituent al legislador per orientar la política penal i penitenciària, del qual no es deriven drets subjectius –del qual no es deriven drets subjectius.

En aquest sentit, escolti'm, nosaltres creiem, efectivament, que la finalitat d'aquest organisme, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, la seua finalitat, doncs, la resumeix el fet que el treball dignifica la persona. No cal anar més enllà. El treball dignifica la persona, i si nosaltres donem l'oportunitat a les persones privades de llibertat, per aquests motius, la possibilitat de dignificar-se, doncs, lògicament, nosaltres donarem suport a qualsevol iniciativa d'aquest tipus, ho repeteixo, motiu fonamental pel qual no varem presentar esmena a la totalitat.

Ara bé, dit això, també és bo recordar-ho, que aquest organisme fa vint anys que està en funcionament. I, com hem dit abans, és un organisme que funciona raonablement bé, o inclús m'atreviria a dir que funciona bé. No fa gaire, fa escassos quinze dies, la Comissió de Justícia va tindre l'ocasió de desplaçar-se, acompanyats per la consellera de Justícia i els alts càrrecs del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, a visitar el centre de Raïmat. I, efectivament, doncs, és un centre que està funcionant, que funciona des de fa molts anys i que realitza una tasca de reinserció importantíssima, importantíssima pel que dèiem, perquè ofereix la possibilitat a les persones privades de llibertat d'accedir a un lloc de treball remunerat, amb cobertura de la seguretat social, i que pot suposar –i que la pot suposar– una possibilitat de reinserció. I dic «una possibilitat» perquè això no sempre es compleix, malauradament –malauradament. Perquè és una de les dificultats i dels reptes que ha d'afrontar aquesta nova etapa el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, precisament el salt del llicenciament a la realitat social amb què es troben aquestes persones en obtenir la llibertat.

A dins del centre penitenciari desenvolupen una tasca mitjançant el Cire, tenen accés a unes determinades prestacions de seguretat social i també amb un salari mínim garantit—garantit. Ara bé, un dels problemes, ho repeteixo, que ha d'abordar i on aprofundirem—i el nostre grup parlamentari així ho farà, en fase de ponència esmenant el projecte—és en buscar o reforçar precisament on queda coix—on queda coix— el Cire, que és en la veritable reinserció d'aquestes persones al món laboral, amb l'afegit de la dificultat d'aquests últims anys—i possiblement que això s'allargui— de l'actual crisi econòmica que fa que, lògicament, l'empresari molts cops sigui reticent a l'hora de contractar segons quina persona. Perquè no ens enganyem—no ens enganyem— i no siguem fariseus, la dificultat hi és. I és una realitat. I, si un empresari o un autònom o un comerciant té la possibilitat o la necessitat de contractar una persona tothom, i no ens enganyem, ho repeteixo, mirem o es mira a qui es contracta, i és una llosa que arrossega sempre aquesta persona.

I, per tant, aquí, possiblement, és on el Centre d'Iniciatives ha de reincidir, o sigui, a la seva tasca de cara a l'exterior, perquè de cara a l'interior, ho repeteixo, està fent una bona tasca; hi ha unes persones molt qualificades al front del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, i, per tant, nosaltres creiem que la tasca que ha de desenvolupar ha de ser no interpenitenciària, sinó extrapenitenciària, fora del propi àmbit de privació de llibertat.

En aquest sentit, nosaltres també creiem que és fonamental, o ha de ser fonamental, ja ho ha estat fins ara, també, eh?, la figura del consell assessor, que és l'òrgan encarregat, en definitiva, d'impulsar la relació amb el món empresarial, les cambres de comerç i els sindicats per a la millor consecució dels objectius d'inserció i rehabilitació social de les persones sotmeses a mesura judicial. I, per tant, jo crec que és bo fer-ho palès des d'aquest faristol i també agrair la tasca que estan desenvolupant, doncs, la Pimec, Foment del Treball Nacional, Cepyme, el Consell General de Cambres de Catalunya, i també el món sindical, que dóna suport al Centre d'Iniciatives i, a més, dóna una visió professional extrapenitenciària, que no intrapenitenciària, al que és o el que ha de ser la posterior tasca, un cop aquesta persona obtingui la llibertat.

També és cert que una de les funcions bàsiques del consell és evitar precisament el que s'ha deixat caure en alguna intervenció anterior, que és evitar, doncs, que se generi una imatge que no s'ajusta a la realitat, d'una possible competència deslleial amb la resta d'empreses, perquè, lògicament, té dos funcions o desenvolupa dos tasques, el centre: unes, estrictament de creació pròpia, interna, com per exemple l'elaboració, crec recordar, del pa que es fa dins dels tallers del Cire per a la resta de població reclusa, però també fa tasques per encàrrec d'empreses alienes, a la qual faciliten els materials perquè desenvolupin una determinada tasca. I això de cop pot entrar en col·lisió o, si això no ho sabem explicar bé..., i aquí el consell crec que tindrà una tasca importantíssima—com ha vingut desenvolupant, eh?, i així ho reconeixem—, d'evitar que es puguin provocar malentesos en aquest sentit.

Nosaltres, pel que fa pròpiament al projecte de llei en si, el considerem en termes generals acceptable; acceptable perquè, en definitiva, l'únic que fa és modificar puntualment la vigent llei del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que, certament, doncs, ja té una vigència de vint anys, la qual cosa ja és significativa, perquè si ha aguantat vint anys vol dir que és una bona llei—que és una bona llei. Per tant, fem les modificacions puntuals que calgui, i nosaltres entenem—i ho he dit abans—que l'objectiu fonamental és enfortir les competències, de cara a agilitzar-ne el funcionament, millorar la seua organització i dotar-lo dels recursos necessaris per tal d'assolir els objectius que marca el mateix article 2 del projecte. I, per altra banda, entenem que es vol garantir—i no pot ser d'una altra manera— la màxima reinserció social dels interns en els centres penitenciaris catalans, objectiu últim o, si se'm permet, és l'objectiu alfa i omega, el principi i fi d'aquest projecte, amb dues qüestions prou importants, entenem, i que varen motivar que el meu grup parlamentari no presentés esmena a la totalitat, de retorn al Govern, ja que estem davant d'un projecte de llei netament tècnic—netament tècnic—, d'adequació de l'actual a les noves necessitats.

Dit això, voldríem fer una sèrie d'observacions al projecte de llei, avançant ja des d'aquest moment que presentarem un grapat d'esmenes a l'articulat en el moment processal oportú, i també en fase de ponència, doncs, proposarem aprofundir en tots aquells instruments i funcions previstos en el projecte que tendeixin a la reinserció, especialment pel que fa a l'àmbit extrapenitenciari. I també, doncs, lògicament, voldríem que aquest projecte servís plenament l'objectiu d'afavorir la incorporació dels interns al mercat laboral. La formació rebuda en el si del Cire és important, però és *molt* més important que a aquest intern o interna—perquè avui en dia hi treballen tant interns com internes, als tallers del Cire—, doncs, se li faciliti al màxim la possibilitat que pugui accedir, un cop el seu llicenciament, a un treball fora dels centres penitenciaris. Entenem que un dels principals obstacles que s'ha trobat el Cire aquests darrers anys és una manca relativa d'adequació dels programes formatius a la realitat laboral, i en aquest sentit creiem que hem de treballar per aconseguir aquest ajust.

Per altra banda, el nostre grup parlamentari també entrarà en el si de l'estructura de l'organització del centre que dissenya el projecte de llei. Creiem en la bona intenció del projecte, consellera, i per això considerem que la major agilitat de què es vol dotar el Cire ha d'anar acompanyada d'algunes previsions que actualment el projecte no contempla, o les contempla de manera limitada o difosa, com les previstes en l'article 4, i per tant considerem important ampliar i enfortir les competències del consell assessor, que també preveu l'article 11, i millorar els aspectes relatius a la participació del centre en la creació d'entitats o empreses, amb l'objectiu de flexibilitzar la seva actuació—previsió que està contemplada en l'article 2 del projecte.

Aquestes, resumint, són les propostes que formularem en el si de la ponència i que, hi insistim un cop més, conformaran el centre de la nostra posició envers aquest projecte de llei que ara debatem. I, per tot el que hem exposat, manifestar—amb això acabem, president— que

el nostre grup parlamentari no donarà suport a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió, però ens abstindrem en la seva votació, perquè consideràvem innecessària l'elaboració d'aquest projecte de llei quan ja hi ha una llei que compleix sobradament amb les necessitats de l'objectiu final, que és la reinserció sociolaboral dels interns de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, representants del Cire, professionals, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no donarem suport a l'esmena de devolució i, al contrari, manifestem, de tot punt, la conveniència de donar suport a la redacció d'un projecte de llei que de forma integral i integradora reuneixi, d'una part, les bones experiències de vint anys de funcionament del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció i, alhora, potenciï en tot allò que calgui la necessitat que la Generalitat disposi d'una bona política de formació, reinserció social, reinserció laboral de les persones privades de llibertat que estan sota la seva tutela.

Senyor Montanya, és cert que Catalunya disposa estatutàriament de la competència per a l'execució penitenciària, però ha semblat que vostè això ho menystingués i digués que no tenia gaire importància. Vull recordar-li que el Tribunal Constitucional, doncs, si no ha dit això, ho matisem, però també li exposaré, li vull deixar constància que el Tribunal Constitucional, amb una sentència del 14 de juny ja de l'any 82, va dir molt clar que les comunitats autònomes, en l'exercici de la seva autonomia, poden augmentar la seva acció de govern, d'acord amb una política pròpia, també sobre aquestes matèries en què tenen exclusivament la facultat executiva.

Per tant, no es tracta de fer un simple «mandao», no es tracta de ser el carceller que obre i tanca la porta. Tenim facultats perquè aquesta execució penitenciària s'ajusti, naturalment, i en tot el que calgui ampliï i potenciï, el fi últim de la privació de llibertat, que la Constitució, recordem-ho, en el seu article 25.2, ens diu que és reeducar, reinserir socialment els presos, dotar-los dels drets fonamentals que no siguin contradictoris amb la seva privació de llibertat i donar-los i reconèixer i fer efectiu el dret a un treball remunerat, amb els beneficis corresponents a la seguretat social, a l'accés a la cultura i al desenvolupament integral de la seva personalitat. Creiem que sí que tenim prou marge per poder-ho fer millor i per potenciar-ho.

Efectivament, durant molts anys, durant aquests vint anys, la Generalitat ha impulsat una política penitenciària presidida per aquests principis de la llei general, que a Catalunya han tingut conclusió i plasmació amb la feina del Cire durant aquest temps.

Senyora Núria de Gispert, no ens agrada, i en tot cas hi hem de sortir al pas, la pretensió de desqualificar la feina d'aquests últims cinc anys sobre la base que l'únic que s'ha fet és augmentar el personal, els càrrecs, els càrrecs de confiança.

Ja que hi entra, entrem-hi, perquè, en un tema tan socialment sensible com aquest, no s'hi valen bromes. Ja s'ha dit aquí però repetim-ho: del 2003 al 2008 s'ha multiplicat per..., 169 per cent –169 per cent–, el nombre de persones acollides; hem passat de 1.263 a 3.400 a final del 2008.

Sobre el tema del lloguer de l'edifici, que vostè també s'hi ha referit, també deixem-ho clar. El local que ocupa ara el Cire és de lloguer i paga menys lloguer que el que es pagava pel que vostès tenien llogat. Si hem de dir-ho així, remeti's... (*Veus de fons.*) Sí, sembla mentida, però és veritat. Tantes coses semblen mentida, del que passava anteriorment, però són veritat, senyor Nadal!

Abans els centres educatius no tenien tallers ocupacionals, eren merament funcionals, i no dotaven de contracte laboral, senyora Núria de Gispert. Si vol, després replicarà, però en tot cas m'atinc a les dades. I també és interessant saber que part del tema de la plantilla..., efectivament, en aquest moment són cent vuitanta persones, però també ha de saber quins són els nous serveis que s'han incorporat, tant en matèria de restauració, bugaderia, economat, botigues, destinacions, com en el creixement dels encàrrecs i els serveis exteriors.

Durant aquest període s'han inaugurat tres nous centres penitenciaris, que disposen de tallers ocupacionals: Brians 2, Lledoners, Joves a Quatre Camins. Tenim dos tallers exteriors nous: Montmeló i Lliçà de Vall. S'ha impulsat un nou taller productiu als centres educatius de L'Alzina, El Segre i Can Llupià, i com a conseqüència s'han incrementat, també, el nombre de tallers i de metres quadrats, fins a més de deu mil metres quadrats, que en aquest moment estan destinats a treball productiu.

La producció pròpia del Cire s'ha més que duplicat. Actualment es gestionen, a tall d'exemple, cinc cuines que elaboren cada dia 6.500 esmorzars, dinars i sopars. Això ha comportat que, a part de donar ocupació a moltes desenes de presos, hi hagin també vint-i-cinc persones especialitzades per ajudar a la prestació d'aquest servei. O que a Brians 2, fa poc més d'un any inaugurat, es netegin cada any més d'1 milió i mig de roba de personal d'allí, fet que ha suposat la contractació de cinc persones noves. O que l'economat, les botigues de venda dels productes Cire, que tenen un gran èxit, tingui cinquanta-sis punts de venda i hagi creat quinze nous llocs de treball; treball productiu, efectiu, no burocràtic, no funcional, no de càrrec polític de confiança.

Aquests nous treballs, a més, s'han desenvolupat en un aspecte tan important com la neteja forestal, trasllat i pintura, obres de manteniment, rehabilitació d'edificis, amb deu professionals per ajudar a aquesta finalitat, o amb fi també... Vostè passa per alt que l'any 2004 es van incorporar al Cire el col·lectiu d'«insertors» laborals, que abans depenien del Departament de Justícia. Per tant, està més que justificada la plantilla actual.

En resum, més de tres mil persones ocupades el 2008; 343 empreses clients –cent cinquanta més que el 2003–; quatre nous serveis –botiga, bugaderia, restauració, serveis auxiliars–; duplicació dels encàrrecs per a les administracions; duplicació dels alumnes i cursos oferts als joves en els tres últims anys. La creació d'una bossa de treball del Cire que ha quadruplicat el nombre de contractes laborals signats pels interns per quan surten. La retribució global dels interns s'ha multiplicat per..., dues vegades i mitja; fins a 7,5 milions d'euros en sous per als interns directament. El pressupost ha passat a 30 milions d'euros, quan sols ha crescut l'aportació del pressupost de la Generalitat estrictament en el que representava el creixement mitjà del pressupost i de l'IPC. I aquest increment pressupostari s'ha pogut fer gràcies a la facturació del mateix Cire. Per tant, no s'ha creat més despesa pública. I naturalment tot això s'ha pogut fer perquè hi ha hagut la col·laboració de Comissions, del Foment, d'UGT, de Cepyme, de Pimec, del Consell Superior de Cambres de Catalunya, etcètera.

Per tant, quelcom s'ha fet bé i quelcom que mereix aquest reconeixement legal del que ara volem parlar. Perquè aquest enfocament progressiu socialment i penalment efectiu va tenir un moment de reconeixement, que vostè també ha passat per alt, i que requereix desenvolupament en el Reglament d'organització i funcionament dels serveis d'execució penitenciària de Catalunya, decret que es va aprovar l'any 2006, el setembre, que parla, concretament en els articles 107 i 108, d'aquest paper que li correspon al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció com a empresa pública per facilitar la inserció laboral dels interns, amb programes formatius, educatius, creació de llocs de treball i altres activitats, per tant, això mereix aquest desenvolupament, i defineix el treball dels interns com un element del seu caràcter formatiu, creador d'hàbits laborals, i també el fet que aquest treball ha de ser remunerat i ha de tenir la seva regulació específica.

En la tramitació parlamentària d'aquest projecte, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, serem especialment curosos a mantenir tot allò que de bo té el projecte enviat pel Govern i també a millorar, naturalment, el que per nosaltres té una gran importància, que és aprofundir en els principis més avançats que van inspirar la Llei general penitenciària i el nostre reglament, per fer que el Cire ocupi estrictament, i això ho volem deixar molt clar, l'espai que li correspon en el procés de formació, resocialització i inserció laboral de les persones privades de llibertat, en tant que estan sota el règim penitenciari, sense interferir ni posar en dificultat les altres parts d'aquest interès de reinserció, quan finalitza el règim de tutela penitenciària i la persona ha de continuar el seu procés de reinserció social i laboral fora de la presó, fent possible que ho pugui compatibilitzar, quan ho necessiti, i comptar amb el suport i acolliment de les empreses pròpiament especialitzades en la reinserció.

En definitiva, perquè els processos de reinserció social i laboral, a través de la formació ocupacional, tinguin èxit, hi ha d'haver una continuïtat entre el treball i la formació en règim penitenciari, el treball i la formació en règim obert, el treball i la formació quan ja se surt

del règim penitenciari, i la posterior reinserció en les empreses normals, a partir d'una concepció renovada, que també felicitem i creiem que mereix recolzament, d'una major implicació dels òrgans de participació i d'assessorament de la societat civil en la gestió del Cire.

Per nosaltres, la qualificació del Cire com a empresa d'inserció sociolaboral requereix tenir en compte –i creiem que la consellera també s'hi ha referit– que s'han de respectar els requisits específics de la normativa estatal i catalana relativa a les empreses d'inserció que imposa aquest tipus d'empresa, evitant situacions indesitjables, i no desitjades, creiem, ni pel Govern ni pel Parlament, de competència indeguda. Al contrari, el Cire ha d'establir fórmules de coordinació amb les empreses d'inserció per tal de garantir que l'itinerari d'inserció de les persones internes tingui continuïtat fora del centre penitenciari. En aquest sentit, també nosaltres coincidim amb el Consell de Treball, Econòmic i Social, quan en el seu informe proposa que la llei hauria d'establir, entre les funcions del Cire, la coordinació i la col·laboració amb les empreses d'inserció.

També trobem positiu que el Cire pugui rebre encàrrecs de tot el conjunt de les administracions de Catalunya i que aquest encàrrec tingui la consideració de complementari, amb relació a la reserva social que ja es preveu també per a la contractació pública en la legislació vigent per a la resta de centres i entitats i empreses del tercer sector, i, per tant, no pugui suposar una disminució ni computar als efectes del límit màxim de la reserva, tal com ja s'exposa i es preveu en l'article 18.3. Per tant, valia la pena, aquesta matisació.

També en el tràmit de les esmenes posarem especial cura a garantir el compliment dels objectius i les funcions del Cire que es recullen en la nova legislació, per tal que no comportin una situació de desigualtat respecte a les empreses del sector privat i a les empreses a què ens hem referit fins ara.

També caldrà deixar clar en el text definitiu que la relació laboral entre el Centre d'Iniciatives i els interns té aquest caràcter remunerat i voluntari, sobretot quan estem parlant que hi han rendiments importants i s'ha d'atendre al màxim les demandes del mercat laboral.

Pel que fa als aspectes organitzatius, ja hem dit abans que ens felicitem i saludem aquestes previsions del consell assessor més ampli, més potentat, inclosa l'Administració local.

També ens agradaria poder debatre en el tràmit d'esmenes si no seria qüestió de trobar alguna fórmula que permeti aplicar l'article 31.2 de la Llei general penitenciària, quan parla que també els interns han de poder tenir participació en la planificació i organització del treball que els afecta. Creiem que aquest és un tema millorable que podrem contemplar.

I assegurar-nos, en fi, que siguin efectives i que tinguin ple desenvolupament les previsions específiques per al col·lectiu de joves que es troben sota la tutela de la justícia juvenil, que s'han de potenciar els aspectes de mesures educatives i de formació ocupacional, amb l'objectiu de facilitar la seva inserció laboral i que en

el treball, en aquests casos, pesi més l'aspecte formatiu que no l'aspecte estrictament laboral.

També ens felicitem –i amb això acabo– que es parlin i es prevegin fórmules específiques d'emprenedoria per garantir la igualtat d'oportunitat de les dones, el col·lectiu femení de preses, i especialment de les preses d'origen immigrant, que estan en una situació gravíssima de marginació.

Per tot això, en definitiva, creiem que és un moment oportú per fer una aturada en el camí del que ha estat la trajectòria d'un projecte exitós com és el Cire, de tenir molt en compte la situació de crisi econòmica que abordarem, i que evidentment, això crearà tensions a l'hora d'ocupar les tasques productives, i que se s'haurà de ser especialment curós en aquest aspecte, però, en definitiva, de continuar avançant en aquest enfocament específic, propi de l'Administració de Catalunya, que, malgrat siguin competències d'execució –malgrat siguin competències d'execució–, és capaç de tenir propostes per al conjunt de la nostra societat, també per a aquells sectors que, com deia la consellera, no és que estiguin en risc d'exclusió, és que estan exclosos i cal tornar-los a inserir.

Moltes gràcies, senyor president, honorable senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, la pregunta de este debate es si era necesaria una nueva ley o bastaba con una reforma de la actualmente existente. También nos podemos preguntar cuáles son los objetivos de la reforma y si se cambia el modelo o se continúa con el anterior.

El informe del Consejo de Trabajo, Económico y Social de Cataluña, el CTESC, ya apunta que a lo mejor no era necesaria, realmente, una reforma integral, sino que bastaría con la modificación de la normativa vigente. Además, también en el mismo, ya se dice que existía en el marco normativo actual una posibilidad de desarrollar la formación profesional ocupacional.

En todo caso, a nosotros este nos parece un debate, a estas alturas, superfluo, en la medida en que ya existe un proyecto de ley, y bien que sea por vía de reforma de la ley existente o bien por la aparición de una nueva ley, es algo que debe ser entendido como meramente accesorio puesto que lo que tenemos que observar es la trascendencia y el contenido del proyecto de ley que hoy se somete a debate en esta cámara.

El artículo 25.2 de la Constitución española y el artículo 26 de la Ley general penitenciaria, 1/1979, ya establecen un marco bien definido sobre la situación del trabajo en las prisiones y el objetivo del trabajo en las mismas.

Se ha dicho aquí, hasta la saciedad, que la reinserción fundamentalmente es el objetivo que tiene la actividad laboral dentro de las prisiones.

Es evidente que la nueva situación económica y las reformas legales emprendidas en los últimos tiempos van a incrementar el número de presos en los establecimientos penitenciarios catalanes. Por ello, nos parece positivo en este contexto consolidar y reforzar la reinserción laboral de aquellos presos que estén en disposición y en edad para trabajar.

De ahí que el tríode que constituyen la formación profesional, la inserción sociolaboral y el trabajo productivo nos parece que es necesario que tenga un aspecto destacado que favorezca la reinserción de los presos en la sociedad.

No se trata solo de ocupar el tiempo de los presos trabajando, sino de prepararlos para una salida profesional cuando cumplan su condena. Este es el aspecto que debe potenciarse, a nuestro juicio, por el Cire, y de ahí que coincidamos con el informe del CTESC en lo que hace referencia a la necesidad de establecer fórmulas de coordinación con las empresas de inserción para garantizar que el itinerario de inserción tenga continuidad fuera de la institución penitenciaria; en definitiva, incluir la coordinación y colaboración con las empresas de inserción.

La reinserción acaba cuando el ex penado consigue un puesto de trabajo, en libertad. No es cuestión de que el Cire interfiera en esta vía, sino que colabore y contribuya e impulse la reinserción mediante el logro de un puesto de trabajo cuando alcance la libertad.

Ahora bien, entendemos que se han de definir muy bien los objetivos y la razón de ser del Cire. Y uno de ellos, a nuestro juicio, que puede introducirse como un mecanismo de confusión, es que la función del Cire no es nutrir de mano de obra barata a la Administración autonómica y local que realice los encargos ni a las empresas, las terceras empresas, que colaboren con ellos. En definitiva –y debe quedar muy clara la posición de nuestro grupo–, se ha de evitar el *dumping*, más en estos tiempos de grave crisis económica en los que se puede perjudicar a otras empresas.

El objeto es lograr la reinserción de los presos en la sociedad civil con una buena formación, de ahí que sea conveniente apostar por aquellas prácticas laborales que garanticen mayores salidas profesionales a los ex presos; es decir, no vale cualquier práctica, sino aquellas que realmente tengan una función realmente interesante para la reinserción del preso en la sociedad.

Únicamente a modo de cautelas y de definición de principios, creemos que debe quedar claro que en el terreno penitenciario deben evitarse aquellos modelos de privatización que puedan dar lugar a nuevas formas de explotación laboral en la prisión. No digo que eso sea así, pero debe quedar claro que eso no debe ser así.

Igualmente, nos parece contraproducente que se pueda amparar de alguna manera la creación de complejos industriales penitenciarios. Creemos que también eso debe quedar evitado; es decir, en el fomento del tra-

bajo no debe, en modo alguno, seguirse el modelo de prisión norteamericana, en la que muchas veces se ve exclusivamente a los trabajadores fundamentalmente dedicados a la actividad laboral e industrial, que creo que esa no es la función de la prisión.

La anulación de las redenciones de condena por trabajo puede hacer que algunos presos no se encuentren motivados para realizar una actividad laboral, y es función de las autoridades penitenciarias, desde luego, incidir de una manera clara para que, en su propio beneficio, los trabajadores utilicen el derecho al trabajo que les reconoce la Ley general penitenciaria y lo hagan posible en su propio beneficio.

Un aspecto importante que nuestro grupo tratará de llevar e impulsar en el contenido de las enmiendas que presente es que la interpretación que se debe hacer del Decreto 782/2001, de 6 de julio, por el que se regula, se establece la regulación del carácter especial de las personas penadas que realizan actividades laborales en el seno de la prisión, debe ser en favor del derecho del preso trabajador.

Este es un aspecto clave y de ahí que estemos especialmente interesados en que exista un modelo retributivo bien definido, con regímenes de descanso bien definidos, en el que se establezca un buen sistema de protección para casos de accidentes, en el que quede claro y no haya lugar a dudas y que no tengan que acudir a los tribunales por la cicatería, a veces, de la Administración, en que las altas en la seguridad social y las cotizaciones a la seguridad social deben ser, de primera mano, ya reconocidas por parte de la Administración, un régimen disciplinario adecuado y unas retribuciones que se deben establecer teniendo en cuenta el salario mínimo interprofesional, tal como establece el reglamento penitenciario.

Igualmente, tenemos y debemos velar por unas buenas condiciones de trabajo y en las que las medidas de higiene y de seguridad laboral sean las convenientes para los presos. Esa es una preocupación especial de nuestro grupo parlamentario, y que la llevará a efecto en el curso de los trabajos parlamentarios.

De la experiencia del Cire hay aspectos..., hoy se ha hecho mención al número importante en el que se ha incrementado la plantilla. Y si bien se reconoce dentro del cuerpo de la ley, en el acceso al centro, al Cire, la aplicación de los principios de publicidad, igualdad y mérito, entendemos que debe ser incrementada la mayor transparencia en la contratación, de manera que no haya lugar a dudas de que estos son los principios que deben ser aplicados de verdad y que no dan lugar a prácticas, realmente, a veces, que no conviven con lo que debe ser una empresa pública y, en definitiva, la actividad de la Administración pública.

Para ello, no nos parece especialmente acertado, aun cuando sí que hay algún argumento dentro de los trabajos de antecedentes, que se establezca la excepcionalidad del personal funcionario en la plantilla del Cire. No acabamos de entender esa excepcionalidad, puesto que, si se ha de buscar a los mejores, ello es así sean funcionarios o no. Por lo tanto, creemos que ese régi-

men, a nuestro juicio, debe ser suprimido en lo que hace referencia a la excepcionalidad.

No queremos que el Cire se convierta en un mero intermediario que subcontrata con otras empresas; un riesgo que creemos importante que se debe evitar y así debe ser reflejado en el cuerpo de la ley, a nuestro juicio.

Igualmente, también nos preocupa y entendemos que debe quedar claro que el destino de los beneficios que se obtengan, si bien en el artículo 16 se hace referencia a que deben ser a efectos de mejora de la actividad del propio Cire..., pero nosotros también debemos entender que debe contemplarse la posibilidad de reinversión de estos beneficios en los internos y que así figure, expresamente, en el cuerpo de la norma.

Y hay un aspecto, digamos «la madre del cordero», que a nosotros nos preocupa especialmente y con el que no estamos de acuerdo, en estos momentos, que es el que se refiere a la constitución de la sociedad de capital íntegramente público.

Primero, porque no acabamos de entender por qué se introduce –y además, digamos, sin la claridad que queda puesta de manifiesto a lo largo de los trabajos que se componen en la memoria del proyecto de ley– este precepto, esta previsión de una sociedad de capital íntegramente público que va a actuar privadamente. El Gobierno creará una empresa, que ahora se deja en el limbo, es decir, que no se va a hacer uso de ella, para tener actividad privada y se pone a instrumento del Cire, que es el encargado de gestionar los trámites.

No acabamos de ver la necesidad de introducir este precepto, y, desde luego, la razón oculta que lo justifica espero que se nos explique algún día, porque en la memoria de actividades no queda clara, es más, es incluso objeto de una pregunta directa por parte del Departamento de Economía que no encuentra respuesta en el Departamento de Justicia. Hoy tampoco hemos encontrado la razón de ser de esa sociedad. Y como lo que no entendemos no lo apoyamos, ya anunciamos que propondremos la supresión de esta sociedad.

Nosotros, a la vista de todas las alegaciones que se han hecho, apoyaremos la tramitación de la ley, en estos momentos, porque no vamos a entrar en un debate formal de si debía hacerse mediante un nuevo instrumento legislativo o mediante una reforma de la ley actual, no; entendemos que es oportuno proceder a un nuevo impulso, dada la situación en la que nos encontramos y dado el campo normativo nuevo que hay, y de ahí que vayamos a participar activamente, mediante las correspondientes enmiendas, en el debate y, en definitiva, mejora del actual Cire.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyora De Gispert, demana la paraula?

La Sra. De Gispert i Català

Per contradiccions i allusions, per les dues coses.

El president

Té un minut.

La Sra. De Gispert i Català

Gràcies, president. Als tres grups que donen suport al Govern i als tres diputats que han pres la paraula. A veure, senyor Estradé, ni mal informada ni mal documentada. Potser vostè sí que està mal documentat, perquè a mi em sembla que confonen les dades de treball productiu amb les de formació ocupacional. Per tant, les dades del pressupost són les dades del pressupost; o eren certes o eren mentida, però allà es diu que treballen 2.332 interns, no tres mil.

Han triplicat el personal, digui el que digui el senyor Milà. «Insertors» laborals, quants? Vuit, deu, quinze? L'increment és de 70 a 212; no hi havien tants «insertors» laborals. Per tant, han triplicat el personal.

I el mateix respecte als càrrecs directius. Sis directors tècnics, tres territorials i quants interns treballant? No tripliquen, fan un creixement vegetatiu.

I respecte al lloguer, potser és lloguer, però el que posa a la memòria és «adquirir» i «adquirir» és comprar; lloguer és llogar. I, per tant, potser, el que està fet malament és la memòria. Jo em limito a la informació que se'ns transmet. Vostè deu tenir una altra informació.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.)

El president

Senyor Estradé?

El Sr. Estradé i Palau

Per contradiccions...

El president

Un minut.

El Sr. Estradé i Palau

Senyora Núria de Gispert, crec que les dades que li ha donat el senyor Milà eren prou prolixes i exhaustives, i hem vist que no les ha pogut refutar. Però, de tota manera, si li sembla, les hi enviarem per escrit perquè les pugui contrastar millor.

I, senyor Montanya, permeti'm dir-li que no som els més espavilats per haver assumit les competències en presons i d'execució penal; al revés, si fóssem espavilats i busquéssim l'oportunisme polític, no les hauríem assumit. Però, al revés, com que hi ha una voluntat d'autogovern profunda, sòlida i arrelada, volem governar-nos amb totes les conseqüències i també assumint les competències en gestió dels centres penitenciaris i d'execució penal.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Doncs, acabat el debat, posarem a votació l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El resultat és de 46 vots a favor, 74 vots en contra i 12 abstencions.

Atès que s'ha rebutjat l'esmena a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

del Síndic de Greuges (debat de totalitat)
(tram. 200-00052/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del Síndic de Greuges. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació. L'honorable conseller té la paraula. Senyor conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem avui el Projecte de llei del Síndic de Greuges, la seva rellevància és doble, d'una banda per la important funció que té atribuïda el Síndic de Greuges en ordre a protegir, defensar els drets i llibertats que reconeix la Constitució i l'Estatut i, d'altra banda, perquè es tracta d'una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Pel que fa a la defensa dels drets de les persones, el síndic atén aquells ciutadans i ciutadanes que consideren que els seus drets no han estat atesos per part de l'Administració, ja sigui per la seva acció o per la seva inacció. Des del Govern de la Generalitat, entenem aquesta una funció de vital importància per al bon funcionament de l'Administració i la mateixa societat, perquè en l'exercici de les seves funcions el síndic no només defensa i promou els drets de la ciutadania, sinó que també contribueix a millorar el bon funcionament de l'Administració pública, i això és essencial per donar cada dia un servei de més qualitat i demostrar així el valor del servei públic.

Així mateix, com he esmentat a l'inici, aquest Projecte de llei del Síndic de Greuges representa un pas més en el desplegament de l'Estatut, concretament de l'article de l'article 79.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix que s'han de regular per llei l'estatut del personal del Síndic de Greuges, les incompatibilitats, les causes de cessament, l'organització i les atribucions de la institució. En particular, es tracta d'una llei, d'una de les lleis de desenvolupament bàsic previstes a l'Estatut, de les quals ja ha estat aprovada la Llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern, així com la del Consell de Garanties Estatutàries, a la qual se sumará, espero, aquesta en breu.

La regulació d'aquest projecte respon a la necessitat d'adaptar el règim jurídic del Síndic de Greuges, que a hores d'ara està establert per una llei de l'any 1984, als nous requeriments que deriven del nou Estatut, amb l'objectiu d'adaptar-lo a les exigències de modernització que s'han posat de manifest arran de l'experiència assolida en el funcionament de la institució i arran de l'anàlisi de la configuració d'altres defensors d'àmbit autonòmic, estatal i europeu.

Així, doncs, vull passar a exposar breument els seus continguts més destacats i innovadors, que podem resumir en tres eixos. El primer, més competències i més potestats, un síndic amb més capacitat per defensar les persones. El segon, més independència i més garanties, estatuts, organització i procediment. I, el tercer, designació del Síndic de Greuges com a mecanisme de prevenció de la tortura i dels tractes o penes cruels, inhumanes o degradants previst en el protocol facultatiu de la Convenció contra la tortura de les Nacions Unides.

Amb relació al primer punt, més competències i més potestats, un síndic amb més capacitats per defensar les persones, vull destacar dos aspectes. El primer, l'ampliació de l'àmbit de la seva actuació, ampliació que es produeix amb relació a les competències de l'Estatut de 1979. Fins al punt es produeix aquesta ampliació que podem afirmar que, a partir d'ara, el seu control es projectarà no solament sobre l'Administració pública, sinó sobre el conjunt del sector públic a Catalunya. Això es concreta en l'ampliació de l'àmbit d'actuació en una triple vessant: s'hi inclouen expressament les empreses privades vinculades a l'Administració, ja siguin empreses privades gestores de serveis públics o que compleixin activitats d'interès general. També supervisarà l'activitat de l'Administració local de Catalunya i la dels ens que hi estiguin vinculats o que en depenguin, respectant sempre el seu àmbit de competències. Finalment, es preveu també que, mitjançant conveni amb el Defensor del Poble, el Síndic de Greuges pugui supervisar l'activitat de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya.

D'altra banda, les funcions del síndic s'amplien en un doble sentit, incorporant el nou estatut del síndic –tot un catàleg de drets, entre els quals hi ha directament..., n'hi ha de directament accionables davant de l'Administració, cosa absolutament innovadora. Un producte també d'aquests drets incorporats a l'Estatut és la configuració del síndic com a autoritat nacional de prevenció de la tortura. Ara, i en primer lloc, vull destacar la referència concreta al dret a una bona Administració.

El dret a una bona Administració s'estableix a la llei com un dret que ha de ser especialment protegit pel Síndic, així com a objecte de control en si mateix, ja que el síndic persegueix també la realització de pràctiques contràries a l'esmentat dret. En aquest aspecte, a Catalunya estem sent innovadors, doncs, esdevindrem la primera comunitat autònoma que recull de manera explícita l'especial protecció d'aquest dret, i ens posem a nivell de la majoria de països de la Unió Europea on, aquí sí, es recull en la regulació de la pràctica totalitat de l'*ombudsman*.

Així mateix, un altre aspecte de gran rellevància a destacar en aquest sentit és que el projecte de llei no configura el Síndic com una institució limitada simplement a la tramitació de les queixes que se li presenten, sinó també a impulsar la garantia d'aquests drets. Es potencia, doncs, un síndic més proactiu, amb més iniciativa i amb més recursos per fer possible que s'arriba a donar una resposta adient a la ciutadania. El síndic guanya potestats, no només com a protector, sinó també com a promotor dels drets de les persones. El nou síndic comptarà amb la possibilitat de sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre els projectes i les proposicions de llei sotmesos a debat i a aprovació del Parlament, a convalidació del Parlament quan regulin drets reconeguts per l'Estatut. Igualment, es reforça amb una regulació específica la seva tasca de conciliador, mediador o componedor de controvèrsies, alhora que es preveu que pugui impulsar la interlocució amb les administracions, organismes, empreses i persones objecte de la seva supervisió a fi d'incidir en els criteris i aspectes generals d'actuació d'aquestes. Finalment, podrà demanar la realització d'auditories i inspeccions internes dels òrgans de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració local i dels organismes que en depenen, amb la finalitat d'analitzar si la seva gestió s'ajusta al dret a la bona administració. En conseqüència, doncs, podem afirmar sense embuts que l'ampliació de competències i la potenciació de la seva activitat reforcen aquesta institució com a garant dels drets i llibertats dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

El segon punt he dit que es tracta d'un síndic amb més independència i més garanties en els seus estatuts, en l'organització i en el procediment. Per tal de reforçar encara més la independència funcional del síndic, així com els instruments per fer efectiva la seva tasca, s'han reformat també aspectes essencials de la seva organització, dels seus estatuts, del procediment de la seva actuació i de les seves relacions amb altres figures, institucions o amb la ciutadania, amb un doble objectiu. En primer lloc, aquesta llei impulsa la modernització organitzativa de la institució per tal de fer-la més àgil i adequada per al compliment de les funcions que té atribuïdes, una modernització i agilitat que es concreta en, per tal de reforçar-ne la independència, establir que el mandat del Síndic de Greuges tingui un termini màxim de sis anys, i que no sigui reelegible immediatament per a un nou mandat, si bé aquesta limitació no s'aplicaria a la persona que exerceix el càrrec en l'actualitat. Així mateix, el projecte impedeix, a través de la seva disposició final primera, que el mateix Parlament pugui revocar el mandat del síndic i deixar sense efecte la regulació que estableix l'esmentada revocació, i enfortir així de nou el grau d'independència i autonomia de la institució. Es preveu també la creació d'adjunts sectorials per acord de la Comissió del Síndic. Aquestes figures se sumen a l'existència d'un adjunt general i d'un adjunt per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents, ja previstos en la Llei de 1984. Cal remarcar, que com a manifestació de l'autonomia reglamentària de què gaudeix el síndic, aquest podrà determinar, previ coneixement de la Comissió del Síndic

de Greuges l'estructura organitzativa de la institució i la plantilla de personal al seu servei.

D'altra banda, la nova llei també defineix unes noves relacions tant amb la ciutadania com amb les administracions i altres institucions per tal de millorar la qualitat del servei, així com la capacitat de resposta d'aquesta institució. Des del punt de vista de relacions dels ciutadans i les administracions amb el síndic cal destacar dos aspectes. En primer lloc, es regulen de forma detallada els diferents procediments que es poden seguir davant del síndic, la qual cosa donarà seguretat jurídica als ciutadans i a les administracions en la mesura que disposaran d'un marc procedimental clar i definit en les seves relacions amb el síndic. En segon lloc, es preveu que el síndic ha d'adoptar la Carta dels drets dels usuaris a la seva institució, amb la finalitat de garantir que la prestació dels seus serveis a la ciutadania sigui eficaç i de qualitat. Finalment, és evident que existeixen altres figures i institucions que també tenen per finalitat garantir el respecte pels drets i llibertats, d'acord amb això es regulen les relacions de col·laboració del síndic amb altres figures anàlogues, com el Defensor del Poble, defensors locals i organismes públics i associacions privades que vetllin per garantir el lliure exercici de drets i llibertats.

El tercer punt fa referència que configurem el síndic com a mecanisme de prevenció de la tortura i dels tractes o penes cruels, inhumanes o degradants. El protocol facultatiu de la Convenció contra la tortura i altres tractaments o penes cruels, inhumanes o degradants de les Nacions Unides fou adoptat per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 18 de desembre de l'any 2002. L'esmentat protocol fou ratificat per Espanya el 4 d'abril del 2006 i va entrar en vigor el 22 de juny d'aquell mateix any.

El seu objectiu és establir un sistema de visites regular als llocs de detenció efectuades per experts independents a nivell nacional i internacional, amb una finalitat fonamentalment preventiva de la tortura. Cada estat ha de designar l'òrgan encarregat que pot ser un únic organisme o diversos mecanismes nacionals independents. Si bé el protocol té per objectiu la seva ratificació per part dels estats, també reconeix la possibilitat que siguin poders d'àmbit no estatal els que creïn aquests mecanismes de prevenció de la tortura si s'ajusten a les disposicions, com és el cas. Atenent aquests compromisos i plantejaments es va dur a terme un procés d'estudi de quina podria ser la configuració d'aquest mecanisme al nostre país, un procés en què va tenir un paper destacat el diàleg amb els departaments de Justícia i de Salut, així com amb la coordinadora per a la prevenció de la tortura.

La llei preveu la creació de l'equip de treball de prevenció de la tortura i la creació d'un ampli consell, el Consell de Prevenció de la Tortura, elegit pel Parlament i format per persones professionals i representants de la societat civil defensora dels drets humans, una opció que compleix els requisits d'independència, d'especialització, de visibilitat i de cooperació que demana el protocol, a més dels principis de confidencialitat i objectivitat que li atorga la llei projectada, que permet

aprofitar la seva experiència i coneixement i que té l'avantatge d'evitar duplicitats. Alhora, aquesta opció articula la participació de les entitats no governamentals de drets humans, dels centres de recerca i dels professionals.

En aquest terreny estem sent capdavanters a Espanya i a Europa. Si bé són ja quaranta-tres els països que han ratificat el protocol de les Nacions Unides, són menys els que ja han definit el mecanisme que aquest protocol estableix. Catalunya demostra la seva ambició democràtica i el seu profund compromís amb el respecte cap als drets humans sent dels primers països a adoptar aquest mecanisme.

Per concloure, la figura del síndic en general s'ha definit com una magistratura de persuasió, atès que no té potestats coercitives ni els seus pronunciaments són vinculants, però tot i així pot tenir i té una enorme incidència en l'actuació de l'Administració pública. Efectivament, el seu rigor, la seva autonomia del poder polític, la seva objectivitat, són els que li atorguen la capacitat persuasiva en la seva actuació. Precisament, el passat dilluns el síndic va lliurar a aquesta cambra el seu informe 2008, on dirigia a les administracions tot un seguit de recomanacions i de peticions per a la millora dels serveis i atenció a la ciutadania. En coherència, a l'hora de reformar la llei hem estat al màxim d'ambiciosos, dins del marc que ens permet el nou Estatut; l'ampliació de competències, de potestats, d'autonomia, demostra el nou sostre d'autogovern més alt marcat per l'Estatut i permet que el nou síndic esdevingui, tenint en compte les nostres competències, al nivell dels països amb més tradició en aquest camp i amb més independència i capacitat d'actuació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per defensar l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Mixt té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor..., honorable conseller, diputats i diputades, bé, el Grup de Ciutadans ha posat aquesta esmena a la totalitat jo crec que amb una paraula ben clara: per coherència; per coherència i crec que absolutament respectable, aquesta coherència. Jo fins i tot he d'agrair que el conseller, doncs, dintre d'aquesta voluntat que fos una llei que es tramités sense cap esmena, intentés..., intentar trobar un punt d'acord. Però amb aquesta mateixa legitimitat, així mateix li ho vaig dir al conseller i així mateix a altres grups, que la realitat és que hem d'actuar tots en coherència amb el que defensem als nostres programes electorals i amb la nostra forma de fer política.

I per tant, en aquest sentit, ho torno a dir, amb tota la bona voluntat, com que entenc que qui proposa la llei, doncs, no té voluntat de canviar-la, tot al contrari, de defensar-la, d'esmenar-la i aprovar-la, nosaltres, la nostra voluntat és que –i després ja entraré en el perquè–..., per coherència no hi podem donar suport, i creiem i

fem l'esmena a la totalitat –que quedi ben clar– per una qüestió bàsicament de temporalitat, de coherència amb la nostra actuació i, sobretot, amb referència a les competències que l'Estatut de Catalunya i els articles recorreguts davant del Tribunal Constitucional li donen al Síndic de Greuges.

Hi han dos articles bàsics, jo crec, per analitzar aquesta esmena a la totalitat: un és l'article 78 de l'Estatut de Catalunya, que és el que atorga les competències al síndic i regula la seva figura, i l'altre és l'article 54 de la Constitució, que és el que regula el Defensor del Pueblo. Bé, jo crec que..., i a més utilitzaré paraules que no són pròpiament de Ciutadans, són paraules del recurs del Defensor del Pueblo que va fer precisament aquest articulat al Tribunal Constitucional, i curiosament també algunes mencions de l'articulat del recurs del PP, que fa també menció de l'article 78 i que curiosament, sense esmenar aquesta llei, sí que porten al Tribunal Constitucional el mateix text que hi porta el Defensor del Pueblo.

I què diu aquest article 78, per als ciutadans que poder no coneixen aquest articulat? El que diu bàsicament és que el Síndic de Greuges «tiene la función de proteger y defender los derechos y libertades reconocidos por la Constitución y el Estatuto», i diu –que aquest és el punt, des del nostre punt de vista, clau–: «A tal fin, supervisa con carácter exclusivo la actividad de la Administración de la Generalitat.» I és aquest, el punt clau per a la nostra esmena a la totalitat.

Nosaltres creiem que desenvolupar un punt de l'Estatut que està sotmès a un recurs no de qualsevol partit, en aquest cas, que és el Partit Popular, sinó en aquest cas de la institució que suposadament ha de col·laborar amb el síndic, que és el Defensor del Pueblo, i en aquest punt clarament recorregut pel Defensor del Pueblo..., home, com a mínim –nosaltres ja ho vam dir–, aquests recursos que hi han sobre la taula, que a més a més aquests dies, desgraciadament, doncs, s'està parlant més de la sentència i del contingut possible de la sentència que d'una altra cosa, del Tribunal Constitucional..., home, el que hem defensat sempre per coherència en aquesta cambra és que siguem curosos, que siguem responsables, que no ens precipitem, que possiblement amb uns dies, setmanes, mesos –ja no ho sabem–, tindrem sobre la taula un pronunciament sobre aquests articles recorreguts, i que desenvolupar l'Estatut en un punt on hi han dos recursos i un d'ells de la persona i de la institució que ha de col·laborar amb el síndic, que és el Defensor del Pueblo, no ens sembla massa coherent ni massa responsable.

Per tant, nosaltres, aquesta esmena, la basem clarament en aquest punt, perquè després sí que és cert que hi entrarem..., hi han altres punts de la llei que lògicament, si s'admet a tràmit, esmenarem, negociarem i pactarem o parlarem amb el Govern i amb qui proposa la llei, en aquest cas els grups que hi donen suport. Però, al marge d'aquests articles secundaris, la clau de... Jo crec que quan es presenta una esmena a la totalitat –i en això crec que hem d'estar d'acord tots– es presenta per una qüestió de contingut i de forma essencial; i per nosaltres és essencial.

Aquest articulat del 78 de l'Estatut i del 54 de la Constitució bàsicament el que ve a dir és que el Síndic de Greuges –i això és el que es desenvolupa amb aquesta llei– tindrà competència exclusiva per controlar els drets o, en aquest cas, per vigilar, per vetllar pels drets que es puguin violar, que es puguin incomplir des de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. És a dir, perquè els ciutadans ens entenguin: si un ciutadà de Catalunya a partir d'ara, amb aquesta llei i amb les competències de l'Estatut, té un problema amb l'Administració de la Generalitat de Catalunya, no es podrà adreçar al Defensor del Pueblo perquè vetlli per aquests drets; només ho podrà fer al Síndic de Greuges, perquè té caràcter exclusiu. I a més a més, quan es parla després de col·laboracions entre el síndic i el Defensor del Pueblo, òbviament, si tu tens un estatut que t'atorga caràcter exclusiu de les teves competències, el que no pots fer és portar-ho a tràmit, perquè la paraula, en termes jurídics i en termes literals, «de caràcter exclusiu» és clara; és a dir que només pot ser el síndic qui pot jutjar o qui pot vetllar per aquests drets respecte a la Generalitat.

I quina és la nostra oposició a això? Home, que creiem que està clar que el síndic ha de vetllar pels drets dintre de Catalunya i dels ciutadans de Catalunya, però no només, no en exclusiva. És a dir, el que volem és que qualsevol ciutadà de qualsevol comunitat autònoma es pugui adreçar al Defensor del Pueblo per jutjar una actitud o un fet o un acte administratiu, sigui de la Generalitat, sigui de la Generalitat Valenciana, sigui de la Xunta de Galicia, sigui de qualsevol govern autonòmic, perquè creiem que és l'essència, com diu el Defensor del Pueblo al seu recurs, és l'essència d'aquesta figura, de l'*ombudsman*, a nivell nacional o del Defensor del Pueblo, que qualsevol ciutadà s'hi pugui adreçar per vetllar pels seus drets.

En definitiva, el que no podem fer és donar menys instàncies, donar menys drets als ciutadans perquè s'adreixin a altres institucions. Això vol dir que no volem que s'adreixin al síndic? No, que s'adreixin al síndic; però no tanquem la porta, com es fa a l'Estatut i amb aquesta llei, al Defensor del Pueblo.

En definitiva, no entenem quina és la voluntat o, millor podríem dir-ho, podem sospitar quina és la voluntat d'aquesta llei i de l'Estatut, que segurament pot ser que es tanqui la porta al Defensor del Pueblo per a aquelles qüestions que fan referència al control de la feina i de la tasca de la Generalitat respecte a drets i llibertats. I això no és bo, no és bo per a ningú, per a cap ciutadà. No crec que hi hagi cap ciutadà, sigui del color polític que sigui, pensi el que pensi, que no vulgui tenir més instàncies per vetllar pels seus drets. I en aquest cas, hi torno a insistir, està molt bé que el síndic tingui aquestes competències, com les tindran altres síndics autonòmics, però el que no podem fer és tancar la porta, perquè al final, si això ho fessin les disset comunitats autònomes, està clar que el Defensor del Pueblo pràcticament podria tancar la paradeta –permetin-me l'expressió–, perquè, si no pot vetllar per cap de les actuacions de les comunitats autònomes que estan dintre del país, al final perdria una bona part de la seva competència. Per tant, en la defensa d'aquesta

compatibilitat entre Defensor del Pueblo i síndic és..., en la voluntat amb què fem aquesta esmena.

Dintre d'això, també hi ha un altre punt, que és l'àmbit local, que també entra dintre d'aquesta llei, que també està recorregut pel Defensor del Pueblo en aquest recurs al Constitucional, i que parla concretament d'aquelles matèries d'àmbit local, no de les que estan cedides a la comunitat autònoma, a la Generalitat, sinó d'aquelles que no ho estan. En aquest cas també es fa referència que aquestes competències d'àmbit estatal que no estan cedides a la Generalitat també haurien de poder ser vetllades i defensats els seus drets respecte a aquestes administracions per part del Defensor del Pueblo. Nosaltres també ho creiem, eh? Diferenciem el que són competències exclusives, en aquest cas, referents a l'àmbit local d'aquelles que són de l'àmbit estatal, respecte a l'àmbit local.

Jo crec que són dos punts clau, els articles 137 i el 54 de la Constitució són els que estan sobre la taula. L'article 78, evidentment que condiciona això. I suposo que algú dirà: «Home, però aquesta llei, en definitiva..., una cosa és l'Estatut i una altra és la llei.» Doncs, una cosa no es pot treure de l'altra. I no es pot treure perquè, si vostès s'han llegit el primer article d'aquesta llei, o millor dit, més que l'article, l'exposició de motius, la primera frase ho diu ben clar: «L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 78», és a dir, del que estem fent menció, «regula el síndic i li atribueix les seves competències.» Per tant, el que de cap manera podem excloure és que les competències que s'atorguen al síndic no afecten aquesta llei. Efectivament, no és només que no afectin: en són la clau, són la clau per desenvolupar una nova llei i, com deia el conseller, per desenvolupar aquest Estatut. Per tant, amb això estem d'acord, això desenvolupa l'Estatut en aquesta línia. Amb el que no estem d'acord és que el desenvolupi en unes competències que estan sotmeses a recurs pel mateix Defensor del Pueblo i que a més nosaltres políticament creiem que ha de ser una porta oberta a les dues instàncies: el síndic i el Defensor del Pueblo.

I aquí sí que hem de dir, sincerament, que ens ha sorprès molt no només llegir l'articulat del recurs del *defensor*, sinó llegir l'articulat del Partit Popular, que curiosament no presenta esmena a la totalitat en aquesta llei, no? I diu: «Se usurpa la competencia del Estado en el artículo 78 cuando se atribuye al Síndic de Greuges la función de supervisión con carácter exclusivo de la actividad de la Administración de la Generalitat, excluyendo la función del Defensor del Pueblo, que está establecida de un modo distinto y más amplio en la Constitución y en su ley orgánica.» És a dir, tenen raó; jo crec que tenen tota la raó del món, al seu recurs. Ara, el que em sorprèn és que vostès, defensant aquest article i presentant això al Tribunal Constitucional, després diguin que aquest article 78 no afecta aquesta llei, quan la primera frase de la llei parla de l'article 78.

Sincerament, ens ha sorprès molt, doncs, que no hi hagués una esmena a la totalitat d'un grup polític que ha presentat aquest recurs i que a més a més, ho torno a dir, ho diuen d'una forma molt clara i molt semblant a la del Defensor del Pueblo: caràcter exclusiu no pot

ser, i no es pot anar a tancar competències del Defensor del Pueblo respecte a les administracions, en aquest cas l'Administració de la Generalitat.

Per tant, jo no em voldria estendre massa més; jo crec que ha quedat ben clara la nostra posició. És una qüestió de coherència política, és una qüestió de competències; no és una qüestió ni de la figura concreta ni de la feina que fa el Síndic de Greuges, que en això, doncs, hi entrarem quan hi hagin les esmenes, perquè suposo que no s'acceptarà aquesta esmena a la totalitat, però està clar que són qüestions, des del nostre punt de vista, menors.

Quines són aquestes qüestions? Doncs, miri, hi ha un article que fa referència a les sindicatures locals, que als grups que hem parlat amb els síndics locals ens han manifestat la seva preocupació per l'actual redactat; evidentment que farem una esmena en aquest sentit. I una altra qüestió que ja hem portat a terme des del nostre grup en altres àmbits i en què s'ha arribat a un acord en alguns casos —esperem que aquí també sigui possible—, que és la condició del síndic, de la seva residència a Catalunya i de la condició política. Vull dir, ja vam arribar a l'àmbit de la Sindicatura de Comptes i creiem que podem arribar a altres àmbits.

És a dir, creiem que podem tenir un magnífic síndic de greuges sigui català o sigui d'on sigui, o hagi viscut o visqui on visqui. Jo crec que no condiciona, en defensar els drets de les persones, doncs, la condició de català o la condició de no català, faltaria més; perquè, per aquesta regla de tres, no hi haurien consellers, potser, catalans d'altres comunitats autònomes, o no hi haurien dirigents catalans d'altres comunitats autònomes, i a mi m'agrada molt que hi siguin. Per tant, en aquest sentit espero que aquí a Catalunya demostrem també aquesta apertura absoluta, que qualsevol persona, per la seva qualificació i el seu currículum, pugui accedir a aquest lloc de la sindicatura de greuges.

És una qüestió, ho torno a dir, formal, important des del punt de vista simbòlic també d'una societat oberta, i no una societat tancada, però, en qualsevol cas, ja hi entrarem en les esmenes que puguem realitzar, si no s'admet aquesta esmena a la totalitat.

Per tant, en definitiva, per tres qüestions bàsiques, nosaltres hem presentat aquesta esmena. Ho torno a dir, entenc perfectament la posició del Govern i la posició de qui defensa que no es pugui anar al Defensor del Poble, quan sigui, per controlar la Generalitat, però nosaltres sí que volem que el síndic i el Defensor del Pueblo puguin controlar i puguin vetllar pels drets respecte a l'Administració de la Generalitat. Estic convençut que qualsevol ciutadà, ho torno a dir, al marge de qüestions polítiques, voldrà tenir les màximes instàncies i les màximes garanties per vetllar pels seus drets.

Per tant, tres motius bàsics. Coherència, el primer; com deiem, mantenir una posició política coherent, i no anar canviant cada dos per tres, que és important. Segon, responsabilitat; creiem que si tenim una sentència que està al caure, hauríem de fer, per responsabilitat..., no accelerar lleis que després vagin o siguin contràries al que pugui dir, o no, una sentència; per tant, cautela, com

a mínim cautela, és el que se'n hauria de demanar en aquest cas als diputats. I en tercer lloc, el que diem: perquè volem que els ciutadans tinguin més instàncies, més portes obertes, i no tancar portes. No entenem quina pot ser la voluntat en aquest cas d'aquesta llei, de tancar la porta a una instància que els altres ciutadans de la resta d'Espanya sí que tindran i, en canvi, els catalans no tindran, que és anar quan vulguin i per al que vulguin al Defensor del Pueblo per a qualsevol qüestió que faci referència a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, amb aquests tres punts clars, sense donar més voltes i sense esgotar ni tan sols el temps, acabem la nostra intervenció sabent evidentment que aquesta esmena és molt poc probable que prosperi, però, en qualsevol cas, mantenint, ho torno a dir, aquesta posició clara del nostre partit respecte a aquesta qüestió, respecte als drets en definitiva dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula per fer un torn en contra l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyors diputats, diputat senyor Rivera, del Grup Mixt, els grups que donem suport al Govern no votarem a favor, naturalment, de l'esmena de devolució i intentarem justificar la conveniència que continuï el tràmit d'aquesta llei per contestar els arguments que reiteradament ha exposat aquí el senyor Rivera.

El Síndic és una institució consolidada en aquest país, apreciada pels nostres conciutadans i respectada per l'Administració, tant l'autonòmica com la local, que mereix i necessita ser consolidada i ampliada.

El nou Estatut està vigent, li ho hem dit moltes vegades, és una norma legal vigent, no ha estat suspesa en la seva eficàcia i en la seva eficiència i, per tant, necessita i cal que sigui desenvolupada, no fer-ho seria un incompliment d'un mandat legal de caràcter de llei orgànica. Per tant, interessa a aquest ciutadà de Catalunya que es despleguin aquelles funcions del Síndic que van en benefici dels ciutadans i ciutadanes i no cal, ni és necessari ni convenient esperar a aplicar-les.

Segon, no tots els aspectes de la regulació estatutària del síndic han estat impugnats, només vostè s'hi ha referit molt concretament, per part del Defensor del Pueblo, el tema de l'exclusivitat i el tema de les referències a l'Administració local. L'aspecte aquest més polèmic sobre l'exclusivitat de l'activitat del síndic amb relació a les administracions catalanes és coherent amb un dels principis fonamentals de l'autonomia política, que és la capacitat..., sí, senyor..., és la capacitat d'autoorganització administrativa i funcional, amb l'únic límit del respecte als principis generals del procediment vinculats a les llibertats, drets i deures amb empara constitucional. Queda molt clar que la Generalitat de Catalunya és un organisme que està dotat d'autonomia política amb capacitat autoorganitzativa de dotar-se d'aquells organismes d'administració que cregui convenients, d'aquelles

normes funcionals i això és el que li correspon vetllar al Síndic.

El Defensor del Pueblo pot controlar l'Administració catalana, m'estranya que li hagi passat per alt, perquè el Defensor del Pueblo pot fer quelcom que no pot fer el Síndic de Greuges, que és fer un recurs d'inconstitucionalitat contra aquelles normes de l'Administració catalana que infringeixin la Constitució, i el Defensor del Pueblo està per protegir i defensar la Constitució. Per tant, és cert que pot intervenir.

Per últim, fins i tot en l'improbable cas que el Tribunal Constitucional modifiqués aquesta disposició, això li vull advertir que no significaria cap canvi en la regulació que preveu la llei del síndic respecte a les funcions, a la forma com es relaciona, els informes que pot fer, els assessors que tindrà, res més. L'únic que faria la hipotètica estimació i improbable estimació d'aquest recurs del Defensor del Pueblo seria que, molt bé, el Defensor del Pueblo també podria rebre queixes dels ciutadans de Catalunya. I per això –per això– ja té l'article 78.2, que vostè ha passat per alt, que estableix específicament l'existència de la necessària coordinació i coordinació entre el defensor i el síndic, entre el síndic i el defensor. De la mateixa manera que el síndic pot supervisar i també obrir diligències respecte a temes de l'Administració perifèrica, però ho ha d'adreçar al Defensor del Pueblo. Si el Defensor del Pueblo s'hagués atingut a aquest aspecte de relació de cooperació i de lleialtat institucional, s'hauria estalviat molta tinta i molta paperassa innecessària. Perquè, ho repeteixo, res és contradictori ni res va en contra de la defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya.

Ja com a grup parlamentari, sí que vull expressar la satisfacció del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa amb el desplegament d'aquesta llei. Primer, com ja ha dit el conseller en presentar-la, molt important, no és només un tema formal que despleguem la llei d'acord amb l'Estatut d'autonomia i, per tant, ja tenim una peça més desenvolupada, no. Perquè és molt important assenyalar que el síndic és cridat amb aquesta nova disposició a fer efectius i portar a la pràctica els nous drets de caràcter social, de caràcter mediambiental, els nous principis rectors que ha introduït l'Estatut d'autonomia de Catalunya, perquè no quedin en mers enunciats, per fer efectiu això que diu l'Estatut que les administracions públiques ajustaran el seu funcionament, les seves activitats, les seves prioritats a aquests principis rectors, a aquests drets i deures que assenyalen per als ciutadans de Catalunya. El que s'ha dit, com ja s'ha explicat, el dret a una bona Administració.

Però també perquè l'Estatut ve a ampliar i a fer efectius els vells i els nous drets i també els deures dels ciutadans i ciutadanes que es concreten en el modern Estat social i democràtic de dret, entès com un àmbit no només de convivència democràtica, sinó aquell en què es fan efectives les aspiracions universals a la llibertat, a la igualtat, a la solidaritat, a la justícia, però també a la cohesió social, també a la justícia social i també a un medi ambient preservat.

I el segon gran objectiu d'aquest nou text legal ha de ser potenciar i donar major base a les actuacions del síndic per ajudar a fer efectius i més entenedors aquests principis rectors. En definitiva, per donar satisfacció als ciutadans. La institució del síndic, reconeixem-ho, ha estat al llarg dels anys, ha crescut en el seu prestigi i està respectada i assumida per tot el conjunt de la ciutadania, cal que això ho reforcem avui.

M'agradaria dir aquí que la seva funció, des del nostre punt de vista com a grup parlamentari, la funció del síndic no és interferir com algú interpreta en l'actuació ordinària de l'Administració i les empreses públiques de Catalunya, la seva veritable missió no pot quedar reduïda a controlar la legalitat d'un procediment com si fos una nova instància de recurs administratiu a controlar la formalitat, ha d'anar més enllà, la seva missió és sobretot atendre els continguts. La prioritat de l'actuació del síndic que es defineix en el projecte de llei és ser útil al ciutadà perquè s'atenguin les finalitats, les aspiracions que el ciutadà legítimament té respecte a l'Administració, que siguin atesos els seus problemes.

Sovint no es presta prou atenció al fet que l'Administració, la gestió dels afers públics i la seva organització no són un fi en si mateix, no es justifiquen per fer les coses conforme procediment, sinó que el seu fi últim és servir el ciutadà, donar satisfacció als seus drets legítims i fer que es compleixin els deures mirant sempre l'interès social superior.

La bona Administració de què parla l'article 4 del projecte s'ha d'entendre com aquella que informa amb claredat, que escolta i que respon amb transparència i amb immediatesa, que posa per davant les persones i atén les seves necessitats bàsiques socials amb serveis públics de qualitat i universals, que garanteix la seguretat i la llibertat com a elements indestruïbles i que respecta i promou la participació i els altres drets de ciutadania. I al síndic, per ser fidel al seu mandat estatutari i per respondre l'especificitat i singularitat de la seva pregunta, li han de preocupar tant o més que el què, el per què, que no pas el com, és el què i el per què de les actuacions de les administracions allò que és la seva incumbència. El com ho fan només en l'aspecte de si es respecten els procediments de si es contesta en el moment degut, etcètera. I fins i tot ha de poder anar més enllà, i la llei li ho permet, ha de poder plantejar la possibilitat i conveniència que les coses poguessin ser d'una altra manera, sense interferir naturalment amb el principi de legitimitat democràtica i la capacitat de discrecionalitat de l'Administració. Però la feina del síndic és suggerir, és posar de manifest coses d'aquelles que encara no han trobat satisfacció.

Les actuacions del síndic han ajudat, ajuden i ajudaran encara més amb la nova llei que es resolguin o almenys es redueixin determinades disfuncions, i es faci més efectiu el dret dels ciutadans a ser correctament atesos, a rebre respostes en temps raonable a peticions i queixes, que es tramitin els expedients en temps raonable i que les respostes i resolucions siguin raonades, vagin al fons de l'assumpte i no es limitin a temes procedimentals.

Alhora, al síndic, les seves funcions en el nou projecte de llei que es tramita li han de permetre incidir en la millora de la coordinació i la col·laboració entre els diferents serveis i organismes d'una mateixa Administració, també entre les diferents administracions que actuen a casa nostra, que tantes vegades es passen el paquet d'una a l'altra, sense oblidar el paper que cada cop és més rellevant de les empreses públiques i de les empreses concessionàries de serveis que ara queden clarament definides, i evitar o com a mínim simplificar els laberints burocràtics i les inhibicions per aparents raons competencials.

Per últim, però no menys important, al síndic li correspon estimular que els responsables polítics i administratius adoptin aquelles iniciatives de rectificació, de modificació de procediments o de serveis, o prenguin iniciatives de canvis legislatius i pressupostaris o de prioritats d'actuació que la realitat dels fets mostrin com a necessaris dins l'àmbit, ho repeteixo, de les seves competències, dels seus mateixos compromisos programàtics i electorals, com no pot ser d'altra manera. Avaluar, contrastar, reclamar respostes als problemes de fons i fins i tot fer propostes no és incompatible amb el necessari respecte a la legitimitat del governant electe democràticament, que té la responsabilitat no només de governar, administrar i donar compliment als seus compromisos, sinó també de saber explicar, justificar, debatre i, quan calgui, per què no, canviar decisions i prioritats programàtiques quan sigui el ciutadà –que és en definitiva aquell a qui està destinat a servir– el que li posi de manifest que aquests canvis són necessaris.

És en aquest àmbit que, des del Grup Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, volem destacar alguns aspectes rellevants del projecte. Primer, el desplegament que la nova facultat..., que el nou Estatut d'autonomia del 2006 dóna perquè el síndic pugui demanar dictàmens al Consell de Garanties Estatutàries sobre els projectes i proposicions de llei sotmesos a debat i a aprovació del Parlament i dels decrets llei que ens vindran a aquest Parlament, quan cregui que poden afectar o que afectin drets reconeguts i principis rectors de l'Estatut. Aquesta capacitat d'iniciativa del síndic és molt important.

També el reconeixement singularitzat que es fa de la figura dels síndics i síndiques, i defensors i defensores de les administracions locals de Catalunya, i els de les universitats, que han adquirit un gran relleu en els últims anys i l'exemplar coordinació i col·laboració amb el síndic de Catalunya s'ha de reconèixer i desplegar legalment com possibilita l'apartat 4 de l'article 78 d'aquest vigent Estatut d'autonomia, i creiem que aquest reconeixement encara ha de trobar una plasmació més concreta i diferenciada.

També el reconeixement i singularització dels denominats informes extraordinaris de caràcter monogràfic sobre temes específics que, en la pràctica, s'han convertit en veritables auditories de qualitat democràtica i eficàcia de les administracions, de qualitat dels aspectes socialment més sensibles dels serveis que presta l'Administració catalana i que són un bon full de ruta

per als responsables polítics poder adoptar noves propostes.

Per últim, el nostre grup parlamentari es felicita especialment que sigui un projecte de llei valent, avançat, que presenta a tràmit i inclou el desplegament a Catalunya del protocol facultatiu de les Nacions Unides contra la tortura i altres tractes de penes cruels, inhumanes o degradants de 18 de desembre del 2002, que va entrar en vigor a nivell mundial, com s'ha dit, el 22 de juny del 2002 i que les Corts Generals d'Espanya van ratificar el 3 de març del 2006, i van fer de la Sindicatura de Greuges el mecanisme nacional de prevenció previst en l'article 3 del protocol en l'àmbit català, en atenció a una circumstància molt especial que és que Catalunya és l'única comunitat autònoma que disposa de plenes competències en tots els àmbits subjectius i objectius sotmesos als mecanismes de prevenció de la tortura i els maltractaments, això és presons i altres centres de detenció, comissaries de policia, centres d'internament psiquiàtric o hospitalari que estan situats en el territori de Catalunya.

La Generalitat es situa així, una vegada més, en una posició davantera de promoció i defensa efectiva dels drets humans en un àmbit tan sensible com el de les situacions de privació de llibertat, i dona exemple al Govern d'Espanya que endarrereix de forma inexplicable el desplegament d'aquest mecanisme de garantia al conjunt de l'Estat.

El Projecte de la llei del síndic en aquest aspecte concreta d'una forma detallada les facultats de què es dota i les activitats que pot desenvolupar mitjançant un equip de treball específic, amb l'existència i l'assessorament d'un consell de prevenció de la tortura tal com preveu la participació de les ONG i d'altres institucions de la societat civil especialitzades en la protecció i promoció dels drets humans respecte a les persones privades de llibertat.

En definitiva, per tant, creiem que és un projecte innovador, que és un projecte que dona satisfacció al reconeixement i a les demandes innumerables que la població de Catalunya, els nostres ciutadans, fan al síndic com a un element de garantia del bon govern.

I també volem manifestar des dels grups que donem suport al Govern, naturalment, la disposició a millorar el projecte i incorporar totes aquelles esmenes que siguin raonables i que vagin en aquesta funció de garantir que Catalunya sigui un espai de llibertat, que Catalunya sigui un espai de cohesió social, que Catalunya sigui un espai de sostenibilitat.

Gràcies, senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, el Síndic de Greuges és una de les institu-

cions que formen part de la Generalitat, i la seva regulació és matèria de desenvolupament bàsic de l'Estatut d'autonomia, com ha dit ja abans el conseller.

El nostre grup parlamentari ja anuncia la més profunda discrepància pels motius pels quals avui el Grup Mixt presenta l'esmena a la totalitat. Ho ha dit el portaveu que ens ha precedit abans, actua ell per coherència –ell actua per coherència. Lògicament actua per coherència amb relació als recursos d'inconstitucionalitat que s'han interposat. Parla de l'article 78, de les competències atribuïdes al Síndic de Greuges en la supervisió, amb caràcter exclusiu, quant a la protecció dels drets i llibertats dels ciutadans; també parla de l'article 54 de la Constitució espanyola amb relació a les competències del Defensor del Pueblo, i, a més a més, també ha fet una referència a les competències de l'àmbit local.

Mirin, nosaltres creiem fermament que s'ha de desenvolupar plenament aquest Estatut d'autonomia, encara que malauradament hem de recordar per enèsima vegada a molts i constantment que és una llei orgànica vigent, que és fruit de l'aprovació del Parlament de Catalunya i de les Corts Generals i que va ser referendada democràticament pel poble de Catalunya.

I s'ha de desenvolupar en dos sentits, l'Estatut: de portes endins, que és allò que únicament depèn de l'aprovació d'aquest Parlament, com per exemple en aquest cas aquest projecte de llei, i de portes enfora, que vol dir que altra normativa d'àmbit estatal s'ha d'adequar a una llei orgànica aprovada des de fa ja més de dos anys.

I, com diem, el Síndic de Greuges és una d'aquestes institucions de la Generalitat que requereix el desplegament estatutari. I sí, ja sabem que aquesta institució ha quedat també presonera en aquest entramat d'interessos partidistes, institucionals i personals que s'han presentat en els recursos, lògicament, d'inconstitucionalitat per diferents institucions, legalment legítims, sí, res a dir-hi, però formant part d'aquest joc «disparat» de lluites i desgast en què Catalunya sempre –sempre– acaba sent l'arma llancívola, i, per tant, legítims, sí, aquests recursos; però ètics, des del nostre punt de vista, no.

Ara bé, tot i que som els primers que volem que es desplegui segons el nou Estatut d'autonomia la institució del Síndic de Greuges, no vol dir que donem un xec en blanc. Res més lluny del nostre pensament.

Però, abans de seguir, permeti'm que faci un incís. El grup parlamentari més nombrós de la cambra lamenta que no s'hagi establert cap tipus de contacte ni d'acostament sobre el contingut d'aquest projecte, que, per cert, ja fa molt temps que corre pertot arreu. Perdonin, però la gestió ha estat equivocada, en la forma i en el fons. En una llei que hauria de tenir el màxim consens perquè forma part de l'arquitectura institucional de la Generalitat i perquè necessita les tres cinques parts per nomenar el seu titular, doncs, no hi ha hagut ni tan sols aquest contacte i aquest consens.

Però, bé, sembla que aquesta és la norma de la casa, del Govern i dels grups que li donen suport, perquè ja serà el tercer cas. Va començar amb la Llei de la Presidència i del Govern, amb el Consell de Garanties Estatutàries i ara continua amb la del Síndic de Greuges.

Mirin, els vull fer una comparació, que no és que sigui del meu grat fer-la, però s'imaginem vostès que els partits majoritaris de l'Estat no haguessin pactat institucions com el Consell d'Estat, el Defensor del Pueblo, el Tribunal de Comptes, el mateix Tribunal Constitucional? Això és impensable.

En fi, veurem durant la tramitació parlamentària els diferents aspectes del contingut del projecte del qual avui debatem aquesta esmena a la totalitat. I temps tindrem d'analitzar aspectes com el mecanisme nacional de prevenció de la tortura, el dret a la bona administració, l'organització i funcionament del Síndic de Greuges, la durada dels seus mandats, la inviolabilitat per raó dels actes que realitza el Síndic de Greuges, les activitats de promoció, sensibilització, les relacions amb la universitat i l'Administració de justícia i fins i tot la difusió de les actuacions del síndic. Espero que puguem trobar el consens, encara que tard i, des del nostre punt de vista, ara viciat. Mirin, unitat i consens sí, però no sols per aquelles qüestions que interessin el Govern.

I, per últim, en tot cas, reiterar que no donarem suport a aquesta esmena a la totalitat per tots els arguments que s'han exposat.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, diputat senyor Rivera, el Síndic de Greuges és una de les institucions que integren la Generalitat. La millora del nostre autogovern no depèn només d'una millora qualitativa i quantitativa de les competències i d'un model de finançament que permeti adoptar totes les polítiques públiques corresponents que puguin satisfer les necessitats i demandes de la societat actual; al costat d'aquests dos elements la millora de les institucions pròpies és la tercera peça imprescindible per donar un pas endavant en l'autogovern, ja que és per mitjà d'aquestes que s'han de dur a la pràctica les polítiques públiques que s'adoptin en virtut de les competències pròpies.

La que avui ens ocupa és una de les lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut. Quin paper assigna l'Estatut a la sindicatura? Doncs un paper reforçat. El síndic té la funció de protegir i defensar els drets i les llibertats que reconeixen la Constitució i l'Estatut, supervisa l'activitat de l'Administració local i dels organismes públics o privats vinculats o que en depenen. El síndic i el Defensor del Poble col·laboren en l'exercici de llurs funcions. Pot sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre els projectes de llei, les proposicions de llei i els decrets llei que regulen drets reconeguts per l'Estatut. Pot establir relacions de col·laboració amb els defensors locals de la ciutadania; cal remarcar, per exemple, que en aquests moments n'hi

ha més de quaranta a Catalunya, que abasten més de la meitat de la població; serà un dels elements a reforçar en el tràmit d'esmenes de la llei. Hem de regular per llei els mecanismes destinats a garantir l'obligació de les administracions públiques i altres entitats i persones de cooperar amb el síndic, i les sancions per l'incompliment d'aquesta obligació.

La persona que n'ocupa el càrrec és elegida pel Parlament per majoria de tres cinquenes parts; la persona que n'ocupa el càrrec exerceix les seves funcions amb imparcialitat i independència; la persona que n'ocupa el càrrec és inviolable per les opinions expressades en l'exercici de les seves funcions; la persona que n'ocupa el càrrec és inamovible i només pot ser destituïda i suspesa per les causes que estableixi la llei. La llei regularà l'estatut personal, les incompatibilitats i les causes de cessament de la persona que n'ocupa el càrrec, i l'organització i les atribucions. La institució gaudeix d'autonomia reglamentària, organitzativa, funcional i pressupostària; pot sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre la compatibilitat amb l'Estatut de les lleis del Parlament o de les normes amb rang de llei dictades pel Govern abans de l'entrada en vigor de l'Estatut.

Amb el nou Estatut el Consell de Garanties Estatutàries té l'encàrrec específic de vetllar pel respecte dels drets establerts mitjançant el pronunciament previ, necessari per a l'aprovació de qualsevol llei que desenvolupi o afecti els drets reconeguts a l'Estatut; és una garantia necessària per evitar que les bones intencions del legislador quedin sense efecte o tinguin un caràcter merament programàtic; una garantia que conviu amb l'atribució al síndic de la funció de protegir i defensar els drets i les llibertats que reconeixen la Constitució i l'Estatut, i amb l'establiment del recurs davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra els actes que vulnerin drets reconeguts per l'Estatut.

La llei que el Govern de Catalunya ha presentat a aquest Parlament és fruit de la voluntat d'aprofitar al màxim la nova eina del nou autogovern, l'Estatut del 2006, i, per tant, amb el determini de procedir al seu desplegament.

La llei a la qual avui obrim pas amplia l'àmbit de supervisió del síndic a les empreses privades que gestionen serveis públics o acompleixen activitats d'interès general o universal, o activitats equivalents de manera concertada o indirecta, i la de persones amb un vincle contractual amb l'Administració de la Generalitat i amb les entitats públiques que en depenen.

En aquest sentit, és encoratjador el creixent nombre d'empreses de serveis –en el cas de l'any 2008, per exemple, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Gas Natural, FECSA-Endesa– que ja han firmat convenis amb el síndic comproment-se a respectar els drets dels usuaris i abonats pel que fa a queixes dels usuaris, sobre facturació, per exemple, altes i baixes no sol·licitades, talls de subministrament i manteniment d'aparells.

L'oportunitat del projecte de llei ens la demostra el fet que una institució que enguany celebra el seu vint-i-

cinquè aniversari ha anat essent més coneguda i reconeguda pels ciutadans, fins al punt que en els darrers quatre anys ha multiplicat per tres i mig les seves actuacions. L'altre dia el senyor Ribó, en la presentació de la memòria anual corresponent al 2008, ens ensenyava aquest diagrama de barres en què és espectacular, doncs, l'augment d'activitat que ha desenvolupat el síndic en aquests quatre anys.

Tenim plantejat a Catalunya un gran repte: mantenir la cohesió social i la unitat civil. Per superar-lo serà de gran utilitat una sindicatura reforçada, amb una disposició més proactiva que mai, que vetlli perquè els poders públics apliquin un repartiment equitatiu i proporcionat de les càrregues entre les diferents classes socials per superar la crisi i les seves conseqüències devastadores.

Una finalitat innovadora, central de la llei és designar el Síndic de Greuges com a mecanisme de prevenció de la tortura i els tractes o penes cruels, inhumans o degradants, previst en el protocol facultatiu de la Convenció de les Nacions Unides, adoptat per l'Assemblea General mitjançant la Resolució 57/199, de l'any 2002, i que ha estat ratificat pel Regne d'Espanya l'any 2006. Els principis que presideixen l'exercici de les funcions del síndic són la imparcialitat i la independència. I, en la seva condició de mecanisme nacional de prevenció de la tortura, ha d'actuar amb confidencialitat i objectivitat mitjançant la cooperació i el diàleg constructiu amb totes les autoritats competents.

Cal destacar que el caràcter garantista de drets que informa la sindicatura comença per aplicar-se portes endins. Es preveu una carta de serveis que defineix els drets de les persones usuàries del Síndic de Greuges. És bo, doncs, predicar amb l'exemple.

La llei aporta innovacions positives, que resumiria en un millor control de l'Administració, reclamant més transparència i bon govern en les seves actuacions per donar més seguretats als ciutadans. Nosaltres partim de la plena vigència de l'Estatut, llei orgànica, estatal, fruit d'un ampli pacte polític entre Catalunya i Espanya, i partim de la plena legitimitat de Catalunya de desplegar el seu Estatut amb la convicció que és una eina que ens és indispensable per resoldre millor els problemes de la Catalunya del segle XXI.

Senyor Rivera, també per coherència, desenvolupar l'Estatut és la nostra obligació, és la nostra voluntat i és la nostra il·lusió.

Per això votarem en contra de l'esmena a la totalitat a aquest projecte de llei que fa avançar el nostre autogovern que ha presentat el Grup Mixt. Ah!, i, per cert, la condició política de català s'adquireix pel simple empadronament a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

L'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja ho ha remarcat el conseller en la seva intervenció, però per a nosaltres és un aspecte clau de la intervenció breu que farem des del nostre grup parlamentari, és remarcar que avui s'inicia formalment en el Ple una nova iniciativa legislativa que ve a reforçar drets de ciutadania. Si al darrer ple aprovàvem definitivament la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, com bé s'ha dit també, avui fem el debat a la totalitat de la Llei del Síndic de Greuges, que vull remarcar que se suma a l'impuls prolífic del Govern de lleis sectorials de reconeixement de drets i de deures de ciutadania d'aquest Govern.

No és la primera llei certament, del Síndic de Greuges, l'Estatut del 79 ja va fixar la institució en l'article 35, i com molt bé s'ha dit, l'any 84 es va aprovar una llei reguladora, amb alguna modificació, introduïda cinc anys més tard. Però ara som a l'any 2009, han passat quinze anys i toca adaptar aquesta institució als nous temps i adequar-la, doncs, al nou Estatut d'autonomia, al títol segon, articles 78 i 79, que regulen aquesta institució. És clar que som partidaris de continuar amb el desplegament de l'Estatut a un bon ritme, i per la part que toca en aquest Parlament en això estem, per tant, aplaudim l'inici del tràmit d'aquesta llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut que determina, d'acord amb els preceptes estatutaris, doncs, els principis de l'organització, el funcionament de la institució del Síndic de Greuges, regula el seu estatut personal, les incompatibilitats, les causes de cessament, l'organització i les atribucions. És un text molt més extens que el que es va aprovar l'any 84, és un text que amplia a bastament el seu àmbit de supervisió i d'actuació, d'acord amb el que estableix l'Estatut.

Fins a aquest projecte de llei, la funció encomanada per la legislació al Síndic de Greuges s'enquadrava en la supervisió de l'activitat de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració local de Catalunya, però per reforçar aquesta funció de protecció i defensa dels drets i llibertats de la ciutadania, quinze anys després, marco, el projecte de llei que debatem avui amplia el seu àmbit de competències i permet que el Síndic supervisi, per primera vegada també, les empreses privades que gestionen serveis públics o que bé compleixen activitats d'interès general, tal com diu l'article 32 d'aquest projecte de llei. I a banda de regular amb precisió la figura del síndic a risc de remarcar per segona o tercera vegada els aspectes que considerem importants, que ja s'han valorat positivament abans, des del Grup Parlamentari d'Esquerra no volem deixar de valorar molt positivament que es vulgui habilitar aquesta institució, la institució del Síndic de Greuges, com a mecanisme de prevenció de la tortura i dels tractes o penes cruels, inhumans o degradants que es poguessin dur a terme en centres on es trobin persones privades de llibertat.

Tres altres qüestions que volem destacar, també en coincidència amb altres intervencions precedents. En primer lloc, el catàleg de drets; en segon lloc, la legitimació del síndic perquè pugui sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre aquells projectes o proposicions de llei que debatem aquí i els decrets llei sotmesos

a convalidació de la cambra sempre que es regulin drets reconeguts per l'Estatut, i a més a més la creació d'una nova figura, els adjunts sectorials, que se suma a l'adjunt general o l'adjunta general, i a l'adjunt o adjunta per a la defensa dels drets dels infants.

Per tant, remarcar que des de la perspectiva de l'Estatut d'autonomia s'afirma molt clarament, afirmem molt clarament la naturalesa estatutària de la institució, en la mesura que és l'Estatut la norma que la crea i en fixa les principals característiques.

I és arribats a aquest punt que no em puc estar de fer un petit comentari sobre l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Mixt que, certament, per la seva intervenció, sembla més una esmena a la totalitat al Partit Popular que no pas una esmena a la totalitat al projecte de llei. Però, en tot cas, dues qüestions, primer de tot la recomanació que es llegeixin detingudament, a banda de llegir-se amb fruïció el recurs del Defensor del Pueblo, especialment els articles 3, 32 i 81 del projecte de llei. El diputat Milà ha estat molt concret respecte a això, però jo els insisteixo que s'ho llegeixin detingudament.

I, en segon lloc, refermar la necessitat d'aquesta llei, del desenvolupament de l'article 78 de l'Estatut i de la necessitat, des del nostre principi i voluntat que defensem d'autogovern, i del principi que com més a prop de la ciutadania es gestioni i s'atengui les persones millor, tant pel que fa la Síndic de Greuges com pel que fa també al paper dels síndics i les síndiques locals.

Per tant, recopilant, i ja tancant la intervenció, des del grup parlamentari treballarem perquè aquesta llei reforci els drets de la ciutadania, perquè aquesta llei reforci la tasca de les administracions i la visió que des de la ciutadania es té del paper de les administracions catalanes, i perquè es reforci també, òbviament, la institució del Síndic de Greuges. I, per tant, per coherència, amb la voluntat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de reforçar les nostres institucions, votarem perquè tiri endavant la tramitació parlamentària del projecte de llei, i per això també treballarem, senyora Pifarré, perquè la nostra feina comença ara, per millorar, si s'escau, el projecte de llei i per teixir consensos, que és el que ens toca.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Francesc Vendrell, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, he estat temptat a canviar l'ordre, però mantindré l'ordre per coherència, perquè encara que hi hagi un moment en què m'hagi desorientat i m'he pensat que fruit d'estar adormit m'havia tornat, doncs, dos anys i mig més jove i estàvem en ple debat de l'Estatut, després m'he recordat que no —que no—, que estem en el debat del projecte de llei, d'un projecte de llei en concret. Jo entenc que els que no van poder estar al debat de l'Estatut els sàpiga greu, però hi érem

els que hi érem, i vam defensar el que vàrem defensar, i ho continuem defensant amb aquella mateixa coherència. Però després en parlarem.

Parlant de ser joves, senyor conseller, fa trenta anys, a les eleccions generals del 79, un dels grans temes estrella de tots els partits polítics era el Defensor del Poble i tots volíem, si se'm permet l'expressió, posar un defensor del poble a la nostra vida, crec que al final ho hem aconseguit, i tots fèiem actes amb l'*ombudsman*. Nosaltres —jo estava al mateix lloc, sempre per allà al centre jo, vostè devia estar amb el PSUC, en aquell moment. Nosaltres vàrem portar —ho recordo— per allà al Tibidabo un pobre senyor suec que devia tenir en aquell moment l'edat que tinc jo ara, i em semblava que era gran, per tant, aquestes són les desgràcies de la vida, i ens va venir a explicar com funcionava el tema. Trenta anys després hem consolidat una institució que té el seu pes, que té, com s'ha dit abans, el seu prestigi; hem aconseguit que d'un, per entendre'ns, sopar al Tibidabo, amb deu que havíem d'explicar què volia dir això d'*ombudsman*, ara només el síndic de greuges hagi d'explicar què vol dir «síndic de greuges» i hagi de fer de defensor de les persones, però això és un altre problema, i crec que en aquest aspecte aquesta llei és bona, és positiva i és necessària.

Sí que és bona, és positiva i és necessària, i en parlaré després, que precisament per reforçar el Defensor del Poble, perdó, el Síndic de Greuges —un lapsus pensant en el senyor Rivera—, per defensar el Síndic de Greuges ho fem per consens, però d'això ja en parlaré després, perquè si volem reforçar una institució que ens ha, diguem-ne, de defensar a tots davant de l'Administració, que pretenem que els ciutadans acabin de conèixer-la més —jo de vegades penso, en broma, que també seria bo que l'Administració la conegués més, així potser li faria una mica més de cas—, doncs, per reforçar això seria bo, convenient i necessari que les coses les féssim per consens.

Estem en el tràmit de l'esmena a la totalitat, no estem en el tràmit de les esmenes a l'articulat, del qual, quan vingui el seu moment, ja en parlarem. Home, hi ha algunes coses que realment s'haurien de corregir. Aquí s'han fet grans elogis —i crec que és bo— que la tortura es perseguixi, però de vegades, a mi, posar tants textos carregosos i una mica, diguem-ne, cireretes a les lleis per fer veure que nosaltres som els més dels drets humans dels drets humans universals, tampoc estimo que sigui convenient i necessari. I si bé hi ha alguns aspectes amb relació al debat —i ho dic per mantenir l'ordre—, aquesta polèmica sobre l'esmena a la totalitat en què la llei és molt curiosa, el projecte de llei, perdó, és molt curós, i per a mi això és una bona alegria perquè quan s'és tan curós, se li ha escapa, ha dit malament una paraula, vol dir que la veuen a venir, hi ha uns altres aspectes que per a nosaltres almenys són tan importants com el Defensor del Poble, que és la lliure iniciativa privada, en què la llei no és tan curiosa. I mentre, per dir-ho d'alguna manera, en un tema «es cobreixen en salut» en l'altre, com que continuen amb l'esperit intervencionista de l'Estatut i continuen volent que el Síndic de Greuges controlï, actuï, supervisi les actuacions de les empreses privades que col·laborin amb l'Administració. I, és clar,

o això ho acotem molt bé, ho definim molt bé, i deixem molt clar fins on arriben, o suposo que vostè, senyor Saura, cada matí, quan arriba al seu despatx encén el llum: controlarem o no? O suposo que vostè, senyor Saura, quan arriba al seu despatx agafa un bolígraf Bic o un Montblanc, més igual, jo tot l'arc parlamentari, per entendre'ns. Controlarem o no? (*Rialles.*) I aquí –aquí– el moment d'esmenar, ja en parlem.

I ara voldria parlar del nostre posicionament quant a l'esmena a la totalitat. A veure, senyor Rivera, ho deia abans, estem en el debat d'un projecte de llei, que serà llei o no ja en parlem al final, i no estem en el debat de l'Estatut. Nosaltres, a l'article 78.1 de l'Estatut varem presentar un recurs davant del Tribunal Constitucional dient que el consideràvem que era –consideràvem que era– inconstitucional per dos motius: en primer lloc, pel tema del caràcter exclusiu, si bé d'això després en parlaré, i, en segon lloc, pel tema d'aquesta «neura», en aquest article i en tot l'Estatut en si, de posar-se en l'àmbit privat. Ho varem fer i ho mantenim, i som coherents amb el recurs, però ho vam fer en l'àmbit del debat de l'Estatut, quan tocava.

Jo puc entendre perfectament que aquells que volen viure d'aquest debat i en aquell moment no hi eren continuïn portant-nos el debat aquí cada dia, ho entenc perfectament; també m'agradaria saber si vostè defensa la institució del Defensor del Pueblo o vostè defensa un defensor del pueblo, però això és un altre debat i no em posaré jo ara en «camises d'onze bares», que ja m'hi acabo de posar, però això és un altre debat. Siguem seriosos, vostè defensi, i deixi que els altres facin. Vostè estima que una llei que es remet a una llei vigent se li ha de presentar una esmena a la totalitat. Té tot el dret a fer-ho, però el projecte de llei l'única cosa que fa és remetre's a l'article 78.1 de l'Estatut, quedi aquest com quedi al final, la llei no s'haurà de modificar. Li ben garanteixo que si la llei hagués transcrit l'article 78.1 de l'Estatut, nosaltres hauríem presentat una esmena a la totalitat, perquè aleshores sí que estariem desenvolupant malament –aleshores sí que estariem desenvolupant malament– una llei subjecta a la interpretació del que digui el Constitucional.

Aquí –per alguna cosa ho deuen fer, és veritat–, el que ha legislat ha sigut molt curós. I, per tant, digui el que digui el Constitucional, la Llei del Síndic de Greuges no s'haurà de modificar. I aquest és el marc jurídic..., i als ciutadans de Catalunya no me'ls esveri innecessàriament. I, per guanyar titulars, no esverem innecessàriament, que això és un Parlament, som gent seriosa i racional i venim a fer política, no demagògia barata! (*Veus de fons. Rialles.*) Gràcies, per distendre una mica...

Jo també voldria dir una cosa als ciutadans de Catalunya: que es quedin molt tranquils. No han deixat de ser espanyols. Encara que el senyor Rivera avui s'hi hagi esmerçat, no ho ha aconseguit. Continuem sent espanyols, i com que... –a algú altre jo ja sé que no li agrada, senyora Simó, què hi farem!– continuarem sent espanyols, i com a tals tenim tot el dret que té qualsevol ciutadà espanyol a anar al defensor del poble. Tots!, i no ho hem deixat de ser, i no hi ha cap article, per cert, ni de l'Estatut, ni del projecte de llei, que ho impedeixi... Ja sé que aquest dret entra en una certa col·lisió amb

l'«exclusivitat», amb una certa..., és molt discutible. En qualsevol cas, serà el Tribunal Constitucional qui ho dictaminarà.

Però no hem deixat..., no digui més això, que li ha agradat tant repetir –dotze vegades exactament, perquè les he estat comptant–, que «a partir d'ara, els catalans...» Escolti'm, els catalans som espanyols. A alguns ja sé que no els agrada, però, miri, a mi m'encanta. Els catalans som espanyols, i, per tant, continuem tenint avui, demà i el dia que s'aprovi aquesta llei, exactament els mateixos drets que tenen tots els ciutadans espanyols. Com no pot ser d'altra manera. Per tant, per favor, no torni a repetir més: «Els dic als catalans que a partir d'ara...» No, no..., escolti'm, a partir d'ara..., home, si vostè es vol aliar amb Esquerra Republicana, començaran a sumar una mica, i potser ho aconseguiran, però no és aquest el camí «dels altres», i no és això el que «els altres» volem.

Em sembla que he deixat, i amb una mica de vehemència, perquè ja, com que ens hem confós tots junts, i semblava que el debat fos realment amb el Partit Popular, quina és la nostra coherència. Tenim un recurs al Constitucional, el tenim i el mantenim, i em temo que, a més a més, ens donaran la raó. Estem tramitant un projecte de llei, que per la seva..., tema curós..., aquest tema el remet a com quedi l'Estatut, que, de totes maneres, l'Estatut, de moment, queda, és.

Treballarem –això sí, senyor conseller– amb voluntat d'arribar al consens. I creiem tots que és molt important, com deia abans, que, per al bé de la institució, hi hagi consens. Nosaltres som conscients d'una cosa, que consens vol dir renunciar, i que si algú no està disposat, i tots no estem disposats a renunciar a alguna coseta, és metafísicament impossible arribar a un consens.

Ja li garanteixo que estem disposats, en bé del consens, a llimar coses. Espero, com deia també la senyora Pifarré abans, que en aquest camí hi arribem; que la Llei del defensor de..., la Llei del Síndic de Greuges... (*Veus de fons.*) No, és que a mi m'agradaria molt més utilitzar «el defensor de les persones», vull dir..., és més clar, sap? Però..., que la Llei del Síndic de Greuges, quan sigui llei, sigui una llei de tots: que el síndic s'hi pugui sentir còmode, que els ciutadans puguin tenir la tranquil·litat que el síndic s'hi pugui sentir còmode, i, si em permeten la broma final, que les administracions s'hi puguin sentir una mica incòmodes, perquè si les administracions s'hi senten còmodes anem malament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats..., senyor conseller.

El president

Cridem a votació.

(*El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera...?

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, crec que per al·lusions, en sis, set, vuit o dotze vegades...

El president

Té un minut.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies. A veure, jo crec que demagògia és no llegir-se les lleis. I no sé quin concepte de «caràcter exclusiu» tenen alguns diputats, o potser no coneixen jurídicament què vol dir; però «caràcter exclusiu» vol dir que és competència exclusiva d'un àmbit, i vol dir que ningú més pot tenir competència, i vol dir que el caràcter exclusiu per vetllar per les reclamacions respecte a la Generalitat de Catalunya vol dir que no podem anar al defensor del poble sobre els temes de la Generalitat de Catalunya...? A veure si ho entenen i es repassen una mica els llibres, alguns diputats.

Per altra banda, respecte als drets. Això no ens dona més drets, ens dona menys drets. Perquè, ho torno a dir, i no qüestionem les condicions de catalans i espanyols –només faltaria!–, ja sé que alguns necessiten dir això per, potser, defensar amb legitimitat les seves posicions en aquesta votació.

No tindrem dret a anar al defensor del poble, amb aquesta llei i amb aquest articulat. I, efectivament, jo només vull recordar que alguns membres del Partit Popular han dit en aquesta cambra –alguns ara han canviat, ara és la *new age*, potser ja diuen una altra cosa–, però, alguns membres fa mesos van dir que no es podia desenvolupar l'Estatut en aquells articles que estaven recorreguts a l'Estatut de Catalunya. I això ho han dit alguns companys de partit. Per tant, no m'estic inventant res. M'ha sorprès, sincerament, que el canvi de persones respecti també un canvi de discursos.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació, l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 3 vots a favor i 127 vots en contra.

Atès que s'ha rebutjat l'esmena a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de prestacions i ajuts a les famílies amb fills o filles a càrrec (debat de totalitat) (tram. 202-00040/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de prestacions i ajuts a les famílies amb fills o filles a càrrec. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Montserrat Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Remor de veus. Pausa.)

La Sra. Ribera i Puig

Bé, no passa res...

(Persisteix la remor de veus.)

El vicepresident primer

Sí, senyora Ribera, té la paraula. Si us plau, senyores i senyors diputats...

La Sra. Ribera i Puig

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, indicar que aquesta proposició de llei, el nostre grup parlamentari la varem presentar ja el juliol de l'any 2008, i referit, evidentment, doncs també a un pressupost de l'any 2008.

Ara arriba al Ple, però, malgrat el canvi d'any i de pressupost, podem dir que encara té molta vigència, més vigència que mai, pel que fa al seu contingut i també per l'estancament..., millor dit, pel retrocés de les polítiques de suport a les famílies del Govern tripartit, i, sobretot, per la greu situació econòmica que pateix el nostre país.

La família és una estructura social bàsica de la nostra societat; és un element que dona cohesió; és una unitat que enforteix la nostra societat, que fa societat; és un dels elements per fer xarxa social. Sempre és important enfortir la família, sigui de la classe que sigui, i enfortir la xarxa social i en moments de crisi, encara més.

La família té un aspecte que és que sap absorbir i tractar les situacions difícils per les quals passen els seus membres, ja sigui per una situació d'atur, de dificultats econòmiques, i dona aquell acompanyament tan necessari que en alguns moments..., i promou l'autoestima dels seus membres. És una bona eina de solidaritat amb les persones des de la mateixa societat. Tots hem sentit moltes vegades que «un plat a taula sempre el tindràs, fill». I això és el que dona la família.

La família és solidaritat espontània, tal com he dit; la família és estimació, és compartir projectes en comú, és educar, és una escola de persones i de valors humans i cívics.

Des de Convergència i Unió volem proposar a tots els grups parlamentaris un gran pacte sobre aquestes ajudes. Per tant, deixant avançar aquesta proposició de llei, oferim un gran acord per millorar el suport de les nostres famílies. I la veritat és que no ens poden dir que aquesta proposició va en contra de les polítiques familiars del Govern, i no ens ho poden dir perquè no hi ha política familiar per part del tripartit.

Vostès van seguint, tímidament, amb por, sense creure-hi massa, el que ja es va iniciar l'any 2000 al 2003. Ara, senyors del Govern, és una situació excepcional; ara és una situació difícil; ara és una situació per donar confiança a les persones i a les famílies; ara caldria actualitzar-ho. I què fan vostès? Doncs no ho fan, res més que no fer res.

I li explicaré, senyora consellera, per quina raó considerem que no ho fan. S'aprova un pressupost, l'any 2009,

d'esquena a les famílies i a les persones més vulnerables, quan l'any 2008 ja estàvem immersos en una crisi, que és la que actualment encara patim. Així, doncs, quan totes les dades ens indicaven el fort endeutament i dificultat econòmica de les famílies, en clar retrocés les polítiques de suport a les famílies: increment zero dels ajuts –per primera vegada no creixen–; increment zero de les franges d'edat; segueixen perdent una paga, que és la de l'inici, la de la part dels mesos d'inici i la de la part dels mesos del final, que nosaltres estàvem pagant..., entre els nens de zero a tres anys i els de zero a sis; llibres de text no gratuïts; llei de famílies nombroses, res.

Mirin, l'any 2008, els nens de zero a tres anys, podien cobrar..., les famílies que tenien nens de zero a tres anys podien cobrar 638 euros/any; l'any 2009, el mateix. De zero a sis anys, les famílies monoparentals i nombroses, les que tenien fills en aquestes franges d'edat, 745 euros, l'any 2008; l'any 2009, igual. I la resta de prestacions, increment zero.

Per tant, les polítiques familiars i dels drets a la ciutadania han baixat. L'any 2008 eren de 188.410.013 euros. Aquest any 2009 són de 186.732.802 euros. Per tant, veiem que no anem bé quan baixem.

Doncs bé, nosaltres avui aquí presentem una proposta oberta que els convida a donar major suport a les famílies amb infants al seu càrrec. I és una proposta que presentem sobretot per fidelitat al nostre programa electoral. I una proposta que els fa complir també el seu programa electoral, on afirmaven augmentar les ajudes i augmentar les franges d'edat. Per tant, el seu programa laboral..., el seu programa de govern, que, ara per ara, estan incomplint, els convidem a respectar-lo i a complir-lo.

Fem aquesta proposició de llei amb molta preocupació, però també la fem amb un to molt i molt positiu, i per això des del Grup de Convergència i Unió esperem que sabran retirar l'esmena a la totalitat, per arribar plegats a aquell gran pacte de suport a les famílies. És el que esperen les nostres famílies, és el que esperen les famílies catalanes, que fem pinya per ajudar-los en aquests moments tan difícils, perquè, com he dit abans, realment estem en una crisi econòmica excepcional i molt greu, que ja ningú posa en dubte ni nega –per cert, fins el 2008 s'ha fet.

Mirin, hem passat uns anys de molta inflació. Encara que l'oficial era més baixa, si qualsevol de nosaltres fèiem l'exercici d'agafar les despeses de l'any 2005, per exemple, i les despeses de l'any 2004, del mateix mes, ens adonàvem que les inflacions no eren del 2 i del 3 per cent, sinó que eren molt més elevades.

Què ha provocat això? Doncs, això ha provocat durant molts anys una pèrdua de poder adquisitiu per part de les famílies. I tot això acompanyat d'una pujada de preus molt i molt important del petroli i de l'habitatge, i amb creixements molt importants de les nostres economies, potser com no els havíem tingut mai. La família, per tant, ha anat perdent poder adquisitiu, però com que la situació laboral era molt bona i les feines, en principi, no perillaven, les entitats financeres donaven crèdits

a les nostres famílies per suplir, sobretot, tota aquesta manca de poder adquisitiu i d'estalvi que ja no podien fer les famílies, fins ara.

Conseqüència de tot això? Què està passant a les nostres famílies? Famílies molt endeutades, algunes sense treball i amb dificultats per arribar a final de mes.

Any 2009, la T-10 s'incrementa un 6,9 per cent; autopistes de la Generalitat s'incrementen un 4,6 per cent; Renfe Rodalies s'incrementa un 6,2 per cent; l'aigua, servei bàsic, 7 per cent; llum, 3,5 per cent. Els preus de la llar d'infants, que també afecten les famílies que tenen fills menors, han crescut l'IPC o per sobre de l'IPC. Les que depenen del Departament d'Educació, concretament el 2,5 per cent.

Amb tot aquest context, què fa el tripartit per a les famílies i per a les ajudes? Doncs, està molt clar: el tripartit les congela. I congela els imports dels ajuts per fills a càrrec i congela els complements de les pensions de viudetat..., bé, augmenten un euro, per mi, gairebé, això és una congelació. L'indicador de la renda de suficiència de Catalunya s'incrementa només un 2 per cent; la inversió en residències per a gent gran i centres de dies disminueix un 25 per cent; el Programa d'atenció a la gent gran en situació de dependència disminueix un 23 per cent; es rebaixa el pressupost destinat a la promoció de l'autonomia personal; les beques i els ajuts a estudis es redueixen un 10,3 per cent, però, en canvi, per exemple, no es redueix pràcticament la despesa de funcionament de la Generalitat o augmenta la despesa en estudis i treballs tècnics.

I les nostres famílies amb infants al seu càrrec perden poder adquisitiu i són cada dia més pobres; són cada dia més pobres, perquè l'ajuda és inferior i, evidentment, hi ha hagut un increment de preus. Fantàstic, de veritat, fantàstic! Les famílies no arriben a final de mes. Ah, i encara hi ha famílies que no han cobrat l'import de l'any 2008. I del 2009, consellera, res de res. A la pàgina web del departament, jo encara aquest matí m'hi he connectat, i l'únic que hi surt és «Informació general sobre les prestacions i ajut a les famílies, any 2008».

Diputats i diputades, jo crec que aquí es veu que això és com el joc dels disbarats. Doncs bé, per arreglar tot això, què proposem? Proponem una cosa molt senzilla: prioritzar, prioritzar en polítiques socials i, per tant, proposem modificar el pressupost per a l'any 2009 de la següent forma. En primer lloc, que les ajudes per a les famílies amb infants a càrrec de zero a tres anys ara siguin de zero a sis anys i que l'ajuda econòmica prevista per a l'any 2009, que és idèntica a la de l'any 2008, com ja he dit, passi de 638 euros a vuit-cents euros/any; que les ajudes per a famílies nombroses i monoparentals de zero a sis anys passin de zero a vuit anys, i que l'ajuda econòmica prevista per a l'any 2009, que és idèntica a la de l'any 2008, passi de 745 euros/any a mil euros/any.

Però també demanem que s'augmentin totes les altres prestacions –per part, per adopcions o acolliments pre-adoptius de dos, tres o més fills, per famílies en situació d'especial vulnerabilitat i per adopcions internacionals–, que el Govern tripartit ha deixat congelades

malgrat la situació de crisi econòmica, debilitant les fins ara ja febles polítiques familiars.

També la nostra proposta de llei disposa que aquests ajuts i prestacions es faran efectius en un pagament anual únic, que es meritara sencer per anys naturals entre l'any de naixement i l'any en què el fill o filla compleixi de sis a vuit respectivament.

Què passa ara? Quan un nen –que no tots neixen l'1 de gener, com és evident–, doncs, neix l'1 de juliol, ens trobem que només cobra sis mesos d'aquest primer any i quan compleix la seva edat, també només cobra sis mesos de l'últim any que té dret a cobrar. Per tant, nosaltres el que demanem és que es computi anys anuals. Amb això, quan nosaltres governàvem, quan eren sis anys, se'n cobraven set de paga i quan eren vuit anys, se'n cobraven nou de paga. Per tant, des dels governs tripartits totes les famílies estan perdent una paga d'un any.

Per acabar –em queda encara una miqueta de temps, però no l'esgotaré–, reiterar la nostra proposta, una proposta que si tira endavant, consellera i diputats i diputades, ja no serà una proposta de CiU, serà una proposta del Parlament i serà una proposta de les famílies d'aquest país, que són les que realment necessiten que això tiri endavant. Per tant, reitero la nostra proposta de fer pinya per ajudar les nostres famílies en aquests moments de molta dificultat.

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per presentar l'esmena a la totalitat dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pocs dies després de debatre una proposició de llei que demanava una deducció de l'IRPF per a les despeses de llar d'infants, el Grup de Convergència i Unió ens torna presentar una altra iniciativa que, en aquest cas, ens proposa bonificar linealment..., que no ens proposa bonificar linealment, sinó ampliar els ajuts directes a les famílies.

I li haig de començar reconeixent, il·lustre diputada, que, en primer lloc, agraeixo que ens permetin debatre sobre aquesta qüestió, sobre les polítiques de família, tot i que al llarg de la intervenció intentarem fer-ho d'una forma bastant més global de com ho ha fet vostè i intentant ser bastant menys catastrofistes, perquè hem tingut la sensació –almenys en la primera part de la seva intervenció, en la segona afortunadament ens ha delectat explicant-nos en què consistia la seva proposició de llei–, hem tingut la percepció, en la seva primera part de compareixença, que ens estava parlant pràcticament de l'apocalipsi, de Dante, i no del que està succeint en realitat en aquest país.

En tot cas, ens sembla oportú que sigui així, perquè hem de permetre, en definitiva, que els ciutadans puguin, a través del contrast entre les diferents opinions, emportar-se el que és una imatge precisa, global d'allò que és l'acció del Govern en aquesta matèria. I em permetrà que ho faci des d'una perspectiva, si m'ho permet també, històrica; no m'agrada habitualment usar el retrovisor, fer arqueologia política, però em sembla que en aquest cas és absolutament necessari que ho fem, bàsicament per arribar a la conclusió de si aquells que proposen avui o que plantegen determinades propostes són plenament coherents amb allò que feien en el passat.

I li haig de manifestar en aquest sentit que el seu grup parlamentari, després de vint-i-tres anys ininterromputs de govern, se'n van recordar, de les polítiques de família, com podríem dir popularment, en temps de descompte, pràcticament en temps de descompte. I no ho diem només nosaltres, ho diuen la majoria d'experts, ho corroboren les xifres i tots els informes sobre la matèria.

En podem posar alguns exemples. La creació de la Secretaria de Família va ser tot just una iniciativa de la seva darrera legislatura i el canvi de rètol de la conselleria, un element que vostès pràcticament eleven a la categoria de gran realització i sobretot de gran desmuntatge que ha fet el Govern d'entesa, el varen fer també durant la darrera legislatura, el 4 de novembre del 2002, i miri si n'era de senzill, era simplement canviar un rètol. Vostès canvien un rètol i, per tant, situen, segons la seva interpretació, les polítiques de família en l'eix principal de la seva acció de govern el 2002. I la resta d'anys? Van encarregar el rètol o és que les polítiques de família no existien en aquest país?

Però més enllà d'aquestes qüestions, d'aquests canvis denominatius, un projecte tan emblemàtic com la Llei de suport a les famílies, que, en definitiva, dona cobertura legal a la proposta que vostès ens plantegen, la van aprovar també *in extremis* quan s'esgotava la darrera legislatura del president Pujol, després de reclamar-ho constantment el nostre grup parlamentari, que fins i tot ho havia posat com a condició durant el debat d'investidura.

En aquest sentit, voldria recordar que ja durant el 1999, per tant, quan vostès ni tan sols havien creat una secretaria de família, el molt honorable president d'aquesta cambra i la resta de diputats i diputades d'Esquerra presentàvem un projecte destinat..., una proposició de llei de suport a les unitats familiars molt més ambiciosa que la que vostès al final varen acabar aprovant. Finalment, malauradament aquesta iniciativa va decaure, però em sembla que revela de forma molt clara allò que es proposava d'un costat i el que feien vostès des de l'altre.

Però més enllà d'aquests canvis cosmètics i d'aquesta altra referència que comentava anteriorment, el balanç fins el 2003, que és quan es va produir el canvi de govern, és ben il·lustratiu de fins a quin punt les seves inquietuds de darrera hora, les seves inquietuds d'avui no coincideixen ni de bon tros amb allò que varen poder fer, tot i l'intent, val a dir-ho, de patrimonialitzar allò que és el concepte de família en si mateix, en definitiva,

les polítiques de família. Però més enllà d'aquest desig, la voluntat, la realitat ens indica que vostès res de res.

Li haig de confessar que m'ha sobtat realment la seva exposició de motius, l'exposició de motius que encapçala aquesta proposició de llei, perquè el text comença exposant la problemàtica de la conciliació laboral, el repartiment de les tasques domèstiques, dels horaris escolars, les conseqüències que té això tant per a la família com per a l'empresa; preocupacions que, lògicament, compartim, però que probablement podrien encapçalar o bé un pla estratègic sobre la gestió del temps o, si de cas, un seguit de propostes més globals i transversals. Però, contràriament, vostès acaben dient una frase que em sembla perfectament il·lustrativa de cap a on van els trets, i cito textualment, diu: «En aquest sentit, per tal de facilitar als pares i mares amb fills a càrrec la conciliació de la vida laboral, familiar i personal, es proposa incrementar els ajuts familiars.» Justa la fusta! Només això? No hi ha res més més enllà d'això, a nivell de polítiques de família?

Em sembla que reduir-les a aquest concepte tal com fan vostès habitualment és tenir una idea molt esbiaixada, com a mínim esquifida, d'allò que són les polítiques de suport a les famílies i, a més a més, si m'ho permeten també, és traslladar un missatge molt equívoc a la ciutadania, el missatge que les administracions només servim per recaptar per un costat i repartir diners per l'altre.

I fer política per nosaltres no és només això, va molt més enllà d'això, significa orientar la despesa, sobretot en aquests moments de crisi econòmica, cap a les situacions més vulnerables; significa invertir en serveis i en equipaments equilibradors des d'un punt de vista social i territorial, i, en definitiva, crear una xarxa pública potent i estable. Allò que ens proposen vostès és una versió, si m'ho permeten, actualitzada de l'antiga beneficència: xec i només xec.

Les polítiques de suport a les famílies es lideren des del Departament, en aquests moments, d'Acció Social i Ciutadania, però amaren tota l'acció de govern. Ahir mateix vam tenir l'oportunitat, a través de la Comissió de Benestar i Immigració, de conèixer els continguts i els eixos principals del Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana 2008-2018: 4 eixos, 36 objectius i sobretot 166 mesures que afecten tots i cadascun dels departaments, pràcticament, de la Generalitat.

Algunes d'elles ja es troben en aplicació –els plans educatius d'entorn, la creació d'escoles bressol, el programa «Minuts menuts», «Vacances en família», la formació de pares i mares a través del programa «Créixer amb tu»–, la qual cosa posa en evidència que aquest Govern no només està actuant, sinó que està en la línia adequada.

No em resulta possible, lògicament, amb els quinze minuts que tenim, amb aquests vuit minuts i catorze segons que em resten, fer un repàs de tot allò que és l'acció de govern en aquesta matèria, però sí que voldria reiterar, entre altres coses, a banda de les que he citat anteriorment, l'enorme esforç en matèria d'escoles

bressol; una iniciativa que és de les més valorades per la ciutadania, com una de les eines més útils per conciliar la vida familiar, laboral i personal.

Podem presentar les xifres des de moltes perspectives i fins i tot debatre si són places creades o places en construcció, però des del juliol del 2004 se n'han creat 37.000 de noves, un 24 per cent més de les previstes, un increment del 81 per cent. Déu n'hi do, si m'ho permeten. Se n'han creat moltes més que les que vostès varen fer en vint-i-tres anys de govern. Això és política de família i no simplement els canvis de retolació que li comentava anteriorment.

Però al marge d'aquestes iniciatives, si ens cenyim a l'àmbit dels ajuts i de les prestacions a les famílies amb infant a càrrec, voldria remarcar que des de l'entrada en vigor de la Llei de suport a les famílies, el gener del 2004 –estem parlant del gener de 2004; per tant, pocs dies després que es concretés el Govern d'entesa–, el departament ha anat augmentant any rere any el ventall de famílies beneficiàries.

El 2004, el programa va ampliar-se amb un ajut per a part, adopció o acolliment múltiple, sotmès al nivell d'ingressos. L'any següent s'impulsaven noves modificacions: d'una banda, s'incorporava la prestació universal per a parts, adopció o acolliment múltiple, i de l'altra, va equiparar-se l'import de les famílies monoparentals amb les famílies nombroses. Finalment, l'any 2006 s'hi incorporava el programa d'ajuts per a l'adopció internacional.

Una altra dada que denota l'esforç realitzat pel Govern de la Generalitat és l'increment acumulat, 2003-2008, dels imports d'ajut universal per infant a càrrec, que es situa en un 21,52 per cent en el cas d'ajut universal per infant zero-tres. I, sobretot, remarcar l'esforç realitzat per l'increment d'un 24,16 per cent en el cas de l'import de les famílies monoparentals i nombroses amb infants de zero a sis anys. Per tant, hi ha hagut un esforç econòmic important, importantíssim.

Però, a banda d'aquesta ampliació en els supòsits, aquest xifra també posa en evidència que el departament ha fet un altre esforç per incrementar els ajuts i les prestacions per a les famílies amb infants. Però també s'han adreçat esforços a l'ampliació progressiva –un element prou important, al nostre entendre– de difusió dels programes, per tal de garantir que el màxim de gent possible pogués acollir-se a aquestes ajudes, la qual cosa ens ha permès que, any rere any, el nombre de famílies hagi anat augmentant. I les dades, de fet, ho posen en evidència: l'ajut universal per infant a càrrec va beneficiar el 2004 un total de 247.211 famílies; l'any següent, 264.976; el 2006, 269.000; el 2007, 268.000, i finalment, segons les dades del 2008, actualment estem parlant de 277.000 famílies que han rebut aquesta prestació universal. Per tant, tot i que es tracta de dades provisionals, estem parlant d'un esforç notable respecte a cadascuna de les anualitats anteriors.

Però vostès ens demanen en la seva proposició de llei que anem més enllà, i en aquest sentit no voldria deixar de referir-me a l'impacte econòmic que podria significar la seva proposta. Ho hem comentat en reiterades

ocasions: probablement hauríem d'estimar com a obligatori que, quan un grup presenta una moció, una proposició de llei o qualsevol altra iniciativa parlamentària, hagués d'adjuntar-hi, tal com ho ha de fer el Govern amb els seus projectes de llei, una memòria econòmica. Perquè a vegades dona la impressió que tots plegats estem fent ballar els números de forma alegre i estem transmetent missatges equívocs o certament frívols a la ciutadania.

Analitzem, en tot cas, la seva proposta. Vostès ens plantegen incrementar en 162 euros anuals l'ajuda per infants de zero a tres anys, la qual cosa, per aquest costat, representaria un mínim de 32 milions d'euros. També ens proposen de fer-ho en 255 euros en el cas de les famílies nombroses i les monoparentals, la qual cosa representaria en aquest cas prop de 20 milions i mig en el primer cas i de gairebé 2 en el segon. Resulta en tot cas més complicat fer extrapolacions en el cas dels increments d'edat que proposen, però crec que no errarem excessivament si parlem, en aquest cas, de 124 milions d'euros si abastem els infants de quatre a sis anys i de 39 milions i mig i gairebé 4 milions en el cas de les famílies nombroses i monoparentals.

Em sap greu marejar-los amb tantes dades, però en tot cas els voldria fer entendre que, al marge d'altres consideracions, és important que avaluem l'impacte econòmic d'aquesta proposta. I, en tot cas, la conclusió final és que si l'apliquéssim estaríem parlant d'un mínim –mínim, pel cap baix– de 223 milions d'euros, una xifra gens menyspreable i que, si m'ho permeten, tindria una incidència molt limitada –sobretot tenint en compte que estem parlant en alguns casos de 162 euros l'any– i que sí que la tindria en els comptes de la Generalitat. Sobre tot perquè, amb una davallada dels ingressos com la que s'està produint en aquests moments, plantejar-se mesures d'aquest tipus, i si de cas mesures molt similars, és molt menys útil, al nostre entendre, que altres mesures que està fent el Govern, reforçant els serveis públics, orientant les polítiques de suport a les famílies i, sobretot, enfocant-les en aquelles famílies que més ho necessiten.

En definitiva, és per tot això, per aquesta manca d'una visió global, pel plantejament poc realista, de poc tocar de peus a terra, que ens fan i, sobretot, perquè creiem que la política del Govern en aquesta matèria està molt ben orientada, que hi ha una política molt clara de suport a les famílies, que no donarem suport a la seva iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada Ribera, prenc la paraula per expressar la posició del Grup Socialistes amb relació a la seva proposta i, sobretot, per donar suport a l'esmena a la

totalitat que ha presentat ara el diputat senyor Pere Bosch.

En primer lloc, permeti'm dir-li que compartim moltes coses amb vostès, de les que han dit. En primer lloc, la preocupació per la situació de les famílies a Catalunya i per la situació en aquest moment en què la conjuntura econòmica general està afectant, per descomptat, famílies de tot l'espectre social, però especialment, per descomptat, els sectors més febles de la societat. Compartim aquesta preocupació. El que no compartim és quina ha de ser la mesura a aplicar per utilitzar de la manera més eficient i més útil els recursos públics, que també estan afectats, per descomptat, per aquest context econòmic, per aquesta conjuntura econòmica.

El senyor Bosch li ha esmentat d'una manera prolixa alguns dels programes i de les actuacions que el Govern de la Generalitat fa des de diferents departaments. Doncs bé, jo simplement vull reforçar aquesta idea. La nostra idea de les polítiques d'atenció a les famílies és que aquestes han de ser polítiques que s'han de desenvolupar, venint de pràcticament el no-res, perquè és això el que ens havia deixat l'herència dels seus anys de govern, i va ser molt, molt al final, després de propostes reiterades tant del Partit Socialista com d'Esquerra Republicana, que es va endegar l'any 2003 aquest programa d'ajuts i de prestacions econòmiques; que aquest ha de ser un sistema que s'ha de desenvolupar mantenint un equilibri que és difícil d'aconseguir, però que ens sembla que és absolutament vital, entre la universalització de les polítiques i la garantia de distribució, de redistribució per a les famílies més febles. I aquest equilibri és el que ens sembla que no s'ha de trencar en cap moment. Si nosaltres prioritzéssim en el context actual reforçar les prestacions econòmiques que són universals, en lloc de reforçar els serveis, no estaríem fent el que hem de fer, que és buscar que la prova del nou de les polítiques socials, que és garantir que s'està arribant amb més intensitat a aquells que més ho necessiten, i que garantim així la mobilitat social finalment..., això no es donaria si nosaltres optéssim en aquest moment, en un moment en què els recursos són escassos, per reforçar les polítiques de prestacions econòmiques universals.

Els sistemes públics universals, el sistema públic de salut, el sistema públic d'educació, són els que garanteixen que tota la població tingui accés a unes prestacions de qualitat que li permetran tenir aquesta possibilitat de mobilitat social, aquesta possibilitat de superar una cosa que és terrible, que són els efectes determinants de l'herència social. I, per tant, per superar, diguem-ne, aquest determinisme, que nosaltres el trobem indesitjable, hem reforçat, estem reforçant totes les polítiques socials en general.

Li posaré només un exemple d'aquest pressupost del 2009, que vostè, senyora Ribera, ens deia que no hi ha hagut cap tipus de sensibilitat social. Doncs, miri, les polítiques socials en el pressupost del 2009 han sofert un increment del 5 per cent amb relació al del 2008. Un global de 876,4 milions d'euros, en el pressupost del 2009, s'han destinat a polítiques socials. I, si vol que fem una comparativa, del pressupost de l'any 2003 al

pressupost de l'any 2009, pel que fa al Departament d'Educació, posem per cas, un 76 per cent d'increment: hem passat de 2.900 milions de pressupost l'any 2003 a 5.122 milions l'any 2009, en el Departament d'Educació. No sé si això li sembla menor; a nosaltres ens sembla un increment absolutament remarcable, un 76 per cent d'increment. I si parlem del Departament de Salut, un altre departament importantíssim a l'hora de garantir la prestació a tota la població de serveis bàsics de qualitat, al pressupost 2003, 5.491 milions d'euros; al pressupost 2009, 9.246 milions d'euros, un 68 per cent d'increment. No sé si això li semblen increments menors; a nosaltres ens semblen increments d'una rellevància extraordinària.

El senyor Bosch li ha dit quins increments hi havia hagut en el programa de prestacions econòmiques, però, hi insisteixo, si en aquest moment estiguéssim en una situació de superàvit i en els comptes públics sobressin els diners, segurament estaríem tots d'acord a fer això que vostè en diu «un gran pacte de suport» i a aprovar aquesta proposició. Nosaltres sí que volem fer un gran pacte de suport a les famílies amb vostès, però el volem fer en base a una política social que sigui realment equilibrada entre la universalització i la redistribució, i ens sembla que aquesta proposta que fan vostès avui –i li ho dic amb molta calma– no ajuda gens en aquest sentit; al revés, més aviat ens allunya d'aquest objectiu. I el que hem de fer en aquest moment és treballar plegats per a les famílies de Catalunya, no fer..., en fi, no utilitzar les famílies amb altres objectius, sinó treballar plegats perquè realment hi hagi una millora en aquest sentit i utilitzem de la millor manera els recursos, que són escassos, però que són molt importants, que estem destinant a aquestes polítiques.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-nos respecte a la proposta de modificació de la Llei de prestacions i ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec, i per posicionar-nos també a l'esmena a la totalitat presentada amb aquesta llei.

Respecte a la proposta, considerem que fa una visió, ja en la mateixa exposició de motius, molt acurada de la situació econòmica. No és un debat aliè al nostre Parlament el fet que cal fer esforços i, per tant, executar el que em sembla que per tots és un consens, que és la necessitat de la conciliació de la vida laboral i familiar, no només pel mateix desenvolupament de les famílies, sinó també per la mateixa societat, que en la seva evolució ha demostrat que aquest és un gran valor, que després, si es gestiona d'una manera adequada, es reflecteix en la mateixa grandesa de la societat.

Per tant, el nostre grup considera que tots els esforços que es facin per a la conciliació de la vida laboral i

familiar són necessaris, i que també avui en dia el concepte treball i família troba molts obstacles, i que per tant, en aquest sentit, a vegades el fruit d'aquesta contraposició entre treball i família ens porta a paràmetres que no ens agrada veure.

En aquest sentit, nosaltres considerem que aquesta conciliació i que el que expressa la mateixa proposta, que el que pretén és facilitar en termes econòmics, amb mesures econòmiques, aquesta conciliació per a les ajudes familiars –s'hi posa algun exemple: guarderies, cangurs, activitats extraescolars, etcètera–, doncs, no són qüestions alienes ni anecdòtiques, sinó que formen part del dia a dia de les nostres famílies.

Però també és veritat que el tema de la política de família no pot mirar-se d'una manera allunyada, i, per tant, m'ha semblat molt adient la proposta que ha fet el Grup de Convergència i Unió, de crear aquest gran pacte de suport a les famílies. Nosaltres no compartim els models de família que estan portant a terme al Govern tripartit; és més, considerem que tenen grans buits –per no dir «agujeros negros»– en la política de família, i, per tant, considerem que és una bona manera de projectar aquest pacte d'ajudes a les famílies, perquè a vegades considerem que la política de família, més enllà de plantejaments molt puntuals o, com es va posar ahir en relleu a la comissió, un gran pacte, en aquest cas un pla estratègic d'usos i gestió del temps... En compartim la necessitat, però, compte, també és veritat –en l'exposició hi ha fet referència la diputada del Grup de Convergència i Unió– que estem en un moment excepcional, estem en un moment de crisi, i aquests grans pactes –i si no, posem com a referència el Pacte per a la competitivitat de l'economia catalana– són grans pactes que ofereixen polítiques transversals, que ofereixen grans punts a desenvolupar, però és que triguen tant a desenvolupar l'evident, que quan arriben ja és massa tard.

Per tant, el punt de reflexió el trobem correcte. Ens sembla bé que el Govern estigui treballant en aquesta línia, però considerem que aquesta proposta de resolució el que ha vingut a plantejar és que no podem badar, és que les famílies tenen problemes immediats en el dia d'avui. I això hi ha dues maneres de solucionar-ho: una, mitjançant la modificació del pressupost, que ja el Grup Popular va presentar esmenes al pressupost reforçant aquestes polítiques; o, dues, mitjançant el sistema fiscal, que és proposant reformes dintre dels impostos –en aquest cas, de l'IRPF– perquè s'aprovin mesures que vagin directament a les famílies.

Si proposem reformes amb l'IRPF per ajudes a les famílies, ens diuen que de totes maneres aquestes ajudes es notaran d'aquí un exercici. Si els proposem mesures que podien tenir una dotació o un crèdit extraordinari reflectit en el pressupost, com és el cas d'avui, tampoc ho veuen reflectit. Només hi ha dues maneres de fer-ho, i totes amb dotació econòmica. I aquí volem apellar a la prioritització i al pes que li pot donar els grups que donen suport al Govern a la família i les polítiques que l'afecten. Quin lloc en la llista de prioritats tenen les polítiques de família a dintre del Govern de l'Entesa?

Són conscients, vostès, de la situació econòmica que pateixen les famílies?

A títol d'exemple, els direm, saben vostès que la situació que tenim a Catalunya no només afecta les anomenades classes que pateixen problemes o que són més vulnerables? Saben, vostès, que la classe mitjana ja es troba directament afectada per la situació econòmica? Saben, vostès, que es retallen les ajudes per menjador, per a activitats extraescolars, per transport escolar i per assegurança mèdica? Són conscients que a Catalunya les famílies ja retallen en aquestes prestacions que són essencials dintre d'una família? Saben, vostès, que moltes famílies per poder pagar la hipoteca han d'anar a un menjador social? En són conscients? Passegen per Catalunya? Viuen a Catalunya el drama que tenim a fora, que, més enllà del caràcter polític, pateixen moltes famílies? Volen esperar que es desenvolupi un pla estratègic d'aquí a tres anys per solucionar això o pensen fer alguna cosa?

S'ha parlat de la preocupació. I era una qüestió anunciada pel nostre grup. La situació econòmica s'estava complicant d'una manera immediata. N'hi ha molts que ja feia anys en aquest plenari que advertien –el mateix conseller Castells a l'hora de presentar els pressupostos– que la que venia era forta.

També s'han parlat dels preus públics, preus públics que pugen per sobre de l'IPC, impostos municipals que estan pujant amb preus d'un IPC de l'octubre per sobre de l'IPC. I dintre de tot ens vénen a dir, en una qüestió que és veritat..., però que també hi ha moltes lleis que es presenten sense memòria econòmica, ens vénen a dir que per això no hi ha diners. Doncs, escoltin, des del Grup Popular per això sí que hauríem de trobar diners, perquè tots som molt conscients que els diners públics són per a tots i que, en tot cas, s'ha de prioritzar.

Quina és la política que ha portat el Govern tripartit? Congelar i reduir. Per tant, aquesta és l'única sortida que ens deixen. I també diria i hi afegiria: i pagaments amb retard. De tal manera que acaben de collar més les famílies.

Abans s'ha aprovat la Llei del Síndic de Greuges..., bé, s'ha superat l'esmena a la totalitat. Saben vostès que hi ha més de cinc-centes denúncies, per tant, més de cinc-centes famílies afectades per la mala gestió que s'està fent de la Llei de dependència a Catalunya? Això també són famílies, això també són problemes, i a això també haurem de donar una sortida econòmica. Per tant, el panorama és aquest.

I el que no trobem que sigui resposta, des d'aquest Parlament, és que ens haurem d'esperar a aprovar una altra llei de pressupostos o que l'any que ve tinguin per convenient fer una modificació quan tenim capacitat normativa. Si l'únic crit que surt des de Catalunya és demanar més diners i després vostès no saben fer una gestió acurada, doncs, lamentablement, tenim un greu problema.

I no ens vinguin a dir que no poden retallar, perquè, si no, nosaltres els convidaríem que vinguin qualsevol dia a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, on veiem quina és la majoria de vegades la gestió que es fa de

les empreses públiques i de la gestió d'alguns departaments. O no és així? (*Veus de fons.*) Lamentablement sí, i vostès ho saben. És així. Per tant, comencin per fer una bona gestió i segur que trobaran diners per un element que és nuclear. Si vostès no creuen en la família o no confien en les famílies de Catalunya, no facin o no diguin que tenen polítiques de família. Perquè, si no, també els plantejarem quines polítiques han fet, vostès, per defensar la natalitat o per millorar la piràmide demogràfica a Catalunya; lamentablement, no trobaríem resposta.

Per tant, el nostre grup no donarà suport a l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern. Donarem suport a la proposició de modificació de la Llei de pressupostos, presentada per Convergència i Unió. I, lamentablement, considerem que aquest Parlament no ha despertat. Aquest Parlament encara no té la sensibilitat del que passa al carrer. I el Grup Popular no vol contribuir al fet que no intentem, tots plegats, modificar i no encarcerar-nos en unes lleis de pressupostos que són estàtiques i que si realment fem una gestió i una priorització ens trobaríem moltes despeses i una millor gestió i tindríem recursos per allò que realment importa, que són els ciutadans i les famílies de Catalunya.

Gràcies.

El president

Senyor Robles, en nom del Grup Mixt, té la paraula. (*Veus de fons.*) Ah, perdó, perdó, perdó..., m'he saltat el Grup d'Iniciativa. La senyora Laura Massana, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades i senyors diputats..., i a la senyora Olano, que no la veig. (*Veus de fons.*) És a dir, com és possible dir que no creiem en la família? Potser creiem que hi ha diverses famílies, diversos models de família, cosa que ells no volen enfrontar mai, els del Grup Popular. I penssem que aquestes entitats de què parlem s'han de signar i s'han de fer atenent aquestes necessitats. A necessitats de la societat en general que s'està transformant, que la convivència familiar ja no és homogènia, ja no és tradicional, com l'havíem entesa. És molt diferent. Hi ha molts tipus de convivència, moltes formes de família i també hi ha llars unipersonals. I això és així. I monoparentals, i matrimonis homosexuals. Per tant, això cada vegada més és més així i cada cop es va conformant, inclús, una majoria diferent. Dit això, jo crec que el Govern de Catalunya, per sort, dona suport a tots aquests tipus de família.

Jo també em remetré a aquesta exposició de motius, perquè després la diputada Ribera ja ho ha enfocat atenent la crisi, però, clar, en l'exposició de motius l'enfocament que feien era en aquest, el mateix que la senyora Olano, a Catalunya la gent no té fills, perquè, d'una banda, les exigències laborals i, de l'altra, la falta d'implicació també dels membres de la parella –així ho posava, és a dir, els homes–, fan que la taxa de natalitat sigui de les més baixes, i a més a més també, doncs,

la dedicació a la vida laboral, la qualitat de vida de les famílies queda anul·lada pel fet de treballar i per la dedicació que exigeix la feina.

Però, per contra, en la proposta en si, el que ens demanen directament és: un increment de prestacions i ajuts per, i ho dic literal, «perquè es genera l'activitat extraescolar i els cangurs», i pagar cangurs. Així s'interpreta que per a vostès la conciliació realment queda únicament com un suport a l'externalització de la família. I els que vam tenir la sort d'estar ahir a la Comissió de Benestar vam veure que la interpretació que fa el Govern és d'un canvi de model, d'un canvi, doncs, perquè puguem «disfrutar» del nostre temps, dels usos del temps. I aquest jo crec que és l'enfocament.

I a més volem observar que la natalitat a Catalunya ha crescut, avui més que mai. I crec que hi tenen a veure –crec que hi tenen a veure– els nouvinguts, però crec, també, que la disposició econòmica que hi havia, que ara això està evidentment canviant i en retrocés, però també perquè s'ha creat una xarxa de serveis i un suport a les famílies i a les dones que en els darrers anys no havia existit mai.

Per tant, sort en tenim, ho crec jo, en aquest moment que per enfrontar aquesta crisi des del 2003 s'està creant una xarxa realment potent. Perquè només les societats com les escandinaves o societats on la protecció social on els recursos han anat a fer polítiques de família, no xecs a les famílies, són les que podran i estan resistint millor la situació. Per tant, això era una bona ocasió per no restringir-nos només a parlar de prestacions, no a parlar de quantitats econòmiques, sinó a parlar de model.

I nosaltres entenem que, embolcallat amb el que deia, amb les situacions de diferents tipus de famílies que s'estan donant, en què igualment perviuen moltes desigualtats de gènere, que igualment la precarietat de contractes laborals és el que ens està donant que actualment la gent cobri prestacions d'atur i que se li esgotin ràpidament. I això és fruit d'un model que vostès, els dos grups de l'oposició, han sustentat durant anys i panys. Això ha fet que hi haguéssim..., amb un model en què el preu de la «vivenda» era inaccessible per a les parelles i per als joves que volien tenir fills. Tot això el Govern de Catalunya ho està reconduint amb nous drets de ciutadania i amb unes noves orientacions de polítiques familiars, com, per exemple, la mateixa Llei de dret a l'habitatge, en què aquest any cent mil llars s'hauran beneficiat d'algun tipus d'ajut en aquest sentit, i com tot el..., doncs, com, en definitiva, tot el que ha estat explicant, també, perquè també hi ha hagut augment en les prestacions.

Jo no hi tornaré a fer esment. Ja ho han fet la diputada Bosch i el diputat Bosch, sobre com han anat incrementant, des del 2004, les prestacions. Però és bo reflexionar què ha fet aquest Govern, i què ha fet, doncs, amb això: creant les places d'escola bressol, més de trenta mil places; fent el pacte, doncs, per al dret a l'habitatge i avançant amb la Llei de serveis socials intentant, doncs, també dur-la a terme i amb una llei d'autonomia personal que sí que es feble, que sí que costa d'aplicar, però que sí que, en part, és culpa –o en part no, molta

culpa– que el Govern central tampoc compleix, doncs, amb les expectatives.

Per tant, treballem per garantir drets i treballem per conformar una societat que tingui tots aquests drets i que pugui, doncs, també exigir-los i fer-ne ús. Per a nosaltres, la família es tracta..., es tracta que les institucions públiques puguem compartir, puguin compartir amb les famílies la responsabilitat del benestar i de la qualitat de vida. I tot això s'ha de fer des d'aquests valors: des dels valors de la igualtat i des dels valors, també, de l'autonomia personal.

Per tant, el que entenem és que el que ha de fer el Govern –i que creiem que està fent i està bé– és acompanyar en aquestes polítiques i perquè això se centri en combatre les desigualtats entre famílies: els que no poden tenir diners per comprar habitatge, els que no poden pagar una llar d'infants privada. I hem d'anar construint aquest model, i jo crec que aquí estem encertats, aquí estem construint aquest model.

Per això, donarem suport a l'esmena a la totalitat, perquè entenem que en aquest moment no és moment de reparar xecs, sinó de seguir construint aquesta societat forta i potent com la que estan..., i ja han construït altres països, ho repeteixo, els escandinaus, i que són els que no estan tenint aquests patiments que estem tenint i que passarem nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Robles, ara sí, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, la modificación que nos propone hoy Convergència i Unió de la Ley de prestaciones y ayuda a las familias con hijos a su cargo la justifican por razones que van desde las especiales dificultades a la hora de conciliar la vida familiar y el trabajo, a la baja natalidad de nuestra comunidad autónoma. Viejo temor este, de Convergència i Unió. Ya en los años setenta, Trias Fargas alertaba del peligro de la tasa de natalidad de los inmigrantes frente a la muy baja de los autóctonos auténticos catalanes. Grave error –grave error. Catalunya no tiene hoy problemas de natalidad. En todo caso lo tienen los temores nacionalistas a que catalanes sin control de calidad patrio lleguen a ser mayoría. (*Remor de veus.*) En realidad –en realidad– ya lo son, ya son mayoría, lo que pasa que no están representados suficientemente bien en esta cámara.

Bien. Si pasamos por alto este detalle, que es tan grueso y, sin embargo, nada presente en esta cámara, si..., digo, si pasamos por alto este detalle inconsciente de esos viejos demonios familiares, la modificación propuesta tiene una gran virtud y dos defectos. La virtud es lo oportuno de la propuesta. Las familias con hijos a su cargo tienen en este momento, en este momento coyuntural de crisis y recesión, dificultades económicas en una mayoría de casos, y graves o gravísimas dificultades en un 19 por ciento de la población total de Catalunya que vive en el umbral de la pobreza.

Reformar una ley de prestaciones de ayuda a la familia para aumentar sus prestaciones es, por tanto, muy acertado. Y de eso hablamos después, pero, en principio, tendrán nuestro apoyo.

Pero tiene, a nuestro modo de entender –a nuestro modo de entender–, la justicia social, dos graves defectos. Los números no son rigurosos –se lo señaló el señor Bosch hace un momento, y le reprochó que no hubiera una memoria económica, lo que le reprochábamos nosotros a usted precisamente en la Ley de servicios sociales– y no nos aclaran de dónde van a extraer los presupuestos para costear estas nuevas ayudas. Y, por otra parte, vuelven a caer en la tentación de destilar mucha bondad, pero escasa –escasa– equidad. Me explico.

Está bien que las ayudas sean universales, incluso escalonadas y con criterios de mayores cargas familiares, pero si en ellas no cuenta la renta familiar como criterio rector para distribuir ese escalonamiento de ayudas, se dará el caso, por ejemplo, de que familias numerosas o familias con gastos extras por adopción, pero con rentas muy elevadas, estarían recibiendo un dinero ínfimo para ellas, que sin embargo sería vital para todas aquellas con rentas por debajo del umbral de la pobreza.

Ya proponíamos en el pleno pasado, a propósito de la Proposición de ley de la implantación de la deducción por gastos de guarderías en el impuesto de las personas físicas, entre otras medidas, que los baremos para determinar esas ayudas podrían ir desde el pago parcial a la Seguridad Social para las familias que reúnan rentas anuales inferiores a los veinticinco mil euros hasta la financiación íntegra para quienes cobren menos de dieciocho mil euros, los llamados «mileuristas».

Pues bien, y este es el sentido de nuestra propuesta, que defenderíamos en el caso de que prosperase esta modificación. Aquellas familias que se encuentren tipificadas en el escalonamiento definido en los puntos 1, 2, 3, 4, 5 y 6 de la modificación de la ley y que sus rentas sean inferiores a los dieciocho mil euros anuales, o sea, los «mileuristas», deberán percibir un 20 por ciento más de lo que por escala le correspondería universalmente.

Téngase en cuenta que las familias con pocos ingresos están exentas de la presentación del IRPF y, por tanto, además de estar en situación peor que cualquier otro grupo social, no se benefician de las ayudas de reducción fiscal que ya se expusieron aquí en el último Pleno a propósito de las ayudas al derecho de guardería. Como no tienen ingresos suficientes, se quedarían sin ese tipo de ayudas por deducción y, sin embargo, no tienen ingresos familiares suficientes para su subsistencia. Por tanto es una situación absurdamente injusta. Es decir, no se trata solo de escalar ayudas por prototipos familiares, con más o menos carga, sino también y sobre todo por la capacidad que cada una de sus rentas les garantiza o no una vida digna.

Y es que, señores diputados y diputadas, hoy en Cataluña según Idescat hay ya un 19 por ciento de la población que están en el linde de la pobreza. Estarán conmigo que no es justo que cualquiera de nosotros, de los diputados, diputadas de esta cámara, con tres hijos o más a nuestro cargo, comprendidos entre cero y ocho

años, reciban los mismos mil euros que una familia en las mismas circunstancias pero con una renta anual «mileurista».

Y es que, señores diputados, la grave situación económica que estamos padeciendo ya está haciendo estrago a miles de familias, y la percepción que tienen de ello nuestros conciudadanos es desoladora. Retengan el dato: dos de cada tres catalanes creen que la situación económica de Cataluña es muy grave y, lo peor, tienen el convencimiento de que se agravará durante el año que viene. Cuatrocientos mil ya están en paro y, de entre ellos, hay ya muchos que han agotado la ayuda por desempleo. Un 7,7 de los entrevistados por el Gabinete de Estudios Sociales cree que, aunque trabaje, tiene muchas posibilidades de perder su trabajo en los próximos seis meses y un 12,4 por ciento piensa que hay bastantes posibilidades de perderlos. Es decir, el pesimismo va en aumento. Estamos hablando de casi el 60 por ciento de los catalanes que considera que la crisis económica les ha afectado en su economía personal 3,4 puntos más que hace tres meses, y mes a mes va en aumento. Los segmentos de población más afectados son los de edad comprendida entre treinta y cuarenta años, un 62,7 por ciento, la mayoría con cargas familiares.

Ante este panorama, el Gobierno debería plantearse seriamente un cambio radical en la gestión de los impuestos públicos, no podemos seguir derrochando dinero en publicidad institucional, derrochando dinero en construcción nacional o en políticas lingüísticas de escaparaté, cuando hay necesidades reales como las que estamos hoy tratando aquí vitales de la población, como es en este caso de ayuda a las familias. Estamos destinando un miserable –un miserable– 0,7 por ciento del PIB, cuando en Europa las ayudas destinadas a ayudas familiares están en el 2,1 del PIB, de media.

Está bien luchar por una financiación justa pero si, con lo tenido de más, seguimos gastándolo en quimeras nacionalistas y no sirven para reducir o igualar o superar ese 2,1 por ciento de la UE en ayudas de la familia y a otros muchos usos sociales, las mejoras en la financiación solo servirán para engordar los pesebres políticos del negocio nacional, y todos ustedes me entienden.

Partiendo, como se puede deducir de lo dicho, de que vamos a apoyar estas modificaciones hago una simple deducción por comparación. La financiación de la propuesta de aumentar un 20 por ciento las ayudas a las familias con rentas inferiores a dieciocho mil euros que propone mi grupo parlamentario, puede solventarse por tres vías. Yo sí, señor Bosch, voy a dar números.

La primera, aumentar el presupuesto del 0,7 del PIB al 2,1, que tiene de media la Unión Europea, al menos hasta completar las necesidades que la enmienda propone, o bien reducir escalonadamente los aumentos propuestos por Convergència i Unió en su modificación de la ley en función del aumento del 20 por ciento necesario para cubrir las ayudas a las rentas inferiores a los dieciocho mil euros que hemos propuesto hace un momento, es decir, detraerlos de presupuestos además. Y, en tercer lugar, detraerlos de presupuestos suntuosos y prescindibles destinados a la construcción nacional.

Un ejemplo: solo con que destináramos 5 millones de euros de los 9,5 millones de euros destinados al CAP, 20 millones de euros de los 35.300.000 euros destinados al Consorcio de Normalización Lingüística, 20 de los 22.509.482 millones destinados a publicidad, difusión y campañas institucionales, 2.200.000 euros de los 2.200.000 euros destinados a crear embajadas, 100 millones de euros de los 482 millones de euros destinados a la «corpo», o sea, un total de 147.200.000 euros, suficiente para que cada familia que se encuentra dentro de ese 19 por ciento...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...no universal, dentro de ese 19 por ciento de la población y está en el dintel de la pobreza pudiera cobrar 7.000 euros. O sea, más del doble de lo que se necesitaría para hacer posibles las subidas que proponemos hoy en esta cámara en su escala más alta, y ocho veces más alta que la...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...más baja. Y acabo, señor presidente, aunque tengo tiempo. Con todos los respetos...

El president

Senyor diputat, ha acabat ja el temps.

El Sr. Robles Almeida

...señores diputados, se nos debería caer la vergüenza –la cara de vergüenza– ante esta necesidad cuando estamos derrochando el dinero en crear fronteras entre catalanes y entre catalanes y españoles. Es un decir.

Gracias, señor presidente.

El president

La senyora Montserrat Ribera vol parlar.

La Sra. Ribera i Puig

Gràcies, senyor president. Bé, jo diria que aquí s'ha parlat d'una situació dantesca. Simplement, doncs, dir que només bellugant-te pel carrer t'adones, t'adones de quina situació estem vivint. En aquests moments a Catalunya tenim un 12 per cent d'atur, però hi ha comarques com la meva, senyor Bosch, el Berguedà per exemple, que estem a un 14,1 per cent; vol dir que ja estem superant aquest llindar. I les taxes de creixement econòmic previstes per al 2009 són de menys 0,1 per cent.

Per tant, amb tot això jo no sé si la situació és dantesca o no és dantesca, però cada dia els ERO són incomputables aquí, cada dia hi ha més atur i la gent no pot arribar a pagar les seves hipoteques, perquè encara que disminueixi el tipus d'interès ens trobem que això no es dona

de seguida o no es passa de seguida en les hipoteques, per exemple, en les revisions anuals.

Per altra banda, dir que potser sí que haurien d'haver portat un balanç econòmic d'aquests 223.000 euros, però estic convençuda que al país es fan moltes inversions i moltes coses que per valor de 223 milions d'euros, perdó, podríem arribar-les a fer. I sobretot en un moment tan crucial com és ara, que les nostres famílies estan patint.

Probablement també seria bo, doncs, fer un esglaonat tal com proposava algun partit, segurament seria bo fer un esglaonat perquè evidentment no és igual un «mil·leurista» que una persona que no ho sigui. Però, escolti, segons una estadística de l'INE, de l'any 2007, una família amb dos fills necessita 41.818 euros per viure. Per tant, sí que tenim les nostres famílies en una situació precària i potser amb aquest ajut no acabaríem de solucionar tot el que es pot fer. Però és molt probable que a la balança que hi ha, si hi anessin posant cosetes, aquesta balança aniria compensant-se una miqueta. I hi ha moltes famílies que realment, doncs, en aquests moments ho estan passant malament, perquè els fills actualment ja no arriben amb un pa sota el braç, això era abans, en l'època, per exemple, en què a la meva comarca es treballava, doncs, a la mineria. En aquests moments els fills arriben amb una factura sota el braç i ben llarga.

Gràcies.

(La Sra. Olano i García demana per parlar.)

El president

Senyora Olano.

La Sra. Olano i García

Per contradiccions.

El president

Un minut.

La Sra. Olano i García

Sí, senyora Laura Massana, el que no pot fer vostè és venir aquí i acusar els grups de l'oposició de la precarietat dels contractes laborals. Només en vull fer cinc cèntims. Recordi que des de l'any 2003 la responsabilitat de les decisions econòmiques i socials a Catalunya les té el Govern tripartit. I després, recordin que des de l'any 2004 qui governa a Espanya és el senyor Zapatero, que no forma part del Partit Popular.

El president

Posarem a votació l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 71 vots a favor i 59 en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, i de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposta de designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 271-00008/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la proposta de designació d'una diputada que ha de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors.

D'acord amb l'article 154.4 i 90.3 del Reglament, els proposo que la declaració sigui feta per assentiment.

Si és així, la candidata proposada pel Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, que és la il·lustre diputada Montserrat Capdevila Tatché, queda designada per a tal funció.

Procediment

per a designar vint-i-un membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 284-00008/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és: procediment per a designar vint-i-un membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

D'acord amb l'article 16 de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, s'ha presentat una candidatura per constituir el Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. El senyor Jordi Miralles, secretari tercer de la Mesa del Parlament, llegirà els noms dels candidats.

El secretari tercer

Proposta de candidats presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Popular de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa: Sue Aran Ramspott, Valèria Aubareda Tarruella, Enric Bastardes Porcel, Josep Cabré i Clariana, Rosa Maria Calafat i Vila, Miquel Àngel Escobar Gutiérrez, Manel Garcia Biel, Victor Gasió i Clupés, Mohamed Hilal Ben Ali, Enric Homs Martínez, Immaculada Juan Franch, Josep Martí Gómez, Josep Rafecas Jané, Fèlix Riera Prado, Irene Sánchez Masegosa, Maria Àngels Sanuy Castells, Erica Tarifa García,

Jordi Turtós Orbañanos, Joan Vidal de Ciurana, Jordi Viladrosa Clua i Valentí Villagrasa Serrano.

El president

Tal com estableix l'article 16.2 de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, perquè resultin elegits es requereix una majoria dels dos terços. Podem fer aquesta votació per assentiment o electrònica i secreta. Podem fer-la per assentiment?

(Pausa.)

Doncs, si és així, i en tant que s'ha fet per assentiment i sobrepassa la majoria requerida dels dos terços, queden designats membres del Consell Assessor de Continguts i Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals els candidats proposats pels grups parlamentaris.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

(Aplaudiments.)

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia de les Malalties Minoritàries (tram. 401-00030/08)

Abans de continuar amb l'ordre del dia, em plau comunicar a la cambra que ens acompanyen a la llotja de convidats, també pel circuit intern de televisió, els representants de diverses associacions de malalties minoritàries, que són avui aquí per assistir a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia de les Malalties Minoritàries.

Els donem la nostra més cordial benvinguda.

Demano al senyor Antoni Castellà, secretari segon de la Mesa del Parlament, que llegeixi la declaració.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya dona suport a la celebració del Dia de les Malalties Minoritàries, que tindrà lloc el proper 28 de febrer del 2009.

»Aquesta diada, promoguda per l'Organització Europea de Malalties Minoritàries, l'European Organisation for Rare Diseases, en col·laboració amb les federacions d'àmbit nacional i regional, té per objectiu contribuir a

la conscienciació ciutadana, potenciar la visibilitat social de les malalties minoritàries i promoure el compromís polític i institucional vers el col·lectiu de pacients afectats per una malaltia minoritària i vers llurs familiars.

»Les malalties minoritàries, també anomenades “malalties rares”, són un grup molt nombrós i heterogeni integrat per més de set mil malalties diferents. Algunes d'aquestes malalties són greus i altament discapacitants, posen en perill la vida dels afectats i en minven la qualitat de la vida i l'autonomia.

»Un 80 per cent d'aquestes malalties tenen un origen genètic i afecten preferentment la població pediàtrica, sovint amb un efecte devastador tant per als mateixos afectats com per a l'entorn familiar i social. Les dades actuals constaten que a la Unió Europea hi ha més de 30 milions d'afectats; a Espanya, uns 3 milions, i a Catalunya, uns 400.000.

»Existeix encara un important desconeixement biomèdic i epidemiològic d'aquestes malalties. A aquest fet se li ha de sumar la manca d'experts i de centres de referència, la demora en l'obtenció de diagnòstics genètics, bioquímics i clínics, i la manca de tractaments satisfactoris. Tot això comporta dificultats en la formació específica dels professionals de la salut i sociosanitaris en aquestes malalties, que, per llur complexitat, requereixen una aproximació i un tractament integrals i multidisciplinaris.

»Aquesta situació, però, ha començat a canviar d'una manera radical al llarg dels darrers anys. D'una banda, l'aparició de noves tecnologies i la major informació i coordinació dels professionals sanitaris han millorat la detecció precoç d'aquestes malalties, fet que ha permès que augmentés el nombre de casos diagnosticats i ha afavorit la recerca. D'altra banda, l'adopció de mesures legislatives europees i nacionals que afavoreixen la recerca biomèdica i el desenvolupament de nous medicaments, amb l'objectiu d'assolir tractaments més satisfactoris, permet afirmar que es va pel bon camí. D'aquesta nova situació n'és una prova que el 28 de febrer se celebri el Dia de les Malalties Minoritàries. Avui les malalties minoritàries estan formalment reconegudes per la Unió Europea com un eix prioritari en l'àmbit de la salut pública.

»El Parlament de Catalunya, en el marc de la Comissió de Salut, va reconèixer aquesta realitat aprovant per unanimitat una resolució sobre l'adopció de mesures relatives a les necessitats de les persones afectades de malalties rares, per tal que, d'una banda, l'Administració pública pugui atendre les principals necessitats dels afectats, de llurs famílies i dels facultatius implicats, prenent com a base l'adopció d'unes mesures i el seguiment d'unes línies d'actuació tant en l'àmbit assistencial i social —el diagnòstic, el tractament i el seguiment— com en la recerca biomèdica, i, d'altra banda, es puguin crear mecanismes per a seguir i avaluar aquestes mesures i línies d'actuació.

»Avui, el Ple del Parlament, amb motiu del Dia de les Malalties Minoritàries, vol reconèixer també la tasca que les associacions d'afectats i llurs famílies fan per incrementar la sensibilització i el compromís del con-

junt de la societat i per millorar-ne la qualitat de vida i l'accés als serveis i intervencions sanitaris i socials que necessiten.»

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes amb relació a les reivindicacions dels jutges i sobre la previsió de canviar la política del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació amb relació a les reivindicacions dels mossos d'esquadra (tram. 317-00222/08)

I entrem a la sessió de control, amb les preguntes al president de la Generalitat. La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Molt honorable president, avui mateix hem vist una vaga, sense precedents a Catalunya i a la resta d'Espanya, de jutges, del món de la justícia. Les persones que treballen a la justícia per primer cop han d'arribar a manifestar-se demanant i reivindicant qüestions tan òbvies com material informàtic, com formació, com millorar els seus edificis, en definitiva, una justícia digna per a la ciutadania de Catalunya i de tot Espanya.

Avui mateix també uns centenars de mossos d'esquadra s'han manifestat demanant la dimissió del conseller Saura a la porta de conselleria. I no demanaven un increment de sous, no demanaven una millora salarial; demanaven dignitat i tracte digne als mossos d'esquadra, demanaven que no se'ls deixi desamparats, demanaven..., pancartes com «no volem política de escapat», senyor Saura. Això és el que deien les pancartes d'avui dels policies.

I quan en una comunitat autònoma i en un país els jutges i els policies es manifesten és que alguna cosa no estem fent bé, perquè quan aquests cossos, que formen part de l'essència de la democràcia, com és la justícia i la seguretat, es manifesten al carrer contra les actuacions d'un govern, contra les actuacions de les comunitats autònomes o del Govern de l'Estat és que alguna cosa no s'està fent bé.

I jo li pregunto al president Montilla quines mesures pensa prendre el Govern respecte a les reivindicacions de formació, mitjans informàtics, en aquest cas, dependències judicials, que estan, a l'article 104, com a competència de la Generalitat, per tant, que són competència de la nostra comunitat autònoma. Quines mesures pot prendre? Quines vol prendre? I quines té previstes l'Administració de Catalunya?

I respecte als Mossos d'Esquadra, pensa canviar alguna cosa respecte a aquesta política que porta fins ara la conselleria d'Interior?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, pel que fa referència a la vaga dels jutges, com vostè diu, vostè sap perfectament quines són les competències del Govern de la Generalitat de Catalunya i també el suposo coneixedor del gran esforç que, pel que fa referència a l'àmbit de les seves competències, està fent aquest Govern per a nous edificis judicials, només cal repassar un llistat. Vostè, que és del sector, sap perfectament els nombrosos edificis judicials que aquest Govern ha posat en marxa els darrers dos anys.

També, dintre d'aquestes competències, hi ha les que tenen relació amb la modernització de la justícia. Li he de dir, per exemple, que, ara que el ministre de Justícia presentava com una novetat i una aportació una inversió de 20 milions d'euros per modernitzar la justícia en matèria de tecnologies de la informació i la comunicació, la inversió que realitza la Generalitat a la Ciutat de la Justícia, a l'Hospitalet, és molt superior –exclusivament a la Ciutat de la Justícia, a l'Hospitalet–, en aquestes tecnologies, a la que fa el Govern central.

I, miri, pel que fa referència a la concentració que vostè diu, quan hi ha una concentració no vol dir que hi ha coses que no funcionen; vol dir que hi ha democràcia, eh? Quan no es poden fer concentracions ni manifestacions ni vagues en un país és perquè no hi ha democràcia. I, entre altres coses, perquè hi ha democràcia, afortunadament, es poden fer aquestes concentracions, fins i tot dels policies. Ho he de dir, d'un sindicat; ho he de dir també, amb una convocatòria minoritària, i ho he de dir, amb no precisament la complicitat, en aquest cas, sinó amb una posició radicalment contrària de la resta de sindicats. Per alguna cosa deu ser.

Jo crec que, precisament, en aquest camp segurament el que li convindria a vostè és escoltar les opinions i les posicions de totes les forces sindicals, i tindria una opinió i una composició més acurada d'aquest tema.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Sí; gràcies, senyor president. Senyor president, l'article 104 parla clarament de les funcions i les competències; entre elles, precisament, el material, la reforma d'edificis judicials, béns mobles, béns materials, béns informàtics. Per tant, això és competència de la Generalitat.

I jo li he de dir que a Catalunya la vaga ha estat secundada per una mitjana d'un 70 per cent. Què vol dir, que s'han equivocat tots els que han anat a la vaga, perquè aquí funcionem molt millor? Realment, jo li pregunto si hi ha vaga i a Catalunya és secundada de forma majoritària és perquè alguna cosa no funciona, que és el que jo li estic preguntant. Ja sé que estan fent coses, però no

les suficients; si no, els jutges no surten al carrer o no deixen de fer la seva feina.

I respecte als policies, miri, senyor Montilla, els tants per cents dels sindicats, que també són importants. SAP-UGT representa el sindicat majoritari de la policia de Catalunya; per tant, gairebé un 70 per cent dels policies sindicats a Catalunya. Per tant, miri's vostè també molt bé la representació a l'hora de jutjar la minoria o no d'un sindicat policial.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; dir que la convocatòria de vaga dels jutges no és una convocatòria que afecti exclusivament l'àmbit de Catalunya, i suposo que és perquè no té relació exclusivament amb l'àmbit de les competències traspasades a les comunitats autònomes. Per tant, escolti, repassi vostè les inversions que s'han fet i les que s'estan fent en les matèries en què tenim la competència, en altres no la tenim, encara, esperem tenir-la.

I pel que fa referència a la concentració a què vostè fa referència, dels mossos d'esquadra, escolti...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó. Bé, gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pacte de finançament i sobre la nova normativa de concessió de subvencions a les organitzacions no governamentals (tram. 317-00224/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, la situació de crisi econòmica que pateix Catalunya és greu. Ho veiem clarament en els efectes directes en el teixit industrial del país, en la destrucció permanent de llocs de treball i en els efectes ja en l'economia de les famílies.

És responsabilitat de tothom –així li ho hem sentit dir– fer esforços per fer front a aquesta situació; les institucions les primeres, però especialment ho és també dels que l'han provocada i que ara no poden reclamar ajuda

o acomiadaments més barats alhora que es reparteixen beneficis.

També el teixit social català està donant resposta a noves necessitats i demandes que la crisi genera; ONG que tenen cada dia noves peticions. Aquestes ONG a Catalunya treballen en bona mesura amb fons provinents de la casella del 0,7 de l'IRPF que anomena «Destinada a altres finalitats socials».

Ara, el ministeri ha anunciat la seva intenció de restringir només a entitats d'àmbit estatal la propera convocatòria, i aquesta mesura és, senyor president, una discriminació i una vulneració de les nostres competències exclusives en matèria social i del nostre Estatut; una mesura que discrimina Catalunya, perquè és aquí on hi ha més ONG de caràcter social que presenten més projectes a aquesta convocatòria. I és també a Catalunya on hi ha més contribuents, fins a un 57 per cent, que marquen aquesta casella. Catalunya, per tant, origina més fons i més projectes que cap altre territori de l'Estat amb aquesta convocatòria i ara el ministeri pretén relegar el 40 per cent de les ONG catalanes, si la mesura tirés endavant.

Aquesta intenció no és nova, i per això el Congrés dels Diputats ja va aprovar el mes de novembre passat una moció, amb el suport de tots els grups al Congrés excepte el Partit Popular, en una direcció oposada: la que reclamava territorialitzar el fons i la participació dels governs autonòmics. La decisió del ministeri, per tant, és un incompliment d'aquesta moció.

L'actitud del Govern espanyol cap a les competències de la Generalitat i cap al seu Estatut fa inevitable, doncs, que per defensar-la vulguem presentar, es vulgui presentar un recurs al Tribunal Constitucional, però no sembla que aquesta pugui ser l'única via que entengui i pressioni el Govern central. Ni ho podem permetre en aquest tema, ni ho podem permetre quan es tracta de la negociació del nou finançament de Catalunya.

Per això li volem demanar, senyor president, la seva implicació per garantir l'aportació a les ONG que cobreixen necessitats socials i alhora que mantingui la seva fermesa i la del Govern fins aconseguir un bon acord de finançament...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...que ara ja ha d'arribar.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, en aquesta matèria a què vostè feia referència al començament el Govern té molt clara la seva posició. I vull dir per endavant que la defensarem fins al final, perquè considerem, a més a més, que és de justícia, no

exclusivament ajustada a dret, que també, sinó també de justícia.

Ahir mateix, després de la reunió mantinguda a Madrid amb el ministeri i la resta de comunitats autònomes, la consellera Capdevila va ser molt clara, no?, i va anunciar que prendríem les mesures polítiques i jurídiques per lluitar contra les característiques d'aquesta convocatòria que vostè esmentava.

Sap que el Govern ha demanat al ministeri que retiri la proposta d'ordre de bases per modificar la concessió de subvencions a les ONG a través del 0,7 de l'IRPF, per evitar que les organitzacions d'àmbit estrictament català quedin excloses de la subvenció.

Però vull, a més a més, aportar tres arguments molt concrets que reforcen la nostra posició. Catalunya disposa, com vostè ha dit, de competències exclusives en la major part de les matèries que constitueixen, no?, els fins del programa de subvencions: voluntariat, famílies, infància, persones grans, discapacitat, drogodependència, inclusió, persones, gènere, immigració... L'article 114 de l'Estatut d'autonomia estableix que correspon a la Generalitat en les matèries de competència exclusiva l'especificació dels objectius als quals es destinen les subvencions estatals i comunitàries europees territorialitzables, i la regulació de les condicions d'atorgament i la gestió, incloent-hi també la tramitació i la concessió. I l'article 114.3 de l'Estatut estableix que correspon a la Generalitat en les matèries de competència compartida precisar els objectius als quals es destinen les subvencions, així com completar la regulació de les condicions d'atorgament i la gestió, incloent-hi també la tramitació i la concessió.

Bé, en segon lloc, i crec que cal apuntar-ho, aquesta ordre ministerial va en contra del que el passat mes de setembre va aprovar el Congrés dels Diputats a través d'una moció, tal com vostè hi feia referència.

I finalment, també, per al que em sembla encara més important, aquesta mesura és injusta amb Catalunya i, si s'acabés aprovant, patiríem una doble discriminació: s'incompliria la voluntat dels contribuents, per una banda, i, per una altra, les persones més vulnerables catalanes rebrien menys recursos que les d'altres comunitats autònomes.

Per tant, farem tot el possible, jurídicament, políticament i també parlamentàriament, per reorientar i canviar aquesta convocatòria.

I evidentment, pel que fa referència a l'altra qüestió, de la qual vostè ha fet esment, vostè sap que estem en temps de negociació, estem negociant, perquè no hi ha un acord...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i, si no hi ha un acord, entre altres coses, és per la posició ferma del Govern de Catalunya.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats i la cohesió del Govern (tram. 317-00223/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, fins i tot aquells que no l'hem votat volem que vostè l'encerti, pel que fa a les accions de govern adreçades a minimitzar els efectes de la crisi.

Per aquest motiu els catalans no entenem que, mentre mil persones es queden cada dia sense feina a Catalunya, vostès continuïn encarregant informes absurds a amics, parents i coneguts. Informes que, per altra banda, vostès no són capaços de lliurar a l'oposició.

Els catalans, senyor Montilla, no entenem que, mentre mil persones es queden cada dia sense feina, vostè malbarati 154.000 euros en viatjar quatre dies al Japó i no tingui cap mena d'efecte positiu en l'economia catalana.

Els catalans no entenem com és possible que, mentre molts joves no poden accedir a un habitatge, vostè no vulgui i es negui a investigar les greus irregularitats denunciades per la Sindicatura de Comptes en l'empresa encarregada de construir habitatge públic a Catalunya.

Els catalans, senyor Montilla, no entenem que vostè prometi austeritat i, al mateix temps, convoqui noves places a l'Administració, això, sí, fetes al marge del *Diari Oficial de la Generalitat*.

Senyor president, la pregunta que li faig és molt clara i li prego que, encara que sigui per una vegada, vostè la contesti. Volem saber quines són les seves prioritats de govern i volem saber també si el Govern de Catalunya té la cohesió necessària per afrontar els reptes que avui té la societat catalana.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, les prioritats del Govern de Catalunya figuren en el Pla de govern, que suposo que vostè coneix, i, si no el coneix, amb molt de gust l'hi remetrem.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, torna vostè ha fer el de sempre: no contestar les preguntes que li fem des de l'oposició, no? Però, en qualsevol cas, és vostè el responsable dels seus propis actes i no seré jo qui li digui quin ha de ser l'estil que vostè ha d'adoptar com a president de la Generalitat. Però crec sincerament que els grups de l'oposició –que representem molts catalans– també tenim el dret de ser respostos en la mesura de les preguntes que nosaltres li fem, no?

En qualsevol cas, anant al Pla de govern, al qual vostè fa referència, miri, vostè coneix una enquesta que ha fet el mateix Departament d'Economia, a través del CEO, que diu que més de la meitat dels catalans no saben quins són els partits que formen part del tripartit. I la veritat és que no m'estranya, perquè jo crec que més de la meitat dels consellers que vostè té al Consell Executiu ni tan sols s'han assabentat que formen part del Govern de Catalunya. No sabem què fan (*remor de veus*), no sabem a què es dediquen i la veritat és que no es dediquen a governar en benefici dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Miri, mentre l'oposició li fem propostes –i fa pocs dies li hem fet arribar cent propostes per millorar l'economia a Catalunya–, els partits...

El president

Senyor president... Ai, perdó, senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Tot arribarà... (*Rialles i remor de veus.*) En qualsevol cas, acabo, senyor president. Vostè està sol. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyors diputats...

El Sr. Sirera i Bellés

Els seus socis de govern, senyor Montilla, es manifesten en contra seu i els seus socis d'Esquerra Republicana el que li diuen és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...que vostè ataca Catalunya. Sigui coherent i governi en favor dels catalans.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte a soledats polítiques segurament vostè no és el més indicat per donar lliçons. (*Remor de veus.*)

Dit això, miri, vostè ha formulat una pregunta i jo li he donat una resposta. La part prèvia a la pregunta és tot un conjunt, en fi, d'opinions seves, molt respectables, però que, evidentment, no comparteixo. I, per tant, ho repeteixo, el full de ruta del Govern és el Pla de govern aprovat en el seu moment, i el Govern està cohesionat i molt unit, molt més del que ho està el seu partit.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la territorialització de les subvencions a organitzacions no governamentals provinents del 0,7% de l'impost sobre la renda de les persones físiques destinat a fins socials i sobre el pacte de finançament (tram. 317-00225/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, president. Senyor president, fa uns quinze anys que va començar un procés, des de la capital de l'Estat, amb la liberalització d'alguns sectors econòmics, amb la creació d'ens reguladors, d'agències, amb tot, aprofitant un procés important i transcendent com va ser la globalització, que vam veure com determinats grups multinacionals que tenien la seu a Catalunya, i sobretot a Barcelona, es van traslladar a la capital de l'Estat.

Se'ns deia sovint des de Madrid que això era l'economia de mercat, era la llibertat del mercat, era la decisió lliure de les empreses, però sempre s'ha denunciat, i des d'aquesta mateixa cambra i de tots els colors, que hi havia, en definitiva, decisions preses des del Govern de l'Estat per acabar concentrant bona part del poder econòmic i financer a la capital de l'Estat.

Ara ens trobem amb una decisió com és la que ja s'ha assenyalat també en la pregunta anterior del Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb la sensació que en el tema del 0,7 de l'IRPF el que està fent el Govern espanyol és intentar concentrar a la capital de l'Estat bona part de les organitzacions socials, les més importants, concentrar-les allí, obligar les organitzacions catalanes a federar-s'hi.

No és un tema menor, i no ho és perquè el que s'havia aprovat al Congrés de Diputats, fa uns mesos, a instàncies del Grup d'Esquerra Republicana era que hi hagués una territorialització dels fons de l'IRPF, perquè, com bé s'ha dit, Catalunya és de les que aporta més.

Crec sincerament que el que farem ara..., i crec que aconseguirem que el Govern espanyol faci marxa enrere, les converses que hi ha hagut dels diferents grups que donen suport al Govern, tant amb la vicepresidenta com amb la ministra..., sembla que estan disposats a reconsiderar-ho, però aquest no és el punt de retorn.

El punt de retorn és la territorialització i que aquests recursos romanguin a casa nostra.

Hi ha la sensació que el Govern espanyol està posant a prova el Govern de Catalunya. El tema del 0,7, el finançament que no arriba, que el van demorant, per interessos d'agenda electoral del Govern espanyol, en l'aeroport hem anat marxa enrere, perquè la voluntat de privatitzar i de donar entrada a capital privat a AENA el que està comportant és la dificultat de la descentralització –no estem parlant de públic o privat, estem parlant de descentralització–, i també hem pogut veure, doncs, altres actituds hostils contra el Govern de Catalunya.

Creu, senyor president, que el Govern espanyol ha posat la proa contra el Govern de Catalunya i contra Catalunya i els interessos que representa el seu Govern?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte a la posició del Govern espanyol, li ho haurien de preguntar al Govern espanyol. Jo respondré sobre quina és l'actitud i la posició del Govern de Catalunya.

I pel que fa referència al finançament, només li puc dir el que ja he dit en altres ocasions, les darreres setmanes no hi ha novetats destacables, no hi ha acord, per això estem negociant. És cert que hi ha hagut, en els darrers dos mesos, avenços, però no els suficients i, per això, no hi ha acord. Perquè només hi haurà acord quan sigui un bon acord –quan sigui un bon acord. Un mal acord, ja l'hauríem pogut fer.

Pel que fa a l'altre tema que vostè em plantejava, com ja he dit en resposta a una pregunta durant aquesta sessió i com ha expressat en reiterades ocasions, també, la consellera Capdevila, no?, la mesura que pretén adoptar el Govern de l'Estat en aquesta matèria ens sembla senzillament inacceptable.

I, per tant, davant d'aquesta situació, el Govern de Catalunya té l'obligació de fer tot el que estigui al seu abast per evitar-ho. I per això, en primer lloc, continuarem negociant fins al final per evitar aquesta normativa –la normativa en aquests termes, amb què està formulada. En segon lloc, presentarem un requeriment previ d'incompetència del Govern de l'Estat i, si aquest no és atès, presentarem un conflicte de competència davant del Tribunal Constitucional, si no hi ha acord en la negociació política.

I, en aquest sentit, també, i en defensa dels nostres interessos, el Govern impulsarà, mitjançant els grups que li donen suport, una iniciativa legislativa a les Corts Generals amb el propòsit de modificar la legislació corresponent, obrint un debat legislatiu per solucionar aquest tema d'una vegada i per totes.

I estic convençut que, en aquest tema, obtindrem també el suport d'altres grups d'aquesta cambra que compareixen, crec, el mateix objectiu.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traspàs de la competència relativa a l'autorització inicial de treball per a les persones immigrades (tram. 317-00226/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, un dels reptes que ha tingut Catalunya els últims anys en matèria d'immigració ha estat el de no poder exercir el control del flux d'entrada de les noves persones immigrants que volien treballar a Catalunya, i no poder modular-lo en funció de les necessitats de treball.

En el nou Estatut de Catalunya, en el títol de les competències, queda recollida la competència executiva en matèria d'autorització de treball als estrangers, la relació que necessàriament s'exercirà en coordinació amb la que correspon a l'Estat en matèria d'entrada i residència d'estrangers.

El dia 12 de febrer, la consellera de Treball va anunciar després de la reunió de la Comissió Mixta Generalitat-Estat que, a partir de l'1 d'octubre d'aquest mateix any, Catalunya podria exercir aquesta competència. D'aquesta manera, és una altra vegada Catalunya qui lidera els canvis.

I no és un tema menor, ja que segons les dades del Departament de Treball les persones estrangeres que durant el 2007 van aconseguir un permís inicial de treball a Catalunya o la modificació del permís van ser 69.000 aproximadament, i que les dades provisionals del 2008, tot i la situació laboral del moment, es mouen al voltant d'unes 32.000 persones.

Al mateix temps, a la millora quantitativa també s'hi afegeix la millora qualitativa, ja que treballant amb l'Administració de l'Estat s'evitarà que s'hagin de fer tràmits en dues administracions diferents. I aquest fet augmentarà la rapidesa en la tramitació i reduirà el temps d'espera en la cita prèvia i amb uniformitat de criteris a tot Catalunya.

Amb la satisfacció d'aquesta bona notícia, voldríem saber com valora el molt honorable president aquest traspàs de competències.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern està satisfet pel traspàs i no farem caure en el desànim els ciutadans no donant una importància a coses

que sí que les tenen i que són bones notícies. I molt menys, si m'ho permet, en un moment en què les bones notícies no sobren, no?, ni aquí ni allò.

I entrant a respondre concretament la seva pregunta, ens trobem davant d'una nova competència, i Catalunya és la primera d'assumir el seu exercici. Una nova competència que permetrà a la Generalitat de Catalunya avançar en el marc competencial previst en l'Estatut d'autonomia en matèria laboral, que suposarà poder atorgar les autoritzacions inicials de treball, per compte aliè i propi, modificar les autoritzacions inicials de treball, exercir les funcions relatives als tràmits laborals, pel que fa a la gestió del contingent, també, de persones treballadores estrangeres, i la gestió dels visats de cerca d'ocupació, i exercir la potestat sancionadora sense perjudici de l'assumpció de la inspecció de treball, que, com vostè sap, es realitzarà al llarg dels propers mesos, després de l'acord a què ja es va arribar amb l'Administració central.

Així doncs, a partir d'ara, la Generalitat atorgarà els permisos inicials de treball a les persones estrangeres. Per tant, totes aquestes noves competències permetran que la Generalitat intervingui directament en la regulació dels fluxos migratoris que afecten el territori català i reforçarà les seves competències sobre el mercat laboral català.

Una bona notícia perquè, a més, crec que no és un tema menor, no?, poder intervenir en l'actual situació del mercat laboral català, que, com vostè sap, no passa pel seu millor moment. I, per tant, crec que cal valorar positivament aquesta competència finalment assolida.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'oferta de diàleg de Convergència i Unió per a superar la crisi econòmica (tram. 317-00227/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, fa quinze dies, en aquest mateix Parlament, jo li vaig demanar fins a quin punt vostè estava disposat a concertar i acordar mesures en l'àmbit de superar la crisi econòmica amb el Grup de Convergència i Unió. Vostè em va dir que no en sabia res, d'aquestes mesures. Ja va ser una resposta bastant alarmanant, perquè han estat reiteradament reiterades a tots els parlaments, també en aquest. Li vaig enviar un escrit on li resumia desenes d'aquestes propostes. Han passat quinze dies, vostè no ens n'ha dit re, i, per tant, a mi m'agradaria saber si aquesta oferta de diàleg i de consens de Convergència i Unió, en el tema de la situació econòmica, vostè que pensa fer, si és que pensa fer alguna cosa.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, estem estudiant la seva carta, cal dir-ho, més que amb una sèrie de propostes és amb un índex de les diferents iniciatives parlamentàries que han fet aquí, al Parlament de Catalunya, i també a les Corts Generals. Hi figuren totes, des de les esmenes als pressupostos...

He de dir que la gran majoria de les mesures..., algunes tenen efectes perjudicials, més perjudicials que beneficiosos; algunes ja estan en marxa, diguem-ne, o bé són directament, algunes, no factibles des del punt de vista tècnic, no? En alguns casos, també, la volguda inconcreció de les mesures fa més difícil també concretar i discutir... Però espero al llarg de les properes setmanes que puguem tenir una trobada, precisament, per aprofundir en aquesta matèria. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Mas, per repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, tant de bo –tant de bo– senyor president, sigui així. Ho celebro, si finalment és d'aquesta manera. Deixi'm dir-li, de tota manera, que si les respostes són tan lentes en temes tan candents, tan punyents, tan importants per a tanta gent de Catalunya, això, a criteri nostre, demostra una certa manca de lideratge. I li posaré alguns exemples d'aquesta manca de lideratge que està minvant les possibilitats del país.

El tema de la Llei d'educació. No és una problema de democràcia anar-se a manifestar o no, només això. Com pot ser que un partit que forma part del Govern vagi a manifestar-se contra un projecte del mateix Govern? Això no dona una imatge de seriositat i de responsabilitat al país quan més la necessita.

El tema del 0,7. Vostès, amb vint-i-cinc diputats a Madrid i amb ministres al Govern espanyol, no poden aturar una ordre ministerial que va contra els interessos de Catalunya? (*Veus de fons.*) Ni això poden fer?

El tema del finançament, que abans se li deia. Vostè diu: «Ara un mal acord no el tindrem.» No, no, senyor president, és que un no-acord és un mal acord. Un no-acord a aquestes alçades és un molt mal acord, perquè tots els terminis estan vençuts.

El tema de les infraestructures. On és el pacte d'infraestructures? Qui el bloqueja? Vostès no estan d'acord a dintre del Govern sobre una matèria tan important que podria compensar una part de la situació de crisi econòmica que vivim en aquest moment.

La política econòmica. A vostè no se'l sent. A la política econòmica d'àmbit estatal el president de la Generalitat no hi és.

Per tant, senyor president, jo crec que hi ha una manca de lideratge molt important. I això passa en el moment

en què Catalunya i la situació que estem vivint més necessita aquest lideratge i més necessita un govern eficaç que doni resultats.

Vostès tenen un gran poder, mai un president havia tingut tant poder com té vostè, mai. Tot el poder polític, aquí i a Madrid; però mai tant poder havia donat resultats tan pobres i tan estèrils per a Catalunya.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, escolti, afortunadament el Govern no està esperant de les seves iniciatives, i així seixanta-una iniciatives en marxa des del mes d'abril... (*Remor de veus.*) Perquè vostè les receptes no sé si són les que explica avui en un diari..., escolti, reduir la indemnització dels treballadors en cas d'acomiadament, no la compartim, l'explica vostè a *La Vanguardia* avui. (*Persisteix la remor de veus.*) Explica també que les solucions...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...les solucions són plantejar el sistema financer. I després, miri, algunes coses fem amb l'ICF, moltes més segurament de les que vostès haurien fet en altres circumstàncies.

I dit això, a més a més... (*veus de fons*) fan referència a la baixada d'impostos. Fem més coses amb menys recursos. Això és la quadratura del cercle. Això té un nom i vostè sap que és demagògia, senyor Mas. Això és demagògia.

Si vostès volen parlar seriosament, tindrem oportunitat de fer-ho. Si el que volen, purament i simplement, és enunciar coses de cara a la galeria, que són inconsistents i insolvents, difícilment ens posarem d'acord. Afortunadament, aquest Govern està prenent mesures, des de fa temps; mesures que, moltes d'elles, han estat precisament molt ben valorades pels sectors.

Escolti, vostè ja hauria signat segurament el finançament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Vostè, segurament l'hauria signat... Ho va signar el 2001.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Molt pitjor del que nosaltres hauríem pogut signar ja fa mesos.

El president

La següent pregunta, en aquest cas ja al Govern...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a l'aplicació del Pacte nacional per a la immigració (tram. 310-00280/08)

...la formula l'il·lustre diputat, senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, el 19 de desembre passat vostè mateixa, el molt honorable president de la Generalitat i un bon munt d'entitats i partits polítics del nostre país varen signar el Pacte nacional per a la immigració.

Un acord en un tema tan sensible com aquest transmet molts missatges i obliga, al nostre entendre, a moltes reflexions, però en voldríem remarcar tres: d'una banda, significa un reconeixement a totes aquelles entitats, ens locals i ciutadans o ciutadanes que durant molts anys han assumit un paper clau, sovint de forma aïllada i incompresa, en l'acollida i integració de la població novvinguda. Un reconeixement que ens van transmetre ja en el seu moment quan es va impulsar el fons que el nostre grup polític va acordar amb el Govern de l'Estat, però que ara pren un salt qualitatiu notable. De l'altra, trasllada al conjunt de la ciutadania –aquella que ha arribat des de fa pocs anys i aquella que porta generacions aquí– un missatge molt clar: el compromís d'afrontar reptes i les actuacions que siguin necessàries per a garantir una bona convivència, una major cohesió social i una igualtat d'oportunitats per a totes les persones. I, finalment, posa de manifest el lideratge del Govern, de la conselleria que vostè encapçala i de la Secretaria per a la Immigració.

Un acord d'aquesta magnitud en un context de crisi econòmica com el que patim té una significació extraordinària i no té antecedents arreu d'Europa ni tampoc en el passat del nostre país. El Govern, doncs, ha demostrat una enorme capacitat de lideratge i ha esdevingut un referent en aquesta matèria. Resulta impossible sintetitzar en els minuts que tenim, en els minuts que ens queden, totes i cadascuna de les cent dotze mesures que conté aquest pacte. Però sí que voldria remarcar-ne algunes, com ara, la incidència en la gestió dels fluxos migratoris i l'accés al mercat de treball; la mobilització, en primer lloc, dels recursos humans interns amb especial atenció a la població desocupada i al reagrupament familiar; dimensionar els serveis públics i garantir-ne l'accés a totes les persones; la creació d'un servei universal d'acollida, i fer del català la llengua pública comuna.

Però no volem preguntar-li sobre el contingut d'aquest Pacte nacional per a la immigració, sinó sobre la seva aplicació, sobre quines són les iniciatives que ha pres el Govern d'ençà d'aquell 19 de desembre per tal de traslladar aquest acord de país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Comparteixo amb vostè la satisfacció per la signatura del Pacte nacional per a la immigració el passat dia 19 de desembre, una signatura en la qual hi van participar entitats municipalistes –vostè ho ha dit–, agents econòmics, socials, organitzacions d'entitats que formen part de la taula de ciutadania i immigració. Però encara més satisfacció tinc en aquest moment, senyor diputat, perquè la setmana passada les sis entitats més representatives de les persones immigrades d'Amèrica llatina van demanar poder-se adherir al Pacte nacional per a la immigració. Aquestes persones, aquestes entitats representen el 33 per cent de la immigració a casa nostra.

A partir d'aquest moment, del dia 19 fins ara, la veritat és que el pacte ja s'està desplegant. I l'estem desplegant amb diverses mesures. En voldria..., no tindrè oportunitat de parlar-ne de totes, però amb algunes de les que jo entenc significatives. En primer lloc, s'està desplegant amb aquest reforç de coordinació entre el Govern de la Generalitat i les diferents administracions, sobretot les administracions locals que intervenen en la gestió de la immigració.

El dia 11 de febrer, ja vam constituir la primera comissió de treball entre la Generalitat i els ens locals per tal de coordinar les polítiques d'immigració derivades de totes les mesures del mateix pacte. El nostre objectiu és planificar conjuntament totes les accions en matèria d'immigració gestionades pels ens locals.

Però també el dia 29 de gener vam fer la primera trobada de la Subcomissió Bilateral Estat - Generalitat. En aquesta subcomissió, acompanyada pel Departament d'Acció Social i Ciutadania i pel Departament de Treball, igual que el Departament de Participació i Relacions Institucionals, vam plantejar a l'Estat espanyol totes aquelles mesures que tenen àmbit competencial de l'Estat espanyol i amb les quals ja vam establir un calendari de treball per poder-les anar desplegant al llarg de tot aquest període.

També, amb aquesta Subcomissió Bilateral Estat - Generalitat que..., Subcomissió Bilateral d'Immigració i Treball, vam reclamar el traspass a la Generalitat, una de les altres mesures contemplades en el Pla..., tota...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...la informació –acabo, senyor president– referida a les persones que s'estableixen o que es volen establir a Catalunya. Evidentment, n'hem fet moltes més, d'actuacions.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del títol VI de l'Estatut d'autonomia (tram. 310-00282/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa un mes, li vàrem demanar explicacions sobre l'estat de les negociacions sobre el finançament, no? I ens va contestar amb tota mena de crítiques i desqualificacions. Per cert, senyor president, el darrer pacte que vàrem fer –i vostè ho deu conèixer això– va ser el gener del 2006. Molt a pesar de vostè, senyor president. I és aquell pacte que ara vostès són incapaços de fer complir, no? Aquesta és la situació i la història dels fets. No ho perdi mai de vista això, senyor president.

Dic, vostè va contestar, senyor conseller, quan li vàrem preguntar sobre l'estat de les negociacions, doncs, amb desqualificacions, amb crítiques cap a Convergència i Unió. És el que sap fer, no?, i, en canvi, no ens va contestar en quina situació estàvem, no? I en aquests darrers dies, doncs, des de diferents veus socialistes autoritzades, hem observat, hem escoltat, missatges absolutament contradictoris, no?

I, en aquest sentit, doncs, en la mesura que hi ha tots aquests missatges contradictoris voldríem saber, senyor conseller, qui té raó. O, si ho vol d'una altra manera, no?, qui enganya a qui amb tot això?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Bé. Fa un mes o fa tres setmanes –no me'n recordo exactament– vam tenir un interessant debat en el qual vostè, en lloc de demostrar la unitat del país donant suport al Govern en una negociació difícil, el que va fer va ser atacar el Govern tant com va poder. Jo li vaig demanar el suport al Govern.

Ara estem en temps de negociació. Ja li ho hem dit moltes vegades: estem en plena negociació. No hi ha acord. Perquè..., escolti'm, perquè hi hagi acord quan s'està negociant ho han de dir les dues parts que nego-

cien. I aquesta part, que és el Govern de Catalunya, per cert, no una veu socialista autoritzada, sinó el Govern de Catalunya, diu «no hi ha acord».

Estem negociant a partir d'unes posicions que són les que vam expressar a un document d'observacions, en un document que a la seva vegada havia tramès a l'Estat que es deia *Propuesta básica para un acuerdo*. Les posicions del Govern de Catalunya en aquell moment, quan es va presentar, van ser, per cert, aplaudides, si no m'equivoco, pel diputat que m'acaba de fer la pregunta. De manera que jo li voldria preguntar si té, el Govern, el suport d'aquest diputat i del seu grup per poder negociar a partir d'aquelles posicions.

El president

Senyor Homs, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Està bé, senyor conseller, que el Govern acabi fent preguntes a l'oposició. Això realment és nou, no?

Escolti, a nosaltres ens tindrà sempre al seu costat i ens ha tingut al seu costat, i vostè ho sap –i vostè ho sap–, quan donin vostès explicacions, no? Perquè, escolti..., «és el temps de la negociació» fa dos anys i mig que estem en el temps de la negociació. I explicacions, vostè, en aquest Parlament, s'hi nega a donar-les de manera reiterada, no? I només el que dóna, finalment, només el que dóna amb aquestes evasives i preguntant a Convergència i Unió, doncs, són excuses..., excuses de mal pagador, no?

I, a sobre, a més a més, com en aquests darrers dies ens ho ha brindat, preguntar en veu alta de quina banda estava Convergència i Unió en tot això, no? I, és clar, escolti, jo li asseguro una cosa, no? Vostè coneix, oi?, el senyor de la fotografia? Coneix el senyor de la fotografia, no? Posa: «si guanya Zapatero, guanya Catalunya». Vostè coneix el senyor de la fotografia, no? (*Remor de veus.*)

Jo li asseguro una cosa: nosaltres, en aquests moments, amb aquest plantejament que fa el Govern espanyol no estem de la banda del senyor Zapatero.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, si haguéssim volgut signar un mal acord, ja tindríem acord. (*Veus de fons.*) Jo crec que aquí a vostès l'experiència els deu trair. Acabo d'escoltar el president del seu grup dient, a aquestes alçades, «un no-acord és un mal acord».

Vol dir que vostès ja haurien signat un mal acord? Vol dir això? (*Remor de veus.*) O vol dir que vostès ens estan dient signin qualsevol acord, que tindran el nostre suport? Ens estan dient això? És que els estem esguerrant el guió que vostès s'havien escrit? (*Remor de veus.*) Que és: «Ja se sap. L'acord serà dolent. El Govern al

final el signarà. Ja se sap que els governs al final acaben signant qualsevol acord. I aquest encara més.» I aleshores..., ah!, aleshores nosaltres direm: «No està complint l'Estatut, aquest Govern! No està fent el que ha de fer.» Aquest és el guió que vostès s'havien escrit i no estem complint, potser? Els estem esguerrant el guió? (*Remor de veus.*) No es complirà aquest guió, només hi haurà acord si és un bon acord!

I, escolti'm una cosa, miri, ja li ho he dit abans, des de l'altra banda van dir, des de l'altra banda de la negociació, el 30 de desembre això estarà fet. Va arribar el 30 de desembre i la profecia no es va complir. Després va dir, el Govern de l'Estat: «El 20 de gener estarà fet.» Va arribar el 20 de gener i no es va complir. Després van dir «el 13 de febrer», que començava la campanya electoral al País Basc, i no es va complir. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Home, escolti'm, s'han equivocat en...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...amb les profecies. Seria entenedridora, aquesta pressió de les dates, seria entenedridora...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...si no fos que facilita que vostès puguin fer espectacles com el que estan fent.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula per formular...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a garantir l'accés de les organitzacions no governamentals als fons derivats de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 310-00283/08)

...la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor, Joan Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Quines accions ha fet el Govern de la Generalitat per impedir que el Govern socialista exclogui les entitats catalanes de les subvencions de l'assignació del 0,7 per cent de l'IRPF?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. La història de l'IRPF l'hem de remuntar als anys 88 i 89. I permeti'm que faci aquesta història, perquè aquesta ha estat una reivindicació de Catalunya des d'aquesta data en què aleshores Convergència i Unió ja va presentar el primer recurs d'inconstitucionalitat. Però vull recordar-los també que vostès l'any 91, que havien presentat un altre conflicte de competència, l'any 90 exactament, el 91 vostès van assolir un «pacte», entre cometes, que ens ha portat al que tenim avui dia (*remor de veus*), i van desistir de la reivindicació que havien plantejat en el conflicte de competència.

Què hem fet el Govern de la Generalitat? Què estem fent? Miri, l'any passat, ho ha dit –jo no crec que li pugui aportar gaire informació–..., el president de la Generalitat ens ha informat de totes les actuacions que s'han fet fins ara. Però ja aquesta batalla la vam reprendre el 2004, perquè a partir del 90 vostès ja ho van deixar córrer, la vam reprendre el 2004, i hi vam tornar l'any passat presentant el contenciós administratiu davant de l'Audiència Nacional com a acció innovadora en tot aquest procés.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies. Miri, consellera, el que sabem és que el Partit Popular amb majoria absoluta no se'n va sortir i el Partit Socialista se n'està sortint amb majoria relativa. Una vegada més es demostra que aquest Govern de la Generalitat és un govern dèbil i sense lideratge per defensar els interessos de Catalunya. Amb vostès Catalunya hi surt perdent. Moltes entitats catalanes dedicades a l'atenció a la infància, a la gent gran, a discapacitats, a col·lectius amb risc social queden discriminades per aquesta decisió del Govern socialista. I, amb elles, també queden discriminades milers de persones usuàries d'aquests programes.

Amb vostès al Govern una vegada més Catalunya hi perd, quan som qui més contribuents marquem l'opció d'altres fins socials. El Govern socialista obliga les entitats catalanes a espanyolitzar-se, coartant la seva llibertat per rebre suport econòmic; prima l'espanyolitat per sobre de la qualitat dels programes, per sobre de la gestió, per sobre de les necessitats socials, també per sobre de la llibertat; això deu ser de d'esquerres. El Govern incompleix els acords del Congrés dels Diputats i d'aquest Parlament, per dues vegades, que hem votat la territorialització d'aquests recursos.

Consellera, pot anar al Constitucional, i tot el Govern, però no cal que vagi tan lluny, vagi a la taula del seu Govern i digui-li al president Montilla que els vint-i-cinc diputats del PSC defensin Catalunya (*forta remor de veus*), defensin les entitats catalanes, defensin les persones en situació de necessitat. No cal anar a Madrid, els té al costat, asseguts a la taula, i és el que vostè ha de fer. No vagi tan lluny, consellera; els té ben a prop.

I el president Montilla, amb el Govern de la senyora Chacón, del senyor Corbacho, que acordin defensar Catalunya i la seva gent, que per això els devien votar aquí, perquè van dir «la Catalunya optimista», i aquesta Catalunya cada dia està més pessimista de la manera que vostès actuen. Vostès tenien la clau, van dir, una aposta estratègica. Avui vostès ja no tenen la clau, i el duro de Catalunya l'hem perdut amb el finançament, amb la Llei de la dependència, amb el 0,7 de l'IRPF i amb moltes altres coses que no tinc temps de dir-li.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'honorable consellera... Té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Jo li recordo que quan al Govern de l'Estat espanyol hi havia majoria absoluta..., perdó, no hi havia majoria absoluta, governaven amb el seu suport, aquí, en el Parlament de Catalunya, es va aprovar una resolució que vostès no van tindre capacitat..., perquè es desfés a Madrid.

Però jo, senyor diputat, en aquest moment vull dir-li que estic per primera..., poques vegades estem d'acord vostè i jo, però sí que estic totalment d'acord que aquesta situació és totalment inadmissible, aquesta situació no la podem tolerar des del Govern de la Generalitat, i en aquests moments estem fent totes les actuacions perquè aquesta ordre es pugui retirar. *(Remor de veus.)* I estic convençuda, estic convençuda, senyor Cleries, estic convençuda...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...que potser perdrem aquesta batalla, però la guerra l'acabarem guanyant.

(Alguns aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les possibles irregularitats detectades per la Sindicatura de Comptes a Adigsa (tram. 310-00278/08)

...la formula *(remor de veus)* en nom del grup parlamentari... Tot això en el supòsit que tornés la calma acústica necessària... Troben que sí que podem continuar? *(Pausa.)*

Té la paraula la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, volíem saber quina és la valoració que fa el Govern davant de l'informe de la Sindicatura de Comptes, l'Informe 20/2008, referent a l'administració, promoció i gestió de l'empresa Adigsa.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'informe de la Sindicatura de Comptes referit als anys 2003-2004 de l'empresa Adigsa confirma la justesa del diagnòstic i els fets posteriors portats a terme per les persones que es van fer càrrec de l'empresa Adigsa l'any 2004, després de la constitució del nou Govern de la Generalitat de Catalunya.

El president

La senyora Olano té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la veritat és que em sembla que vostè fuig d'estudi, perquè la veritat és que en aquest informe hi ha una sèrie de recomanacions que els afecta directament, que són de l'exercici 2004, i en aquest sentit algun tipus de responsabilitat deuen tenir vostès.

En concret, jo em referiré a qüestions que afecten l'exercici 2004, com el que és l'avançament de fons pendants de justificar, que la mateixa sindicatura diuen que no existeix implícitament cap tipus de limitació quantitativa. Per no parlar de les documentacions que no es demanen a les empreses –ens estem referint a qüestions tan importants com són els avals, les assegurances i les actes de recepció. En concret, si vol que li'n fem esment, en l'exercici 2004 l'espai que hi ha entre el final d'obres i les signatures de les actes de recepció oscil·la entre els 317 dies i els 276. Em sembla que és un exercici perquè vostès assumeixin algun tipus de responsabilitats. Per no parlar dels contractes en els quals no queda constància de qui és l'adjudicatari i tampoc la documentació és requerida davant de les mancances contínues que marca la llei.

Per no parlar també –estic parlant de l'exercici 2004– dels percentatges de desviació, que si vol vostè consultar-ho estan a la pàgina 61, que es diu que si bé el 2003 hi havia un percentatge de desviació del 30 per cent, si ens n'anem a l'exercici 2004, el percentatge de desviament és d'un 35 per cent. M'estic referint naturalment al subcomptes reformats, on s'inclouen les diferències entre les liquidacions finals respecte dels imports adjudicats de les obres realitzades.

També, senyor conseller, l'informe de la sindicatura constata que hi ha obres adjudicades pel procediment negociat, sense publicitat; no es respecta la legalitat, ni

tampoc els principis de concurrència, transparència i no-discriminació.

També en l'apartat dirigit a l'adquisició d'habitatge de mercat secundari veiem com en l'exercici 2004 confirma, la Sindicatura, que són encarregats de forma directa i verbal i que es fan a través de persones alienes a la societat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...de tal manera –ja acabo, senyor president– que nosaltres constatem que s'evidencien irregularitats que també afecten l'etapa del tripartit.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, anem a fer un repàs, perquè potser val la pena, per allò de dir mitges veritats o de sobretot de dir grans mentides.

El 5 de març del 2004 es va nomenar el nou consell d'administració, amb un nou conseller delegat i un nou president. En aquest es va facultar com a òrgan per a les contractacions la Comissió d'Assumptes Econòmics. Aquesta comissió, en la sessió del 28 del maig del 2004, detectà un volum important d'obra executada i en procés d'execució sense la corresponent anotació comptable ni la informació preceptiva al cap de l'àrea econòmica, per tant, havent fet contractacions de paraula. Bona part d'aquestes adjudicacions verbals varen suposar, a més, que, atès que eren pluriennals, haguessin de ser pagades fins a exercicis que van arribar al 2006.

Respecte a les baixes de licitació no controlades i reformats arbitraris no hi havia seguiment. En el moment que es va posar, el 2004, va suposar, això, un estalvi d'un 14 per cent.

A partir de les múltiples irregularitats i ineficiències detectades es va fer a Adigsa diferents mesures; la primera d'elles, la destitució de dos directius el 2004, i entre els anys 2004 i 2005 es van acomiadar nou persones responsables d'àmbits relacionats amb les irregularitats. Atès tot això, es va, a més, fer un arranjament a través del que és una contractació d'una consultora externa per analitzar i estudiar i elaborar un nou plec de clàusules administratives. Això va portar a un altre estalvi d'un 13 per cent de mitjana en l'execució de les obres posteriors. De tot això, des del primer dia, se'n va donar compte a la Intervenció General de la Generalitat i a la Sindicatura de Comptes.

I, a més, li vull dir una altra cosa, els pagaments del 2004 es van fer d'acord amb la intervenció delegada, que venia d'exercicis anteriors, perquè es va considerar que no es podia perjudicar empreses, encara que haguessin sigut contractades irregularment.

Aquestes pràctiques irregulars anomenades «programa de mercat secundari» són les que després van ser portades per un particular a la fiscalia. En aquests moments hi han vuit persones imputades i el procediment està obert. Evidentment això és d'abans del 2004.

I, en tot cas, només dir-li una cosa...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...és curiós que vostès plantegi això ara. Vostès, per què ho fan? Perquè vostès tenen un grapat...

El president

Senyor conseller, ha acabat el temps...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...d'investigacions de corrupció en el seu partit, i per això en aquests moments intenten (*forta remor de veus*) intentar a veure si així poden camuflar alguna cosa. Això és el que passa!

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la intensificació de les polítiques d'orientació laboral (tram. 310-00281/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, ja fa molts mesos que ple rere ple parlem de la crisi i el seu impacte en les empreses i els treballadors, de la preocupació prioritària que genera en el Govern, als membres d'aquesta cambra, a la societat en general, fins al punt que en aquests moments l'atur és el principal motiu de preocupació de les ciutadanes i dels ciutadans, segons la darrera enquesta del CIS.

Des de fa molts mesos, el molt honorable president de la Generalitat, així com els diversos membres del Govern, vostè mateixa, el conseller Castells, el conseller Huguet, han anat compareixent i donant comptes al Parlament, bé al Ple, bé en diferents comissions, sobre la diagnosi de la situació així com dels diferents paquets de mesures endegades pel Govern per tal de fer-hi front i minimitzar l'impacte de la crisi, tant pel que fa amb mesures estructurals, com amb mesures conjunturals, que es van actualitzant de forma dinàmica, com dinàmic i de vegades imprevisible és l'impacte que està tenint

la crisi en els diferents sectors de l'activitat econòmica i dels treballadors i de les treballadores.

En aquest context, i en el de les darreres dades de l'atur registrat, del mes de gener, que ens diuen que a Catalunya hi ha 456.000 persones en atur, 172.000 més que fa un any, que fan més necessària que mai la capacitat de resposta de l'Administració i del Departament de Treball, que vostè dirigeix, voldríem conèixer el detall de quins són els dispositius que estan funcionant per a la intensificació de les polítiques d'orientació laboral i quins resultats fins ara se n'estan obtenint, tenint en compte la posta en marxa i el procés de millora contínua en què està immers el Servei d'Ocupació de Catalunya i les polítiques actives d'ocupació per tal de donar la màxima resposta a aquesta situació de crisi.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, les xifres del mercat de treball i de l'atur mostren, fruit de la crisi..., posen com una de les prioritats del Govern fer tot allò que estigui al nostre abast, dins del nostre marc competencial, i posar-hi totes les eines i els recursos necessaris.

Avui més que mai la ciutadania mostra la seva preocupació pels efectes d'aquesta crisi: l'atur i la precarietat laboral. I aquest Govern està treballant perquè les persones que estan a l'atur trobin un lloc de treball al més aviat possible, sense obviar les dificultats que existeixen i la manca d'ofertes de treball. Per això, estem intensificant mesures, prioritant-ne d'altres i posant-ne unes de noves.

A les persones en atur hi estem fent front amb una millor i major intermediació, amb més formació i amb més orientació, i amb major col·laboració amb els altres operadors del mercat del treball, i especialment amb els nostres socis estratègics, que són els ajuntaments i els àmbits supramunicipals.

Aquest Govern ofereix la possibilitat per a totes les persones que ho vulguin de poder tenir un tècnic o tècnica que tutoritzi el seu procés de recerca de feina i d'orientació formativa. Per assolir aquest objectiu, ha estat la incorporació de persones que facin tasques d'assessorament en la recerca de feina –s'han incorporat dues-centes persones com a tècnics orientadors a les nostres oficines–, amb itineraris complets, on s'acompanya la persona aturada perquè millori la seva ocupabilitat, on s'ajuda a identificar qualitats, habilitats, coneixements i mancances formatives.

Els resultats són realment destacables: més de quinze mil persones han rebut o estan rebent algun tipus d'orientació personalitzada per part dels tècnics del Servei d'Ocupació de Catalunya, i a més a més hem posat en marxa una experiència pilot a tot Espanya: les aules de recerca intensiva de feina. Més de dues-centes persones han passat per aquestes sis aules pilot, i amb uns índex d'inserció, tenint en compte la situació, molt elevada,

gairebé un 40 per cent de nivells d'inserció, tenint en compte que estem parlant de dos mesos després de la seva situació.

Per això el Govern treballa, continua treballant i intensificarem totes les mesures per acompanyar les empreses i les persones que estan en atur. Aquesta és una de les prioritats del nostre Govern.

El president

La següent pregunta la formula...,

Pregunta

al Govern sobre el millorament del servei ferroviari convencional i l'accés a l'alta velocitat ferroviària al Camp de Tarragona (tram. 310-00279/08)

l'il·lustre senyor Daniel Pi, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, he sabut que el Camp de Tarragona és la segona àrea en nombre d'habitants de Catalunya, però això no li ha servit per tenir un sistema de rodalies propi. El servei de trens està basat en els Regionals de Renfe, amb una punteta de les Rodalies que arriba però només fins al Baix Penedès, que no se'ns contamina, i una estació d'alta velocitat que no ha suposat un canvi radical en la connexió amb Barcelona perquè la seva llunyania fa que la majoria de connexions de viatges amb tren el continuem fent amb el servei de regionals de Renfe, un servei que no sé si aquesta empresa té deixat de la mà de Déu, però li puc assegurar que sembla deixat de la mà dels homes.

El nostre grup no té coneixement d'inversions immediates sobre aquesta xarxa per part del Ministeri de Foment, i això ens sembla preocupant, perquè voldrà dir que petites actuacions que podrien significar una millora important queden de moment fora de programació: parlem de la reobertura de la línia de Reus a Roda; o parlem de la dignificació de les estacions; o parlem, per exemple, que quan el tren passa pel costat d'un hospital o pel costat d'una universitat o pel costat d'una població de milers d'habitants que abans no hi era però que ara hi és, hi pugui parar perquè hi hagi una estació; o que sigui possible anar de Valls fins a Tarragona sense fer una zig-zaga que ningú pot entendre.

És cert que el Pla de transport de viatgers aprovat pel Govern de la Generalitat preveu millores que valorem molt positivament, també és cert que aquestes millores es poden veure condicionades pel traspàs o no a la Generalitat de Catalunya del servei de Regionals de Renfe.

Finalment, assenyalar que el projecte de tren tramvia o de Tramcamp, que aquí sí que hi ha competències de la Generalitat de Catalunya i fins i tot compromisos de govern, continua avançant a través d'un llarg recorregut

d'estudis previs i no podem assegurar que sigui operatiu, tal com el territori havia demanat, en el moment en què Renfe alliberi el corredor més important, més vital, el de Tarragona-Salou-Cambrils.

Per tots aquests motius volem preguntar-li, honorable conseller, quines són les previsions del Govern en matèria de millora i del servei ferroviari al Camp de Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començo pel final de la seva intervenció. Pel que fa al Tramcamp, que està previst en el Pla territorial del Camp i que té ja encarregat i en fase avançada l'estudi informatiu, el Govern fa molt pocs dies va avançar als alcaldes de Tarragona i de Reus que és voluntat del Govern de Catalunya anticipar tant com sigui possible i mentre estigui a les nostres mans, la utilització del corredor de Tarragona-Reus i alhora vaig anunciar als alcaldes de Cambrils i Salou que, tan bon punt quedi alliberada la plataforma amb el trasllat del corredor del Mediterrani de la línia convencional de Renfe, que el Govern de Catalunya estarà en disposició de posar en obra el Tramcamp entre Cambrils i Salou.

Pel que fa al Pla de transports de viatgers incorpora una previsió d'unes noves rodalies a l'àrea del Camp de Tarragona, que vostè coneix, però que li vull recordar perquè preveu, com a mínim, quatre línies de rodalies al voltant de l'àrea de Tarragona, la línia Reus-Tarragona-Torredembarra-Sant Vicenç de Calders; la línia Cambrils-Tarragona-Torredembarra; la línia de Tarragona a Reus i les Borges del Camp i la línia de Tarragona, Reus i Picamoixons.

De manera que en les previsions del pla de transport de viatgers hi ha una voluntat clara d'incorporar, quan el Govern de la Generalitat assumeixi aquestes competències, totes aquestes previsions, i voldria afegir també que és veritat que d'una forma explícita el Govern de l'Estat avui en els pressupostos generals d'aquest any no preveu cap inversió directa en cap dels temes que vostè plantejava, però sí que és voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya introduir millores en les estacions a través de la disposició addicional tercera i plantejar molt clarament l'acceleració dels tres estudis informatius que té en funcionament el Govern de l'Estat: que són el de la integració ferroviària de la ciutat i l'entorn de Tarragona; el de la integració de Reus i el de la connexió del corredor del mediterrani per a mercaderies en la línia del Papiol-Mollet i Castellbisbal.

El president

Doncs, el següent punt de l'ordre del dia és el sisè.

Interpel·lació

al Govern sobre la política per a afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç (tram. 300-00182/08)

I és la interpel·lació al Govern sobre la política per afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor Huguet, fa pocs dies la direcció del meu grup parlamentari em va encomanar tindre la responsabilitat del meu grup del que és el comerç i el turisme, per tant, avui, senyor conseller, és la primera de les intervencions, i espero que no sigui l'última, que parlem d'aquests temes i d'algun més.

En primer lloc li he de dir que el que ha fet aquest diputat és ficar-se en contacte amb el que és el territori, amb el que és el sector, amb el que són les associacions i les federacions. Hi ha tres idees que queden clares ja, d'entrada. Jo me basaré, concretament, en la segona, que és el motiu d'aquesta interpel·lació, que és la situació de crisi econòmica que s'està vivint i sobretot, molt especialment, en el sector. Però la primera la voldria fer una mica de passada, i és el concepte que nosaltres hem de tindre o tenim del que és comerç.

El comerç té per a mi tres criteris importants: u, l'econòmic, com una activitat econòmica que forma part dels municipis, de les ciutats, i forma part, per dir-ho d'alguna manera, senyor conseller, del seu paisatge; per tant, crea riquesa, crea ocupació i col·labora d'una manera molt important en el que són les administracions locals. També hi ha un criteri mediambiental, un criteri realment que el comerç en si evita d'alguna manera aquests desplaçaments amb vehicle o contaminació; també contribueix en gran mesura al que és l'impacte visual. Vostè sap el que és passejar pels carrers de moltes ciutats i poder veure aquest conjunt que forma el comerç com una part del paisatge i una part realment del que significa el desenvolupament econòmic? I el tercer seria un criteri social, i dic social perquè forme part d'un teixit social, ara bé, senyor conseller, hi ha un problema, que avui moltes administracions locals han confós el que són les associacions de comerç amb el que són associacions com si fossin ONG.

Per tant, les administracions locals han de tindre un concepte que realment aquest teixit associatiu que forma part dels municipis el comerç és una part més, però és una part important perquè és una activitat econòmica i no realment reuneix unes altres condicions com poden reunir unes altres entitats de caràcter social. I, evidentment, participa d'una manera molt important en el que són fets o actuacions municipals, o no és cert realment que quan arriba Nadal veiem molts carrers il·luminats i que són els comerciants que ho fan? O no és veritat que moltes festes de barri o de carrers són els comerciants que ho fan? I no és veritat que molts festivals i actuacions re-

creatives que fan realment tenen una connotació amb una participació activa del comerç?

Doncs, bé, aquest és un criteri en què estem tots d'acord, a part un criteri de tradició històrica. Hi ha moltes ciutats que avui no les podríem veure d'una altra manera sinó com grans ciutats de comerç, me ve ara a la ment Reus, per complet, és una ciutat que té arrelat el comerç i és important el comerç com en unes altres més que tenim al nostre país i a Catalunya.

El segon bloc és el que sí que ja entrem a la intervenció, i el tercer que és una visió de futur, penso que ho deixàriem per a un altre moment perquè no és fruit realment d'aquesta interpellació.

Miri, vostè sap que hi ha una crisi, penso que és conscient que hi ha una crisi, penso que aquesta crisi és una crisi que no s'ha conegut igual que des de 1929, la gravetat que tenia, allò que nosaltres parlàvem com una recessió o algú simulava com una recessió no era ni una grip ni un constipat, era una pulmonia total i absoluta. I al final s'ha pogut veure que aquesta era la realitat. Doncs, bé, en tot això nosaltres hem vist com van caient realment moltes empreses, com s'està destruint un munt d'ocupació, com les paraules del senyor Corbacho, del senyor Zapatero, de dir: «escoltin, no arribarem als quatre milions d'aturats», ara estan dient que sí que hi arribarem, als quatre milions d'aturats.

Coneixem dades de Catalunya del que comporta el sector de la construcció, del que comporta el sector dels serveis, del que comporta el sector de la indústria. Coneixem empreses, coneixem realment tot el que són els expedients de regulació d'ocupació, però, senyor conseller, la primera que jo li dic és la següent: coneixen el que està passant al comerç? Tenim dades, realment, de quantes són les botigues que s'han tancat o els establiments que s'han tancat a Catalunya? Tenim quantificat territorialment on estan situats? Per quins sectors els tenim? No ho sabem. Jo ho he demanat i no ho trobo per cap lloc. I em preocupa moltíssim que des d'una conselleria no se sàpiga realment la situació real que s'ha tingut des que ha començat la crisi fins ara amb el tancament de botigues, de comerços, d'establiments comercials i sobretot, que vostè sí que segur que em contestarà, la pèrdua de feina que s'ha tingut, però això, no per vostè, sinó perquè això ve de la conselleria de Treball. Però també m'agradaria que dintre de la conselleria de Treball li poguessin donar les dades que vostè possiblement no podrà donar, que és territorialment on ha afectat i a quin tram d'edat o a quin gènere de sexe ha afectat aquest atur.

Per tant, jo, senyor conseller, m'agradaria molt que avui sortís aquí i ens digués: «Escolti, jo tinc totes les dades del que ha passat, jo tinc totes les dades de quants són els establiments comercials que han tancat, que han abaixat la persiana, i a part sé, també, en quins sectors, en quin territori i a quin sector de llocs de treball ha afectat això.» A mi m'agradaria saber-ho. Per tant, aquesta és la primera que en aquesta interpellació li demano, perquè, clar, si no tenim aquestes dades poca cosa podem fer, sobretot amb una previsió de futur o amb unes mesures realment de xoc que hem de fer per al tema de la crisi.

Segona, el sector té molt clar el problema que té, el problema que té el sector és un problema de finançament del circulant. Avui els botiguers el problema que tenen és poder pagar i tindre liquiditat, avui els botiguers el problema que s'estan trobant és que no poden renovar les seves pòlisses de crèdit, ni poden tampoc fer les seves activitats pròpies financeres que els permetin realment poder amortitzar d'alguna manera els pagaments. I sap per què? –he parlat amb alguns d'ells. Miri, un botiguer per poder renovar una pòlissa de crèdit de 12.000 euros –de dos milions de les antigues pessetes–, avui no la hi renoven si no hipoteca la casa on viu amb la família o la mateixa botiga. Aquest és el problema que té. I això, senyor conseller, jo també li demano aquí que em digui vostè quina política de xoc farà o què té previst per a aquesta gent autònoma, perquè els botiguers, perquè els comerciants de Catalunya com poden afrontar aquesta situació, que és una situació de tremenda urgència, que és tindre una liquiditat i un finançament a curt termini per poder fer i per poder pagar els seus proveïdors.

Per tant, i la tercera –i la tercera– seria, senyor conseller, ajudes al sector. Vull que m'expliqui per què s'ha reduït el 50 per cent de les subvencions que es donaven al sector, vull saber realment per què dels 21,2 milions d'euros que es van pagar el 2008 ara s'han reduït i són 12 milions d'euros que van com a transferència al COPCA per al Pla de dinamització del comerç urbà. Possiblement vostè em comentarà i em dirà: «Escolti'm, és que això és per a noves inversions, això és...» No, no, que això no cal, escolti, vostè sap que part d'aquests diners van realment a les associacions de botiguers, a les federacions de botiguers i de comerciants i que d'alguna manera vénen a palliar el que és, sens dubte de cap classe, la situació que avui estan vivint. Jo no ho sé, possiblement, senyor conseller, la dimissió del seu secretari general, que era el qui reclamava realment que vostès no s'havien ficat forts en el tema concret i precis que els donessin aquests 23, 24 milions d'euros, tingués raó i per això va abandonar el seu càrrec.

Per tant, és important, d'una manera molt considerable, senyor conseller, que també se done una resposta al perquè en un moment de crisi com la que és, amb un advertiment, que ja l'havia fet el secretari general de Comerç, que va presentar la seua dimissió, per què se redueix un pressupost en un sector tan important com és el comerç, que no té alternatives com la gran empresa, com les multinacionals..., perdó, jo no diria «multinacionals», diria «transnacionals», perquè avui les empreses multinacionals o internacionals són transnacionals en tant que poden bellugar-se d'un costat a l'altre sense cap problema. Això no ho pot fer, senyor conseller, un autònom que té dos o tres empleats treballant per a ell.

I el tercer bloc, simplement ja li dic que ja en parlarem en un futur, perquè és important, que és l'adaptació del reglament del que és la Directiva europea 2006/123, amb la qual hi ha d'haver una reglamentació i la qual ha de marcar un camí i un canvi realment en tot el que ha de ser el comerç. Però això ja tindríem temps de parlar-ho, però també l'avis que molt aviat també tindrà una interpellació referent a això, perquè el termini finalitza

al desembre. I d'aquí s'ha de fer i s'ha de revisar, perquè toca, el Pla territorial d'equipaments comercials, i també la Llei de comerç.

Però ara el que toca, senyor conseller, és donar una resposta a aquesta crisi, amb aquests tres punts que jo li estic marcant: un, el dibuix de què és el que està passant, cap a on anem; quines mesures vostè té o el departament ha ficat en marxa, si és que les té, per a poder amortir el que és el finançament, l'actiu com a liquiditat, i el tercer, sens dubte, és per quin motiu vostè, unes subvencions de 24 milions, ha pogut permetre que el senyor Castells les hi retalli al 50 per cent i es quedin les associacions i les federacions a la meitat, realment, del pressupost que tenien.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre a la interpellació i en nom del Govern, té la paraula el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, l'honorable senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Abans de tot, benvingut a la nova responsabilitat, senyor Luna, i agrair-li el seu to, que sempre és un to amable, dintre de la línia opositora. Jo li contestaré molt ràpidament, primer en forma telegràfica i després entrarem més a fons.

Les dades d'atur, evidentment, estan a Treball. Jo ara mateix, com que no sabia el detall de la seva interpellació, no les tinc aquí; les demanarem a Treball i les hi passaré.

Hi ha dificultats reals per tenir les dades de les botigues que tanquen. Per quina raó? Vostè sap que es va suprimir l'IAE, i a partir d'aquí les administracions, totes, no en tenen una radiografia exacta del nombre i de quins comerços hi ha; aquesta és una realitat. Amb la modificació de la nova llei que volem fer, volem introduir l'element del registre, però sense voluntat burocràtica, eh? Però això no hi és.

Per tant, aquí vostè ha detectat un forat, que existeix, al conjunt d'administracions; perquè això em temo que li ho demana a un govern autonòmic regit pel PP i li diu el mateix no? No ni han mesures... (*Remor de veus.*) No, aquests ho saben tot; aquests tenen el llistat exacte i..., no sé com s'ho fan; miren al cel, miren així i saben el nombre de botigues que hi ha. (*Rialles.*) Bé, fantàstic. Doncs, els felicito, no?, perquè, és clar, no hi ha mètode humà, diguem-ne, si no es fa un registre, de saber quines botigues hi ha i quines deixen d'haver-hi. Bé, per tant, primera qüestió.

La segona. Pel que fa a la liquiditat, aquest Govern ha pres la determinació d'obrir des de l'ICF una línia de 500 milions d'euros precisament dedicada a superar els temes de liquiditat i de capital circulant, que és oberta a qualsevol tipus d'empresa, també a les comercials –per tant, li responc la segona–, sabent que evidentment el que

no té nom és el que està fent la banca, però sabent que el que està passant amb la banca també és un model –que alguna responsabilitat hi ha en el passat– que s'ha basat en el totxo, eh?, dels anys noranta. I hem acabat aquí, doncs, perquè es va optar per un model financer immobiliari i ara el patim. I, en aquest model, alguna responsabilitat hi ha compartida, d'uns quants governs, aquí i allà, i a Madrid.

En tercer lloc, el tema dels pressupostos; jo li explicaré exactament què estem fent. Hi ha hagut una baixada, perquè estem amb un pressupost retallat, però jo el que li puc garantir aquí és que la baixada percentual no s'adscriurà precisament als destinataris empresarials. Estem retenint les línies que van als ajuntaments, a l'espera que se solucioni el sistema de finançament, moment en el qual tindrem un suplement que traurem.

Però també li he de dir una cosa: l'aparició de la línia d'ajuts als ajuntaments treta per Madrid permetrà que, si hi havia projectes d'urbanització comercial, que és el que solem fer, o suport a mercats, els ajuntaments puguin optar a posar aquests projectes en el paquet de diners que ve de Madrid. Per tant, no deixem ningú penjat. Jo estic dient que amb els nostres diners donarem els incentius, els mateixos que van rebre els comerciants; el que fem és retenir la partida d'incentius pública, que va a parar als ajuntaments. És aquesta, la que retenim, a l'espera de si hi ha nou finançament. O també, mentrestant, ja hem aconsellat que agafin aquests projectes i els colloquin a la partida dels famosos 8.000 milions, eh?, del *plan Zapatero*, municipal; cosa que em sembla més ben emprada que simplement, doncs, dedicar-se a asfaltar el primer que arriba a tomb, eh?, perquè això té impacte comercial. Si estàs fent urbanisme comercial, aquests diners estaran molt més ben emprats que dedicar-se a fer altres coses que tothom s'ha hagut d'inventar a última hora, doncs, per poder accedir a aquests diners de suport al municipi.

I no té res a veure, per descomptat –ho desmenteixo un cop més–, amb cap dimissió. El secretari general va ser cessat. Punt. Ho comentem..., deixem-ho aquí.

Vostè diu que avui no parlarà de Bolkestein. Jo sí que li vull parlar de Bolkestein, perquè vostè ha fet una intervenció al començament que comparteixo i me n'alegro. Jo crec que el Partit Popular a Catalunya –el Partit Popular a Catalunya o de Catalunya, en fi, com vostès creguin oportú– ha fet una aproximació, que jo felicito, al model consensuat de comerç urbà de divers format; fins i tot ha arribat a aprovar conjuntament, amb una unanimitat total, la darrera Llei d'equipaments comercials. Però vostès saben que la seva política aquí no és exactament la política que s'ha portat des de Madrid. I la prova... Sí, sí, sí, però, és clar, sap què passa? Que la Generalitat ara està «enxufada» –perdoni la paraula «enxufada»–, és a dir, està davant d'un problema judicial amb Europa perquè un senyor que no sé si els sona, que es diu Vidal-Quadras, va denunciar la Generalitat, fent també de portaveu de la cúpula d'ANGED, eh?, als tribunals europeus. I ara estem sota la picota perquè els dirigents de l'Estat ens van posar sota aquesta picota.

I en bona part la llei Bolkestein ve de la capacitat de *lobby* d'aquests grans grups, que posen la Generalitat

a la picota, quan nosaltres ens limitem a fer el que és elemental, que és el que vostè ha dit: tenir el dret a defensar un model de ciutat –només faltaria que els governs locals i nacionals no poguessin defensar un model de ciutat–, un model sostenible –comerç sostenible vol dir que la gent no hagi d'agafar el cotxe per anar a comprar el pa–, un comerç identitari... Si vostè ho ha fet, fantàstic, perquè jo hi estic totalment d'acord; el comerç català dóna identitat als pobles, per això no volem canviar-lo. I, a més, un comerç cívic, perquè sense petit i mitjà comerç no ens financen certes entitats locals, com sabem que no fan les franquícies, algunes franquícies que s'installen i després es desenten i es dessolidaritzen d'això.

I per això estem treballant una línia que en diem «A peu», que és imitar una mica el model *biz* britànic, per marcar la possibilitat de gestionar els espais urbans de forma que ningú es pugui desentendre de la col·laboració en aquest espai. Perquè, a més a més, ens trobem que en aquest comerç urbà hi ha gent que voluntàriament paga els llums, paga l'urbanisme, i uns quants espavilats, que aprofiten la posada en valor de la plusvàlua que genera aquell espai comercial, no col·laboren ni tan sols a pagar els llums de Nadal. I això s'ha d'acabar. I estem treballant amb la conselleria d'Economia una llei que servirà per posar en marxa aquest model de gestió comercial. Per tant, això ho estem abordant.

I, òbviament, té l'aspecte derivat de..., l'aspecte social. Amb les ciutats que tenim, de complex immigratori, jo crec que el comerç és un ascensor social. Tots hem viscut, la gent que ve del camp..., tant la immigració interna a Catalunya com la immigració externa i l'actual en molts casos comencen a arrelar-se a partir del moment que munten un negoci i comencen a prosperar. I el comerç és el primer ascensor social d'un país. I aquesta funció social, si només anem a grans superfícies extraurbanes, la matem. Fixi's quina importància té el comerç. Per tant, hi estem d'acord.

Per tant, nosaltres..., les nostres polítiques són donar suport a això, però ens ve a sobre la Bolkestein, i si vol en parlem un altre dia i li diré què estem fent. Però, hi insisteixo, eh?, aquí hi ha una responsabilitat que vostès ens han d'ajudar, amb el seus d'Europa, perquè el Grup Popular Europeu es porti adequadament i no ens foti enlaire aquest model de comerç urbà i social que tenim aquí. Perquè, és clar, diguem-ne, jo col·laboro amb vostès, allà on vulguin, i si vol anem a Europa i tot, eh?, a veure aquests lobbistes que es mouen per allà.

Llavors, què estem fent? Estem fent impuls a la competitivitat a les pimes catalanes comercials, estem incentivant els establiments, estem fomentant el treball en comú, també donant indicació al sector, dient: «Escolteu, heu de col·laborar.» No n'hi ha prou del botiguer que es queda amb la botiga tancada; no, no, han de col·laborar, han de cooperar. Centrals de compra, eixos comercials... Per tant, les nostres línies d'incentius van a ajudar a agrupar. Estem també ajudant els projectes collectius territorials. Estem donant suport a empreses que es volen desenvolupar; també ajudem empreses perquè creixin. Crec que el petit comerç ha de ser..., tampoc hem d'aspirar que sempre sigui petit; és a dir, un bo-

tiguer per anar bé ha de tenir una, dues, tres, quatre..., i acabar sent una franquícia, si pot, eh? Crec que això està bé, no? Estem avançant el 50 per cent de la quantitat atorgada a les entitats que han demostrat anteriorment el seu rigor en l'execució dels plans acordats. I finalment –finalment, que no és poc–, conscients que serà un any complicat, hem tret una línia per primera vegada de 10 milions de crèdit, directament de crèdit, a empreses comercials per a inversions. O sigui, al marge dels 500 milions que hi ha de l'ICF per a liquiditat, per a circulat, Comerç com a tal ha tret 10 milions per a noves inversions.

Estem millorant també la gestió del coneixement del sector comerç. S'ha creat l'Observatori del Comerç i dels serveis, amb un semàfor del comerç, amb una enquesta del clima comercial, i s'estan dissenyant eines d'innovació i creixement. Concretament, al llarg de l'any 2009 esperem posar en marxa el pla d'innovació i internacionalització del comerç, com ho estem fent amb el turisme. El pacte nacional –que vostès van signar també, per això, per cert– ens diu: cal innovar en el sector serveis, aquest país ha d'innovar en el sector serveis. Doncs, estem començant a posar en marxa això, un pla d'innovació i internacionalització, perquè hem d'aspirar que algunes de les marques d'aquí puguin ser internacionals també, com algunes ja ho són, per sort, eh? Catalunya té unes tres-centes franquícies i escaig, de les quals una part important ha sortit a l'estranger, eh? I en aquests moments, dintre de tot, dintre de la crisi, els comerços implantats multinacionalment, doncs, fan una mica..., balancegen; és a dir, potser aquí no va tan bé, però en altres llocs encara aguanten. Per tant, aguanten millor.

El vicepresident segon

Sí, honorable conseller, si va acabant...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Sí. Bé, gràcies, senyor president. En tot cas, tindrem a la rèplica ocasió d'acabar.

El vicepresident segon

Gràcies. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor conseller. Miri, en primer lloc li diré una cosa: jo no vull lliçons de vostè en pla de catalanitat, ni una. Per tant, és el Partit Popular de Catalunya, d'acord? I jo sóc tan català com vostè, amb una qüestió que li diré ara: jo puc mirar de diferent manera, però el valor és el mateix. I vostè m'ha donat la raó, perquè els dos coincidim realment amb la base del que és el valor del comerç, adoni-se'n, però de diferent manera. Per tant, permeti'm que, dintre d'aquest joc democràtic i dintre del que és Catalunya i de la catalanitat, ho puguem defensar cadascú a la seua manera.

Però miri vostè com comença. Primer me parla de les comunitats autònomes on està el PP; jo no li he parlat d'això. Després diu que la culpa la té Madrid; d'acord,

a això hi estem acostumats. I ara se me'n va a Europa. Però, escolti'm, és que Catalunya no és Europa? Jo penso que és Europa, sense cap problema.

Però anem realment al debat. Miri, no m'ha contestat res, senyor conseller, amb el cor a la mà. Dades de treball; diu: «Se m'ha oblidat demanar-les a la conselleria de Treball.» Però, escolti, vostè se pense que, quan vostè té una interpellació en què li estem parlant de crisi econòmica, lo primer que no ha de tindre és el manual de quantes ocupacions s'han perdut i en quin sector s'han perdut? Això és un manual, és lo primer que vostè ha de tindre aquí i portar.

Segona. Me diu que no sap ni té les dades d'establiments. On està l'observatori que havien de muntar? Vostès són molt famosos per fer observatoris, dia sí, dia no. Un observatori està per a això, per a saber realment com està la situació.

Referent al que vostè diu, una línia de 600 milions, sí, escolti, no enganyi: per a la petita i mitjana empresa i per al petit comerç. Però el petit comerç no té ni reuneix les condicions perquè l'Institut Català de Finances li pugui donar aquestos tipus de préstecs. Per tant, no ens faci creure vostè, quan ens diu «600 milions», que aquí solament és per al sector del comerç. No, és per a la petita i mitjana empresa. I, si vostè parla amb els botiguers i amb els comerciants, sap que a l'hora de demanar-lo les condicions no són al que s'ajusten.

Diu «10 milions d'inversió», esplèndid. Jo no li parlo d'això. Vostè se pensa que en una situació de crisi total i absoluta que el que hem de fer és evitar que baixin les persianes i que a la gent la fotin al carrer, estem parlant d'inversió de fer alguna cosa més? El que hem de fer, senyor conseller, en aquests moments és mantindre el que tenim i fer tot lo possible perquè no es tanqui i perquè realment no hi hagi més gent que vagi a l'atur. I més amb la situació del comerç de Catalunya, que abans ho estava dient, no podem fer cap expedient de regulació d'ocupació. Per tant, aquestos 10 milions per a inversions, vostè em dirà amb què.

Miri, jo estic d'acord amb vostè en una cosa –i ja li anticipo que la moció que li presentarem anirà per allà–, si vostè arriba a aquest acord amb el Govern central, amb el govern amic del senyor Zapatero, de tindre realment un bon finançament, nosaltres li exigirem realment que estiguin els 24 milions que va estar realment en el passat.

I vostè diu una cosa, diu: «És que no ho donem als ajuntaments, perquè els ajuntaments han de fer una altra cosa.» Escolti'm, vostè sap que aquestos diners i aquestes subvencions són per dinamitzar el comerç, i en un moment de crisi vostè ho pot destinar realment al que estan demanant les associacions de comerciants i de federacions de botiguers, i és tindre els recursos necessaris per poder omplir la burocràcia de «papeleo» que realment se'ls està demanant. Això és el que s'està demanant, senyor conseller!

Per tant, jo lamento molt haver de dir-li, a vostè, que sí que coincidim amb un estil de comerç, evident; sí que coincidim amb una identitat del comerç dintre del nostre país, de Catalunya, evidentment. Però, escolti'm,

aquí és on no estem d'acord. Vostè no coneix, la veritat sigui dita, ni quanta gent ha perdut, ni tampoc sap, vostè, quants establiments, ni sap tampoc la previsió que en un futur està esperant al comerç.

Jo li he dit a vostè que féssim polítiques ràpides, de finançament real per al comerç i realment que aquest retall del 50 per cent que ha tingut de subvencions, vostès ho reposin el més urgent possible.

Ja no li vull entrar amb el secretari general de la seua dimissió, perquè penso que ja abans, mitja hora després..., no ho sé; ni a la reestructuració dels quatre directors generals que ha tingut el departament en qüestió d'un any i mig. Tampoc no hi vull entrar –no hi vull entrar. Fiquem-nos a treballar, fem-nos realment que no sigui ni una persiana més, ni un aparador més que hagi d'abaixar la persiana i l'hàgim de veure amb propaganda ficada a les seues parets o a les seues portes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. També, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com que veig que tornem a rebobinar, doncs, jo també ho faré per, en tot cas, aclarir un cop més. Efectivament, els 500 milions de l'ICF són per liquiditat per a totes les empreses, no es discrimina en funció de si són del comerç o de la indústria.

En segon lloc, torno a insistir-hi, els sectors, és a dir, els comerciants tindran ja des de començament d'any la mateixa quantitat d'incentius que van tenir l'any passat. L'únic que reservo és aquella part d'incentius destinats a les administracions públiques municipals. Per dues raons, perquè entenc que el que..., i, clar, això va ser una decisió política, quan tens un pressupost escanyat has de fer decisions polítiques: primer, que arribi al sector, i, després, temes d'urbanisme comercial si convé poden esperar.

Però, a més a més, com que hi ha hagut això dels 8.000 milions enviats per l'Estat amb la qüestió de pla de xoc contra l'atur, és molt fàcil..., alguns d'aquests projectes es col·loquen a l'àrea de Madrid i així recuperem una part del dèficit fiscal. Molt bé. I, si arriba una segona part del finançament, la hi adjudicarem. Però el sector –que quedi clar, ho dic aquí perquè no en quedi cap dubte– rebrà exactament els mateixos incentius que l'any passat –els mateixos, el sector de l'empresariat del comerç.

Després, jo hi insisteixo, fa temps, mai com ara, i ens podríem remuntar òbviament, doncs, a la trajectòria dels últims cinc anys, on jo he tingut aquesta responsabilitat, hi ha hagut tanta línia d'incentius, en percentatge, en números absoluts i en números relatius. Això quan vulgui li ho puc demostrar. Hi ha hagut un enorme –enorme– increment de línies d'incentius al comerç, i, a més a més, ha canviat el model.

Nosaltres..., i no és un tema menor, es tracta també d'agafar el millor del model de petit i mitjà comerç; no un proteccionisme, diguem-ne, sense criteri. I, quin és el criteri? Polítiques d'innovació en tecnologies informàtiques?, polítiques sobretot de cooperació? Hi torno a insistir, nosaltres donem prioritat a aquells que cooperen: centrals de compres, eixos comercials, agrupacions d'interès mutu que hi ha... –no diré la marca, diguem-ne–, que hi ha alguns coneguts a Catalunya en aquest sentit, gent que el que vol fer és multiplicar establiments, i, per tant, ja vol tenir més d'un establiment..., ja passem del concepte botiguer al concepte empresari. Hem de treballar perquè s'enforteixi i agafi musculatura, no unes polítiques purament de proteccionisme del que hi ha. Perquè, a la defensiva, davant del repte al mercat el petit comerç perdrà. I els més innovadors del sector ho saben això. I volen canvis, i ajudem als que volen canvis, no als que es volen quedar com sempre.

Per tant, les línies no només han augmentat en quantitat, sinó que han canviat el model. El criteri ha millorat, perquè abans ens vam trobar una política potser més de repartidora en el bon sentit de la paraula –en aquest cas, territorial–, i a cada botiguer, doncs, que demanava, doncs..., el que li tocava. Bé, no... Fem criteri, posem criteri, eh?, d'ajudar a agafar musculatura als que ho facin millor.

Amb relació a la..., per exemple, una altra cosa que també ha millorat i hem augmentat és, també, la regulació, en el sentit que òbviament per controlar el tema rebaixes, per controlar el tema de..., diversos temes, diguem-ne, de qualitat de comerç es necessitava una plantilla d'inspecció que no existia. I aquí, en aquest sentit, s'ha millorat la dotació i la inspecció als territoris. Concretament, el 2008, el balanç d'inspecció ha estat de 6.200 establiments visitats, 857 actes aixecades i diverses actuacions –270 actuacions– de control de subvencions i de control de llicències.

Per tant..., i dic també una cosa: hem passat, tant al model de comerç com de turisme, som dels primers a aplicar –només faltaria, per això tenim l'Oficina de Gestió Empresarial– la normativa de desburocratització, amb la qual els establiments, sobretot els turístics, que necessitaven registre previ o autorització prèvia, passen només a notificació.

Per tant, mirem de fer-ho això amb el nou model en què la burocràcia s'elimini al màxim. Per tant, estem fent tot això. Jo crec que és la nostra contribució a la crisi..., és fer un comerç més innovador i més internacionalitzador.

I, hi insisteixo, si vostès ens poden ajudar perquè Catalunya es federés a Europa..., però Catalunya depèn de decisions que es prenen a Europa, ens agradi o no ens agradi, jo crec que ens agrada, espero –espero– trobar-nos, doncs, a Brusselles per veure què podem fer per evitar que la Bolkestein ens posi enlaire aquest model que vostè i jo compartim.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de crisi econòmica (tram. 300-00187/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de la crisi econòmica. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president, molt amable. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no utilitzarem ni un sol minut, conseller, a parlar de la gravetat de la crisi. Penso que tenim ben copsat l'abast de la crisi i les seves implicacions més greus. Les notícies dolentes se'ns acumulen i el que hem de centrar, si volem que aquesta activitat sigui útil a la cambra i al país, és el nostre esforç, conseller, en l'àmbit de la resposta.

Tres respostes conec, tres. Una, notable –una notable–, en el sentit formulat pels empresaris del sector del metall. Mil empresaris reunits dient: «Hem de combatre la crisi. El Govern ha d'espavilar.» Una plataforma que jo comparteixo amb tots els seus eixos i un crit de no rendir-se davant de l'eventualitat de la crisi.

Compartim la plataforma, i estic segur que vostè en bona mesura també, hi han aspectes discutibles, com és natural; però quan jo he llegit la plataforma i n'estudio els seus àmbits –estimular els mercats de consum i d'inversió, injectar liquiditat a empreses i famílies, dotar les empreses d'eines apropiades per adaptar les seves estructures als cicles conjunturals dels mercats, impulsar la competitivitat i un conjunt de deu mesures– podem compartir, si més no, la música i bona part de la lletra de la resposta del metall. Té la importància que té una resposta del metall, resulta que hi han empresaris que diuen: «No podem seguir com estem.»

Segona resposta, la tindrem en data futura, tindrem una manifestació dels agents socials, i UGT i Comissions Obreres i la resta d'agents socials faran una manifestació, si no ho tinc mal entès, el dia 14 de març, coneixerem la seva plataforma, saludem aquesta resposta per part dels sindicats i, quan tinguem la plataforma, podrem judicar si veritablement el que ens demanen les organitzacions sindicals va en bona línia o no. També ens agradarà la música, tindrem discrepàncies naturals sobre alguns aspectes de la lletra.

Tercera resposta, la d'aquest grup parlamentari –la d'aquest modest grup parlamentari. Hem presentat, senyor conseller, per combatre la crisi –avui en parlàvem amb el president Montilla–, quaranta iniciatives. Quaranta iniciatives rebutjades, conseller. *(Veus de fons.)* Quaranta, rebutjades.

La qualificació de les iniciatives? Doncs, el president Montilla ens n'ha fet una pinzellada. Si s'estudien veu-

rem que hi ha iniciatives importants que crec que haurien ajudat seriosament a progressar.

Tenim encara una bateria de deu iniciatives per ser discutides en aquest Parlament. Les quaranta més les deu..., té vostè la meua paraula que van totes en línia –totes en línia– d'aquesta plataforma del sector del metall. N'hi deuen haver més, d'iniciatives, probablement n'hi deuen haver més, de talent, per combatre la crisi! Aquest grup parlamentari..., 50 iniciatives plantejades, 40 rebutjades, alguna d'aprovada –després m'hi referiré– i 10 que tenim pendents.

Ningú discutirà la voluntat d'aquest grup parlamentari de progressar amb propostes concretes al costat del Govern. I quan nosaltres els diem: «Que podem fer alguna cosa?» Esperem que ens diguin: «Podem fer exactament això i això.» Avui ens ha anunciat el president Montilla que ens ho dirà d'aquí unes setmanes. Tan de bo! Nosaltres fem la nostra feina independentment del temps que el president Montilla necessiti per arribar a conclusions respecte a les propostes a bastament discutides en aquest Parlament.

Ens queda la quarta resposta, la del Govern. I jo em permeto, conseller, fer una sèrie de consideracions molt generals, però fer una autèntica interpellació, conseller. I vostè com és un home que acostuma a entomar-les, sé que em donarà satisfacció. Dic que faré una autèntica interpellació, perquè li faré set preguntes concretes. No començarem a parlar de, en fi, la importància que té que el Govern es posi les piles, etcètera; ja ho sabem això. Tampoc parlarem de quant important és retornar la confiança a la ciutadania; ja ho sabem. Tampoc parlarem que, si tinguéssim lideratge, tindríem més confiança entre la ciutadania. Vostè ho sap i jo també, n'hem de tenir, però vostè i jo ho sabem –i la cambra ho sap– que retornarà la confiança quan els mercats donin senyals i el lideratge veritablement tibi del nostre país.

Les preguntes són molt concretes, conseller, i jo vull una resposta específica, perquè sostinc –i puc estar equivocat– que vostès no han fet el que podien fer. Més encara, vostès no han portat a la pràctica allò que deien que portarien a la pràctica. I vostè, home de recursos, pujarà a la tribuna a desmentir-me. Anem a veure-ho.

Primera pregunta específica: balanç sobre un gabinet de crisi impulsat per la consellera Serna. És aquest gabinet que vostès, sota una orientació ben clara de Govern, deuen estar discutint de tot aquest tipus de qüestions tan i tan importants i deuen tenir resolucions que surten directament del gabinet de crisi, que ajuden a combatre-la. Vull conèixer la seva opinió.

Segona qüestió: paquet d'ajuts de caràcter extraordinari per a la indústria, conseller, aprovat en aquest Parlament. Ho repeteixo, paquet d'ajuts de caràcter extraordinari per a la indústria catalana, aprovat en aquest Parlament. Vull conèixer com tenim aquesta qüestió, què ha fet vostè al respecte i el Govern.

Tercera pregunta concreta: pla de rescat respecte a l'automoció. És a dir, coneixem –i vostè més que ningú– l'aprovació de Pla integral de l'automoció del Govern espanyol. I hem llegit amb atenció i amb esperança un document de la seva conselleria: Proposta de mesures

per rescatar el sector de l'automoció en el marc del Pla integral de automoció. Hem vist les quantitats que dediquen al pla, hem llegit el pla amb atenció i veiem que Catalunya aquí ho tindrà, si més no, perdoni'm l'expressió, pelut, conseller, però ho diu modestament aquest diputat; qui més que vostè amb l'autoritat per dir com acabarà això.

Balanç d'aquest gabinet de crisi, u; pla de rescat per a la indústria, dos; mesures de suport a l'automoció, 3, i si vostè és tan amable, i vinculat a aquest punt, he llegit que es va comprometre, vostè, amb la mateixa voluntat que el caracteritza, a impulsar un pla de rescat per a les motocicletes, i els va prometre que ho faria, i Déu n'hi do l'esperança que hi ha entre la gent que té la fabricació de les motocicletes. I vull saber què ha fet vostè i què farà vostè. Estem a la tercera de les preguntes.

Quarta, l'impuls de les taules sectorials, que jo sé que vostè veritablement confia que tot aquest debat s'ha de portar endavant, hem de buscar solucions, hem d'implicar la societat, hem d'implicar els agents socials, hem de trobar respostes, les hem de portar a la pràctica. Taules sectorials; m'agradaria conèixer què en pensa vostè.

Cinquena qüestió, la implantació concreta, conseller, concreta, no em fugi d'estudi, de les mesures 55, 56, 57 i 58 de l'acord estratègic; mesures que vostè deu conèixer perfectíssimament –són d'impuls de la política industrial, són de suport a la política industrial, són de projecció de la política industrial–, i jo vull conèixer el seu balanç. Li ho repeteixo, sé que vostè les té ben presents: 55, 56, 57 i 58.

I una altra pregunta més, amb la voluntat que vostè hi faci llum: l'obtenció d'ajuts europeus, i concretament la vinculació del Govern de la Generalitat de Catalunya i de la seva conselleria al FEAG. Què és el FEAG? El FEAG és un fons creat a Europa de suport als treballadors acomiadats pels efectes de la globalització, importantíssim.

Vostè, si em respon aquest conjunt de coses, conseller, doncs, nosaltres podrem escatir veritablement quina és l'activitat del Govern.

I una qüestió que ho travessa tot –i vostè ha fet referència justament abans a la interpellació de l'il·lustre diputat Luna sobre el tema del comerç–: liquiditat per a les nostres empreses. Anem pel territori, conseller Huguet; no importa on, no importa les característiques de la conferència, de la trobada, del dinar, del berenar, no importa, conseller: no hi ha una sola empresa que no ens plantegi la urgència de les mesures de liquiditat. Vostè ha estat sincer. Diu: «Impulsarem des de l'Institut Català de Finances un pla addicional de 500 milions d'euros.» I el diputat Luna pensava que això era per a les pimes. No, ja ho ha aclarit vostè; diu: «Això és per a tots, per a totes les empreses.»

A mi m'agradaria conèixer, sincerament, conseller, amb la mà aquí, què en pensa. Ja sé el que pensa dels bancs; ja ens ho ha dit. D'acord, en prenem nota. El que vull saber és què pensa vostè de l'ICF, dels 500 milions, i que ens parli, si vostè és tan amable, també del paper que ha de jugar Avalis en tota aquesta qüestió.

I que ens parli d'una cosa més important, conseller, a què esperem? Fixi's bé, les propostes de l'ICF i les propostes d'Avalis varem tenir l'oportunitat de discutir-les impulsades per aquest grup de l'oposició quan vam debatre el pressupost. Va ser l'única escletxa que vam ser capaços d'obrir en l'àmbit de la conselleria d'Economia i Finances, i el conseller Castells ens va dir: «Això s'ha d'estudiar, això és important i s'ha d'estudiar.»

Si no recordo malament –acabo, president–, el mes de novembre teníem el debat de pressupostos. Novembre, desembre, gener i febrer. No hi ha cap analista econòmic, cap, conseller Huguet, cap, que no digui que en la crisi és més important el temps que en gramàtica. Li ho torno a repetir: en la crisi el temps és més important que en gramàtica. I aquí el temps sembla que el tenim per sempre i per a tot, i vostè sap una vella expressió, que alguns diputats d'aquí deuen recordar: veritablement la història ens persegueix i ens menja el clatell. Eh que recorda, vostè, aquesta frase? (*Pausa.*) Molt bé. En castellà, deïem en aquella època: «La historia nos muere de la nuca.»

Bé, conseller, la crisi ens està martiritzant les nostres empreses, i vull un compromís...

El vicepresident segon

Honorable diputat, si us plau.

El Sr. Fernández Teixidó

...per part seva –acabo, president– que aquest conjunt de preguntes estan totes orientades amb respostes que donaran satisfacció a les inquietuds d'aquest grup parlamentari, que són les inquietuds de les empreses i les famílies de Catalunya.

Gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpel·lació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començaré pels temes de fons. Vostè ha dit que Convergència i Unió ha fet els deures presentant una sèrie de propostes, i el president avui ha contestat, el seu president, dient que les properes setmanes se'n pot parlar. Jo ja li anuncio que, per part meua, de la part que toca a aquesta conselleria, del que toqui a aquesta conselleria, quan vostè vulgui, ens posem a parlar, quan vostè vulgui, i trobarem l'agenda immediata; ens posem a parlar, eh? Primera qüestió.

Segona qüestió. És evident, i vostè ho sap, que hi ha una sèrie de temes que, malgrat ens pesi, no són competència de la Generalitat, i que per això jo vaig fer inclús algunes declaracions compartint, en bona part, no tota, però en bona part, les aportacions o les propostes de la taula d'automoció, entre altres coses perquè aquest document que vostè ha ensenyat el vam fabricar nosaltres en col·laboració amb les patronals i alguns sindicats, per

enviar a Madrid. Després n'han fet cas o no n'han fet cas, crec que poc, perquè dona la sensació que en les mesures estructurals ningú posa el cascavell al gat aquí. I els països, quan estan en crisi, en grans crisis, és quan han de fer canvis estructurals, i s'han d'asseure govern, oposició, sindicats i patronal, i atrevir-s'hi. No crec que a l'Estat estiguin per la labor. I serà una ocasió perduda, greu, que ens arrossegà a nosaltres avall.

Però de la mateixa manera que li ho he dit amb relació a les mesures que es poden fer des d'aquí, jo estic disposat a parlar de quines mesures es podrien fer allà. Perquè Catalunya pot o hauria de tenir veu pròpia també en competències de l'Estat. Per tant, no tinc cap problema, si hi ha un marc de consens a Catalunya, per dir quines són les polítiques de canvi estructural que necessita l'Estat, i si ens posem d'acord, ho hem de fer públic. Aconseguirem el resultat? No ho sé, però crec que hi ha algunes palanques a utilitzar. La segona proposta és aquesta, perquè moltes coses depenen de l'Estat, lamentablement.

Pel que fa al Govern de la Generalitat. Aquí li contestaré ja en el meu esquema. El Govern ha forçat al màxim les capacitats financeres que té, que són les que té, no més de les que té, per posar a l'abast de l'empresa un ampli ventall de línies de crèdit per tal de pal·liar la manca de liquiditat.

El paquet de mesures globals s'aproxima als 4.000 milions d'euros, ingent, considerant el pressupost de la Generalitat. S'ha ampliat..., ampliació dels avals per a fons de titulació de crèdits per a pimes de les entitats financeres. En el quart trimestre del 2008, es van concedir avals per 1.200 milions d'euros. El 2009, se'n concediran 1.500 milions més. S'ha fet una ampliació de la línia ICF Crèdit fins a 300 milions d'euros per al 2008, un 20 per cent més que l'any 2007. I fins a la data s'han disposat prop de 191 milions d'euros, fins a aquesta data, en conveni amb les entitats financeres signat el 21 de juliol del 2008.

Com he dit abans, en la interpel·lació amb el diputat Luna, hi ha la nova línia d'avals de l'ICF de 500 milions d'euros per a empreses afectades per les condicions de restricció de la liquiditat i per facilitar el finançament del capital circulant. I també podríem destacar la nova línia d'ICF per afavorir el creixement empresarial dotada de 150 milions d'euros i les diverses línies que té l'ICF en acció, que s'han ampliat i reforçat per valor de més de 200 milions, per invertir en recerca, innovació i internacionalització de l'empresa; 200 milions d'euros per a innovació i internacionalització de l'empresa. I encara caldria aquí afegir un paquet, en principi obert, de la societat Avança, que en alguns casos entra com a accionista en empreses que necessiten musculatura, que estratègicament són empreses viables i de futur.

És un esforç necessari que probablement..., no probablement, segur, amb un sistema de finançament just podríem multiplicar tranquil·lament per dos o per tres. Això és així. Sense dèficit fiscal, o amb una part molt menor d'aquest dèficit fiscal, en aquests moments tindríem dues o tres vegades més de diners destinats a les polítiques anticrisi. I no les podem tenir pel que tots sabem –pel que tots sabem. Perquè si en època de

vaques grasses els departaments..., i vostè ha estat al capdavant d'aquest Departament, similar; vostè sap el que podia destinar a promoció comercial o turística, comparat amb el que hi destinava, per exemple, Andalusia, multiplicat per deu, eh?, i sempre estem allà on som. O això se soluciona d'una vegada o no es poden demanar peres a l'om.

En tot cas, fins aquí les mesures més de xoc financeres. Ara bé, hi ha temes estratègics que no perquè sigui en crisi s'han de deixar de fer; al contrari, les mesures de xoc són moltes d'elles de tipus financer, i nosaltres ens hi involucram en la part que ens toca. Però hi ha mesures més estratègiques que més que mai s'han de prendre ara. I el Pacte nacional per la recerca i la innovació que vam signar conjuntament marca unes línies que les hem d'accelerar. Si volem que Catalunya sigui aquest pol de coneixement de la Mediterrània que diu el pacte, hem de reforçar les polítiques d'innovació. I és en aquest sentit quan despleguem des de la fusió de l'Agència Cidem Copca en Acció, fins a totes les polítiques de suport a aquestes empreses innovadores.

En aquests moments, el Pla estratègic d'Acció està aprovat, hi ha vuitanta-cinc iniciatives de les quals en prioritzem seixanta aquest any; hi ha 20 milions d'euros destinats a projectes cooperatius entre empreses líders, tractores, pimes i centres de recerca tecnològics; hi ha la política de l'antiga ACI, Investment Catalonia, que utilitza les trenta-set delegacions del Copca com a novetat per atreure noves inversions cap a Catalunya, marcant algunes prioritats en aquest sentit, agafant sectors emergents. Ja sabem que no vindran aquí, difícilment, plantes d'aquells sectors que van venir els anys vuitanta, i que, algunes, tenim el risc que se'ns escapin, i, en canvi, sí que poden venir sectors emergents –ho vam perfectament veure en la nostra visita al Japó–, dels sectors biomèdics, del sector de l'energia alternativa. Aquí hi ha possibilitats encara de captar inversió, i estem donant les instruccions i la consigna –parlant com en les velles èpoques, la consigna, eh?– que han de treballar en aquesta direcció, les delegacions internacionals.

Estem fent programes integrals de competitivitat en clau sectorial. Estem fomentant dinàmiques innovadores amb l'ajuda de la xarxa de transferència. Estem també internacionalitzant preventivament els sectors més perjudicats per la conjuntura; amb línies de suport a la realització productiva. Aquesta, molt important; si tinguéssim més diners encara en faríem més. L'any passat vam fer cent casos de..., en diem «noves oportunitats de negoci». Són aquestes reflexions estratègiques que permeten a una pime, com va passar el 2000 i escaig, com Vilardell Purí, que feia visos per a cotxes, cargols per a cotxes, passar a fer-ne per a odontologia. O la que en el seu moment, doncs, ha passat de l'automoció a l'aeronàutica. O aquells –un cas una mica anecdòtic, curiós– com el clúster –el miniclúster, el microclúster– dels sants d'Olot, que se'ls acabava, diguem-ne, el negoci i que gràcies a aquesta orientació ara es dediquen a fer escultures per a cementiris, i el negoci no s'acaba; gràcies a aquesta orientació –orientació–, a aquest canvi d'orientació, un canvi de tecnologia: passar de la pasta de paper a la pasta de marbre. Això és gràcies a una acció amb Cidem, a noves orientacions de negoci, a

elements innovadors, que, canviant el model de gestió, canviant el segment de mercat, trenques totalment una dinàmica que anava a l'enfonsament.

Aquest any n'hem fet cent; l'any que ve en pensem fer dos-cents, especialment centrats en l'àmbit de l'automoció i motocicletes. D'automoció i motocicletes si volen en parlarem, perquè veig que s'està acabant el temps, a la segona part. Hem dissenyat tots els subclústers que hi ha –si ens veiem la setmana que ve, li ho explicaré amb detall–, i estem treballant perquè cada subclúster d'aquests, a part de fer el que puguem per mantenir-lo en el sector, comenci a pensar en altres sectors: energies alternatives, ferroviari, aeronàutica, instrumental mèdic, reciclatge. El món va cap aquí. I estem ajudant-los a fer aquest canvi.

I òbviament estem al costat dels sectors xocats, com l'automoció, la motocicleta o l'electrònica de consum, però no podem abandonar, ni molt menys, els que funcionen, dels quals baixa la demanda, però tenen gran capacitat de crear ocupació: l'agroalimentari, la salut, les indústries culturals, i tants d'altres. Per sort que Catalunya és diversificada. Hem d'empènyer també els bons, perquè potser el que perdem en els sectors tocats ho podem guanyar, a curt termini, molt a curt termini, si creixen els altres sectors, que creixeran per poc que ens hi posem una mica entre tots.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller Huguet, les primeres coses, el primer, jo li agraeixo la seva voluntat que ens asseguem, que treballem, que parlem, que acordem, que impulsem. Pot comptar amb nosaltres, vostè avui s'ha singularitzat aquí de manera molt clara, jo en prenc nota i li ho agraeixo personalment i en nom del meu grup parlamentari.

Vostè, de fet, a les meves preguntes no ha contestat ben bé, després li diré què en penso. Però m'ha contestat una qüestió que per mi és molt important. Diu: «Miri, vam fer aquest document...» –que jo li he ensenyat, li he deixat allà a l'escó–, diu «i ha servit per a tan poc a Madrid!» Aquest és un document fet per vostès i pels sectors, pels agents socials i pels empresaris, empresaris i treballadors, i aquest document ha servit per a tan poc. I vostè després m'ha relacionat això –i jo ho comprenc–, diu «vostè sap els problemes que passem quan negociem amb els altres col·legues i, a més, patim el que patim en l'àmbit del finançament». I ha dit vostè –no ho he dit jo, ho ha dit vostè– «tindríem tres o quatre vegades més per fer front a la crisi si tinguéssim un sistema de finançament».

Conseller, i què esperem? Vostè, que és un home decidit, que té aquest punt de rauxa que el caracteritza, em vol dir què esperen, conseller? És veritat que hem de tenir tota la prudència que se'ns demana, però vostè que és

un home de pedra picada, per què permetem que la llei s'incompleixi una i una altra vegada? En un moment radicalment greu per al nostre país, i el necessitem. La cosa que més..., sap, la cosa que més m'inquieta quan jo he de fer interpellacions d'aquestes característiques al Govern, o quan vaig per tot el territori explicant que el Govern no ho fa bé, i tot el que ha de fer és saber que vostès marge de maniobra en tenen ben poc, conseller, el que sent. I si estiguéssim nosaltres en una situació semblant tindríem un altre tarannà, no li càpiga cap dubte, i un altre lideratge, tampoc li càpiga cap dubte, però un marge de maniobra escàs, que hauríem de resoldre costés el que costés. I el més calent és a l'aigüera.

I aleshores vostè ve aquí i fa una declaració molt pròpia, diu «escolti'm, ara que li he dit això de l'automoció» –ha dit textualment– «li contestaré dins del meu esquema». I quin és el seu esquema, conseller? Les coses que estem fent, i em parla de la innovació, i em parla del Cidem, i em parla d'Acció, i em parla de la transformació i del miniclúster i del microclúster, però, conseller, la història ens mossega el clatell, la crisi acabarà amb nosaltres si nosaltres seguim parlant globalment de totes aquestes coses que tan estupendament fan vostès des de la conselleria, per cert, amb tants pocs recursos, amb tants pocs instruments. Em pot afegir, ho estalvio, diu «més dels que tenien vostès». D'acord, no m'ho digui, ja li ho dic jo per avançat, més dels que teníem nosaltres. No sé si amb la mateixa orientació, però els recursos eren escassos i estem on érem.

Vostè no m'ha contestat, conseller, i m'agradaria que vostè no fugís d'estudi respecte a qüestions molt concretes. Pla integral per rescatar la indústria catalana, no el de l'automoció, que m'ha fet aquesta mena d'excursió a Madrid. Pla integral de la indústria catalana, u. Pla que ha promès vostè a la gent de les motocicletes, dos. Les mesures específiques, 55, 56, 57 i 58 de l'Acord estratègic, tres. Posició respecte al FEAG, quatre. Balanç del Gabinet de crisi, cinc. Taules sectorials, sis. De les set me n'ha contestat una.

Vostè recordarà –i si no ho recorda, doncs, és una bona oportunitat perquè hi pensi– que hi havia un rus, un filòsof rus que és deia Plejanov i parlava d'un tal subjecte que es deia Ulianov, i deia en Plejanov: «L'Ulianov el caracteritza una cosa: mossega una peça i no la deixa anar mai.» Conseller, he vingut aquí a això, disculpi'm, a seguir la vella màxima del vell Plejanov, mossegar una peça i no la puc deixar anar. I vostè aquí m'ha d'entendre que és la meua visió, i vostè m'ha de respondre en concret, per una cosa que vostè entendreà ràpidament, li faré una moció, li farem una moció que tindrà a veure amb l'esperit i la lletra de la moció anterior, una moció anterior que gràcies, doncs, a la comprensió de tots els grups parlamentaris vàrem pactar, que era una moció del dia 13 de novembre i que deia textualment el següent: «U. Continuar la tasca d'implementació del model industrial de Catalunya. Dos. Impulsar un paquet d'ajust de caràcter extraordinari per a la indústria catalana. Tres. Encarregar al Govern que insti el Govern de l'Estat a desenvolupar un pla específic de rescat del sector d'automoció. Quatre. Mantenir les reunions periòdiques amb els agents socials, tema taules sectorials. Cinc. Continuar amb la determinació a l'execució de

totes les accions i mesures recollides en l'acord estratègic aprovat el 13 de novembre.»

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Fa exactament dos mesos. Balanç, conseller, zero. Balanç zero, balanç zero, no vol dir, conseller, i amb això acabo, que vostès no treballin, però no n'hi ha prou de treballar, cal tenir recursos, treballar en l'adequada direcció, i, el més important, tenir resultats. I només hi ha una manera de tornar la confiança al poble de Catalunya que superarem la crisi i que ens en sortirem: propostes, recursos i lideratge. I avui tenen vostès una oportunitat per contrastar les tres coses: propostes, recursos i lideratge.

Gràcies, senyor conseller; gràcies senyor president, gràcies senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Repetiríem ara la pregunta o les preguntes de la sessió de control sobre finançament –gràcies per la floreta de pedra picada, no? Estem fent el que toca, que és negociar i aguantar. En altres ocasions sabem com anava això, era pacte ràpid i després aquest pacte acabava retocat i el resultat ja es veia després. És la primera vegada que aguantem un pols i l'aguantarem. L'altre dia el senyor Ocaña es permetia fer ironia «n'hi ha alguns que esperen a última hora». No, no, esperarem el que toqui, i si volen tirar per lliure que tirin, a veure si s'ho fan sense Catalunya –a veure si s'ho fan sense Catalunya.

Hi ha un acord del Govern amb els punts sobre les is, del que creiem que compleix l'Estatut i del que no compleix. Ho ha demanat abans al president Montilla, esperem que ens trobem, o el conseller Castells defensant això, en aquest paper. Nosaltres no ens movem d'aquí, i amb l'excusa de la crisi ens faran sortir d'aquí, ja no ve d'una mica, estem en pressupost de guerra, podem aguantar. Per tant, que vagi per endavant, això. Per tant, finançament, lamentablement portem trenta anys amb aquesta història, i no vull recordar que el 30 de setembre hi havia un concert cooperatiu que va desaparèixer després, el projecte.

Per tant, en fi, quan aquest poble decideixi a tirar endavant ho farà, mentre no ho decideixi, doncs, anem fent pedaços al model autonòmic esgotat. Això és la meua opinió, model esgotadíssim, autonòmic, eh, li dic? L'autonòmic.

Si passem ja a alguna de les qüestions que vostè planteja, a part d'enviar les nostres propostes recollides a Catalunya a Madrid, tenim el nostre propi pla, un pla del sector automoció que es replicarà a les motocicletes, i es replicarà al sector electrònic i consum, que són els

més afectats. Hi ha una altra àrea que és construcció, que el lideratge ve des d'altres departaments, tot i que nosaltres estem oberts i hem començat a fer contactes també per la línia d'innovació, que és el que hauria de fer algun sector dels materials de construcció, anar a la innovació i a la internacionalització.

Doncs, pel que fa al sector de l'automoció, hem detectat de les auxiliars els subapartats que hi ha: el sector electrònic, el sector dels plàstics, mecanitzats i acabats, motlles i matrius i les enginyeries. S'està treballant amb centres tecnològics vinculats directament o indirectament al sector. Hi hem vinculat els centres com el CTM, el Cetemsa, Ascamm i Leitat, en què dèiem unes línies de suport perquè es posin en relació amb empreses del sector per fer projectes innovadors; també així mateix de la xarxa d'innovació, la xarxa d'innovació tecnològica; i en el mateix sentit, també hem enviat missatges als centres de recerca més pròxims a la universitat, però que podrien tenir alguna possibilitat de col·laborar amb projectes innovadors. A la vegada, estem treballant amb centres d'homologació, com Idiada, perquè també ens ajudin a estirar projectes innovadors; i hem posat en marxa diversos projectes nuclis d'innovació, que en diem, alguns dels que estan en marxa, 3D Plus i el sistema intel·ligent de gestió energètica en planta industrial, que també van en aquesta direcció.

Les orientacions són cap a la diversificació, ho deia abans, cap a maquinària industrial, cap a energia renovable, cap a tecnologies mèdiques, cap a tecnologia del tren o de l'aeronàutica, anem en aquesta direcció. I això té línies concretes de suport econòmic. Això mateix, hi insisteixo, replicarem, en el cas del clúster de la motocicleta i en el cas del clúster de l'electrònica i consum.

El balanç del gabinet de crisi és un balanç positiu, perquè és allà on ens arriba el comunicat de la situació i des d'allà en els casos que és possible, sempre que hi hagi una possibilitat de viabilitat, hi ha un acord amb el Col·legi d'Economistes, fa l'estudi de viabilitat i s'acompanya aquestes empreses a demanar el crèdit oportú o, en algun cas, a la línia de suport de noves oportunitats de negoci. S'agafa el malalt i se li fa la diagnosi i es dona els remeis. I això és com funciona el gabinet de crisi. Dins d'aquest gabinet de crisi hi ha un nucli, el nucli que en aquests moments estem centrant-nos en el camp de l'automoció, i estem sistemàticament i permanentment en contacte amb els fabricants, grans fabricants, amb els dels components, i així hem aixecat a Catalunya milions i milions d'aquest pla que han tret a Madrid. Veurem després com es repartirà, i aquí tots plegats hem d'estar amatents, perquè a Catalunya, com a mínim, li ha de tocar la proporció del pes que té sobre la indústria de l'automòbil a l'Estat...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...haurem d'estar amatents que això sigui així.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior (tram. 300-00183/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior que presenta el Grup Mixt, i que en el seu nom té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, se preguntaba en un reciente artículo la ilustre diputada de Esquerra Republicana de Catalunya, Marina Llansana: «¿Quién teme a las embajadas de Cataluña?» Eso recordaba a aquella pregunta infantil de ¿quién teme al lobo feroz? O a aquella otra película ¿Quién teme a Virginia Woolf? Esa era una película muy autodestructiva, por cierto.

Desde la eficacia y el sentido común, la respuesta debería ser José Montilla, el presidente de la Generalitat. Si alguien tiene que temer a las embajadas de Carod es el presidente de la Generalitat. Porque realmente son un mal negocio para Cataluña estas embajadas o esta acción exterior del Gobierno, tal como se está planteando. Ahora bien, reconocemos que hemos perdido la esperanza y, como Dante ante las puertas del infierno, ya sabemos que eso no va a ocurrir, que el presidente de la Generalitat no va a cambiar el modelo de política de acción exterior y no va a cambiar al vicepresidente de la Generalitat.

Entendemos que es oportuno cambiar un modelo que incide en la grandilocuencia y en lo fatuo, para apostar por otro que apueste por el *negoci*, por las inversiones para Cataluña y por la rentabilidad para Cataluña. Ya lo decimos desde «ya»: estas embajadas, estas delegaciones exteriores de la Generalitat, son un muy mal negocio para Cataluña. Partamos de la base.

En los objetivos del *pacte de govern de l'Entesa*, se distingue claramente entre la acción exterior y la relación con la Unión Europea, un acierto; son dos cosas completamente diferentes. El *pacte de l'Entesa* dispone que esa acción exterior se hará mediante la creación de oficinas de representación en el exterior y mediante la aprobación del Plan de cooperación para el desarrollo 2007-2010, con el objetivo de conseguir el 0,7 de los ingresos propios y condicionados con el horizonte que establecía la Ley de cooperación.

Bien, ya sabemos las prioridades. Las delegaciones exteriores se han incrementado y la cooperación ha ido a la baja en los últimos presupuestos: 25 millones en el año 2008 y 25 millones en el año 2009, en una situación económica que realmente es muy preocupante, puesto que tenemos empleados afectados por ERE y una destrucción de puestos de trabajo notable.

Pero estas cantidades nosotros las daremos por bien empleadas si realmente fueran al servicio de la ciudadanía en Cataluña, pero hasta ahora –y lamento decirlo– parece que los únicos beneficiados por las mismas son los amigos y familiares, puesto que la ciudadanía en general, desde luego, no ha obtenido ningún rendimiento.

Nuestro grupo parlamentario ha intentado saber qué hacen las delegaciones exteriores, y lo ha preguntado, ha preguntado por la agenda pública de los delegados. Les responderé qué ha contestado el Gobierno: «L'agenda pública dels delegats del Govern a Alemanya, el Regne Unit i França, durant els mesos de setembre, octubre i novembre, ha estat formada per tots aquells actes públics fruit del desenvolupament de les respectives tasques descrites en els successius decrets de constitució i de creació de les delegacions.» Es decir, nada concreto, únicamente un disparo hacia arriba. La respuesta a nuestro juicio es clara: no hacen nada. Y cuando digo..., es que no hacen nada.

Bueno, sí hacen alguna cosa. Miremos –ya que por la respuesta del Gobierno no lo hemos podido saber– en qué consiste esta agenda de actuación: enviar cartas a revistas de economía, como en el caso de Londres, o a compañías aéreas comerciales, o hacer pronunciamientos públicos en contra de Carles Sentís, Creu de Sant Jordi del año 1986, por haber recibido la Medalla al Mérito en el Trabajo, entregada por el Colegio de Periodistas de Cataluña, en el caso del delegado de Berlín. A eso se dedican los delegados del Gobierno de Cataluña; como se ve, asuntos claramente destinados a promocionar la imagen exterior de Cataluña. Desde luego, con esa agenda no hay ninguna duda que se deben aburrir mucho y tienen tiempo para otras actividades que no son las propias de su cargo.

Bien, analicemos las manifestaciones que el propio Gobierno hace de su actividad, de su acción exterior. Repasemos la información y documentación disponibles en las correspondientes páginas web, en las que se delimita la acción exterior de Cataluña. El discurso oficial del Gobierno, a la vista de ellas, a nuestro juicio, suena excéntrico, casi marciano; se aleja de las referencias europeas y de las dinámicas económicas, y aparece dominado por delirios de grandeza. ¿De qué nos hablan los discursos del vicepresidente en Nueva York o en Londres? ¿De qué nos habla la *viceconsellera* de Asuntos Exteriores y Cooperación en la página del departamento? De la misión histórica de Cataluña como actor internacional; del compromiso por un mundo más justo y en paz; de los retos de la agencia internacional de desarrollo y construcción de la paz; de la ambición geopolítica; de las relaciones con gobiernos estatales; del servicio a un mundo multipolar, más justo pacífico y sostenible. Para no tener competencias en relaciones internacionales no está mal. Carod-Rovira, a la altura de los grandes estrategias mundiales: Obama, Sarkozy, Lula da Silva, Ban Ki-Moon i Carod-Rovira.

De la expansión exterior, de la expansión económica exterior, de la actuación de inversión extranjera de Cataluña, ni rastro; ahí no aparece, en la página del *departament*. De esa grandilocuencia y de su odio a España, que se plasma en los discursos de Nueva York y de Lon-

dres. De verdad, *vicepresident*, ¿no le da vergüenza limitar el papel de España en el mundo a que es un país históricamente de espaldas a la realidad europea; a que es un país inventor de la Santa Inquisición, el oscurantismo intelectual y el aislacionismo más profundo; a que es un país de dictaduras que son continuación de esta tendencia autárquica; a que es un país que ha tenido siempre como prioridad la persecución de la diferencia cultural catalana y su expresión política; a que es un país que amenaza el potencial catalán por sus favores políticos permanentes a Madrid; a que es un país donde la apuesta federal no es posible? ¿Cree de verdad necesario construir el discurso de Cataluña en el mundo en contra de España? ¿Cree que con un discurso radicalmente antiespañol, como es el que se sustrae de sus palabras –le he reproducido palabras de sus discursos–, es evidente que Cataluña se va a vender?

¿Por qué lo hace? ¿Cree que le entienden así en el mundo? ¿Tiene alguna razón de ser que la apertura de las delegaciones exteriores en el mundo esté conectada con un discurso claramente contrario a la historia de España, contrario a los intereses de Cataluña en España?

Es así que a nuestro juicio, realmente, el negocio que se está haciendo con las delegaciones exteriores es un muy mal negocio. Es muy mal negocio porque hasta ahora no han hecho nada; y cuando digo «nada» es que las funciones que se contraen y se contienen en el propio Decreto 42/2008, porque regula la coordinación ejecutiva de la acción exterior del Gobierno de la Generalitat, demuestran la ineficacia de la propia acción exterior.

Veamos. Una de las labores es fundamentalmente la coordinación de las distintas oficinas sectoriales de Cataluña en el mundo. Hasta ahora se han abierto delegaciones en Berlín, Londres, París, Nueva York, Buenos Aires y México. El Cidem tiene... Bueno, se abrirán en Buenos Aires y México dentro de poco, si todo va bien –o mal, eh? En todo caso, es evidente que el Cidem tiene oficinas en Barcelona, Madrid, Nueva York y Tokio; el Copca tiene treinta y ocho oficinas, casi todas con delegado nativo, y el ICIP tiene oficinas en Bruselas, Berlín, Londres, París y Milán. ¿Qué va a coordinar –qué va a coordinar? ¿Qué va a coordinar, por ejemplo, la delegación exterior de Buenos Aires, cuando se abra, o la de Nueva York, cuando se abra?

Sigamos. Como no hay una función real –ya hemos demostrado que no existe esta función real–, lo único que existe es un posible plan, un posible plan para darle contenido a la acción exterior, plan que no existe todavía y plan que ahora la *viceconsellera* anunció el otro día y que se concreta que a partir de octubre, y fruto de los contactos con la sociedad civil, se logra tener el plan de expansión desde Cataluña en el mundo.

En definitiva, esas supuestas embajadas hasta ahora no han servido nada más que para crear un artificio, un montaje de un decorado, una estructura a la que ahora se quiere pretender dotar de contenido. En definitiva, la nada.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya, senyor Carod-Rovira, té la paraula.

El vicepresident de la Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo vull felicitar el coratge del diputat del Grup Mixt pel seu intent, no reeixit, de voler convertir en caricatura l'acció exterior de Catalunya. Vostè ha fet un ric i variat –a l'època del franquisme en dirien «vario-pinto»– enfilall de tòpics al voltant de l'acció exterior de Catalunya, davant del qual també ens han sorprès algunes de les afirmacions que vostè ha fet, com per exemple quan m'ha semblat que vostè estava en radical disconformitat amb algunes de les declaracions que en nom del Govern de Catalunya havia fet la consellera d'Exteriors, quan defensava la implicació de Catalunya en el combat democràtic i pacífic per un món més just, un món en pau i un món més sostenible. Hem d'entendre que el grup parlamentari que vostè tan dignament representa, si féssim servir els seus arguments, està, doncs, a favor d'un món injust, d'un món en guerra i d'un món no sostenible? Ho dic perquè, és clar, seguint el fil argumental de la seva intervenció, i sobretot el format, acabaríem en una situació, en una realitat d'aquestes característiques.

Vostès –i no és la primera vegada que fem aquesta afirmació; fins que s'acabi la legislatura, molt sospito que acabarem dient el mateix– estan obsessionats amb Catalunya, a dintre de Catalunya i a fora de Catalunya, sovint perquè em fa l'efecte que els fan una mica de nosa determinades actituds que faci Catalunya tant a l'exterior com al mateix interior; si com a comunitat política i nacional no existís, suposo que vostès dormirien més tranquil·lament i no serien, diguem-ne, tan objecte de la intranquil·litat que poden tenir en aquests moments. Doncs, miri, si depèn de la voluntat de la majoria de la societat catalana, la seva intranquil·litat, tinc la sensació que va per llarg.

Estem al segle XXI en un món globalitzat, on resulta que tothom fa política exterior. «Tothom» vol dir «tothom». Fan política exterior els ajuntaments, les diputacions, els partits, els sindicats, les empreses, les universitats, les fundacions, els clubs esportius... Tothom fa política exterior. Tothom, excepte el Govern de Catalunya? El Govern de Catalunya no pot, segons el seu criteri, fer política exterior? El Barça fa política exterior. Ja sabem que el Barça és més que un club, però Catalunya és menys que el Barça? Catalunya no té dret a fer la seva pròpia política exterior?

Vostè deia: «Això de les delegacions és un mal negoci.» El que és un mal negoci és que Catalunya es quedi tancada a l'interior de Catalunya; això és un mal negoci –això és un mal negoci. I en uns moments com ara, en plena crisi, és quan és més urgent que Catalunya surti a fora i que Catalunya internacionalitzi la seva economia, la seva cultura i la seva personalitat política en l'àmbit internacional. Seria un error i un mal negoci que Catalunya es tanqués a Catalunya, com ho seria també

que Catalunya es tanqués només a Espanya. Més enllà de Catalunya i més enllà d'Espanya hi ha món, hi ha vida, i hi ha vida realment intel·ligent. Per tant, Catalunya fa política exterior.

Per què Catalunya fa política exterior? Fem política exterior, en primer lloc, perquè ens convé. Jo crec que vostè no deu haver llegit amb gaire deteniment les diferents disposicions que ha fet el Govern de Catalunya en matèria de política exterior, perquè és el primer cop, al llarg de gairebé tres dècades d'autogovern, que ens anem dotant d'una arquitectura pròpia en el terreny institucional en l'àmbit exterior, que disposem d'una coordinació de l'acció exterior de manera similar a la que en els països sobirans, doncs, fa aquesta funció el Ministeri d'Afers Exteriors. I em sap greu decebre'l, em sap molt de greu decebre'l, però Catalunya no té ambaixades, i a alguns ens sap un greu... qui-sap-lo.

Catalunya té el que segons la legalitat vigent podem tenir. Per tant, sortim i fora i fem política exterior perquè ens convé, perquè en moments de crisi ens convé internacionalitzar. En segon lloc perquè podem, perquè hi ha un marc legal, que és l'Estatut d'autonomia, que ens ho permet, i com que ens ho permet utilitzarem aquest marc legal. I en tercer lloc, i de manera molt particular, perquè volem; Catalunya fa política exterior perquè el Govern de Catalunya vol.

I com expressem aquesta política exterior, a través de quins elements? A través d'acords de col·laboració que signem amb diferents governs, amb governs d'estats, amb governs autònoms o subestats, amb governs regionals o amb governs de grans ciutats o de districtes. A través d'una política de cooperació; la política de cooperació és un agent molt destacat de l'acció exterior de Catalunya. A través també de la nostra presència i els nostres acords de col·laboració amb institucions internacionals de caràcter multilateral; per exemple, amb les Nacions Unides. No fa gaire a Nova York, quan vostè diu que no hi vam anar a fer res, doncs, a Nova York signàvem alguns acords amb les Nacions Unides, i érem el primer govern autònom, perquè els governs autònoms tenen delegacions, com vostè ja sap; són els governs sobirans els que tenen ambaixades. Al final un dia els hauré d'acabar donant-los satisfacció i fer ambaixades de debò perquè, si no, em sembla ja com una mena aquí de frustració política retinguda quan parlen d'ambaixades o no.

Signàvem aquests acords amb Nacions Unides i els continuarem signant. I també, lògicament, a través d'una xarxa de presència catalana a l'exterior. Una xarxa de presència catalana a l'exterior que no és ni de bon tros tal com vostè diu; no s'assembla ni per equivocació ni per casualitat al que vostè diu o al que vostè afirma. Ja m'agradaria a mi tenir, senyor Domingo, 25 milions d'euros per a les delegacions exteriors; m'encantaria tenir 25 milions d'euros! El 75 per cent del pressupost d'afers exteriors de la Generalitat –el 75 per cent– va destinat a cooperació al desenvolupament; el 22 per cent va destinat a relacions internacionals: projecció exterior de les entitats catalanes i casals catalans, i el 3 per cent –el 3 per cent– va destinat a les delegacions. És a dir, el 0,00059 per cent del pressupost de la Generalitat va destinat a les delegacions. Fins i tot els de lletres tenim

la capacitat d'entendre que el 0,00059, diguem-ne, no és una desproporció exagerada.

Doncs, bé, fixi's que en aquesta presència que fem i en aquesta presència que tenim hi ha encara més. De què serveixen les delegacions? Unifiquem en un sol espai personal les diferents oficines i dependències, i només hi hem afegit fins ara una persona al capdavant, que, amb el rang de delegat del Govern, permet fer en aquestes delegacions totes i qualsevol de les gestions, funcions, iniciatives o tràmits, d'acord amb el nivell de competències que té la Generalitat de Catalunya. És això. I també hi ha una altra dimensió, més enllà de la dimensió econòmica que poden representar Copca, Cidem –avui, Acció 10– o Turisme de Catalunya. Hi ha també la dimensió cultural, evidentment: Ramon Llull i Institut de les Indústries Culturals. I hi ha també, ai las! –ai las!, per a vostès– la dimensió institucional i política de Catalunya com a comunitat política. O és que ens n'hem d'amagar, del que diu l'article número 1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, quan assegura que Catalunya és una nacionalitat autònoma? Això és el que a vostès els fa mal. Doncs, miri, no estem disposats a canviar la nostra condició per això, en absolut.

I, encara més, miri, senyor Domingo, fer demagògia és molt senzill. Jo sóc el responsable, en nom del Govern, d'haver pres el determini l'any passat de tancar la Maison de la Catalogne, restaurant de bona memòria i sala d'exposicions magnífica en el cor del barri Llatí. Amb la decisió d'haver tancat la Maison de la Catalogne, amb aquells recursos, amb aquells diners paguem la Delegació del Govern de Catalunya a París, la Delegació del Govern de Catalunya a Londres, la Delegació del Govern de Catalunya a Berlín i la Delegació del Govern de Catalunya a Nova York. Lamentablement, no podem pagar la Delegació del Govern de Catalunya a Buenos Aires ni a Mèxic, quan l'obrim, perquè tampoc no dona per a tant.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident. Senyor diputat, senyor Domingo, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señor vicepresidente, no se trata de demagogia, se trata de rentabilidad. Y no son rentables esas delegaciones exteriores en el extranjero. El concepto «embajadas» no lo he aplicado yo, lo ha aplicado su propio grupo parlamentario cuando se refería, en un artículo que ha merecido el inicio de mi exposición..., se calificaba a las embajadas como tales. Evidentemente que no son embajadas, por suerte, y esperemos que no lo sean nunca. No tenga la menor duda de que este grupo parlamentario no colaborará ni lo más mínimo en que Cataluña tenga embajadas en el extranjero. Eso sí, que tenga delegaciones en el extranjero no nos importará, pero cuando sean eficaces, rentables, cuando se preocupen de lo que han de preocuparse, que es el impulso de las pimes también en el extranjero, la atracción de las inversiones extranjeras en Cataluña, planes de proyectos empresariales. Cuando

se preocupen de eso, no les quepa la menor duda que nuestro grupo le apoyará y le impulsará y le dará todo el apoyo posible.

Ahora, lo que no entendemos, y estamos en las antípodas de su planteamiento, es el hecho de entender estas delegaciones exteriores como proyectos en contra de España. Sus discursos de apertura han sido profundamente ingratos con el Gobierno de España y con la historia de España. Y eso le haría reflexionar a usted, porque ¿cómo se va a vender de bien Cataluña en contra de España? Es una gran equivocación. Y de ahí que le consideremos inhabilitado para llevar la acción exterior en Cataluña, porque usted no está por la mejora del proyecto de Cataluña, por la mejora de las condiciones económicas de Cataluña; usted está por un proyecto independentista que empobrece a Cataluña y que además se carga la estabilidad institucional necesaria para vender Cataluña en el mundo. De ahí que efectivamente nosotros estemos a favor de la proyección de Cataluña en el mundo, sin duda; es una aspiración razonable, razonada y con sentido común, no la que usted está proyectando en estos momentos.

¿Sabe lo que nos gustaría a nosotros? Nos gustaría que realmente la acción exterior de Cataluña fuera similar a la de los cuatro motores de Europa, a la de la región Roine-Alps, a la de la región Baden-Württemberg, a la de la Lombardía. Esa es la acción exterior eficaz, positiva y además que no dilapida gasto público. ¿Cuál es la función básica de esa acción exterior?, que también tienen –claro que tienen. Y el Barça, y el Madrid, y el Milan, y el París Saint-Germain tienen acción exterior. Eso no es argumento ninguno. Yo no estoy en contra de eso, de lo que estamos en contra desde Ciudadanos es que se *dilapide*, se invierta mal, se esté por un proyecto de fractura, de separación, que no nos conviene a los catalanes. Y lo que está vendiendo su Gobierno en el mundo es eso.

Mire, nuestro grupo parlamentario está a favor de la paz, a favor del desarrollo sostenible, a favor de las relaciones con los distintos gobiernos, a favor de todas las organizaciones internacionales. Lo que entendemos es que realmente no es la misión fundamental de Cataluña en estos momentos, y con la que está cayendo y con la crisis, dedicarse a estas funciones. La función fundamental de su acción exterior en estos momentos, y la que debe ser la lógica, es tratar efectivamente de que los japoneses inviertan en Cataluña, de que los franceses inviertan en Cataluña y crear unas buenas relaciones económicas. Y desde luego no se logrará nada sino todo lo contrario, se perjudicará a la imagen de Cataluña, si su delegado en Londres se dedica a mandar cartas conminatorias al *The Economist*, o su delegado en Berlín se dedica a tirar de las orejas a empresas aeronáuticas. Creemos que es un grave error.

Nosotros defendemos un modelo muy distinto, un modelo leal con España, y de ahí que le invitemos a asumir la posibilidad que contempla también el Estatuto de autonomía de Cataluña que es, en estos tiempos de crisis, utilizar por vía indirecta la acción exterior española para proyectar Cataluña. Yo no sé por qué son tan reacios a ello y, desde luego, será casi imposible utilizar esa vía cuando en sus discursos en los distintos foros no hace

otra cosa que publicar y proclamar una antiespaña que no corresponde con la realidad catalana. Creemos que es un grave error armar la acción exterior catalana en contra de una idea de la España racional, que es en estos momentos la que tenemos, que es la España constitucional. Venda la España constitucional que sin duda le irá mucho mejor a Cataluña y no venda la España negra, la España del siglo XIX, la España franquista, que esa por suerte ya murió hace mucho tiempo.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Honorable vicepresident, té la paraula.

El vicepresident del Govern

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., vostè parlava que el meu discurs d'obertura de la Delegació a Nova York va ser un discurs ingrat amb Espanya. Sincerament, no sé d'on ho ha tret, això. Informi-se'n. En el meu discurs d'obertura a Nova York d'Espanya no en vaig parlar; més ben dit, en vaig parlar quan vaig saludar la presència de l'excel·lentíssim senyor ambaixador del Regne d'Espanya, representant permanent davant de Nacions Unides, i del cònsol general d'Espanya, que ens acompanyava en aquella jornada festiva, al costat de gairebé una quarantena de membres del cos diplomàtic. Home, si Catalunya fos tan poca cosa a nivell internacional, jo els asseguro a vostès que, en fi, quaranta ambaixadors, cònsols generals i representants de Nacions Unides no haurien vingut al nostre acte d'obertura.

És evident que, li ho torno a repetir, les delegacions a l'exterior tenen tres objectius i els mantindrem: dimensió econòmica en primer lloc, dimensió cultural i dimensió institucional i política. I hi torno a insistir, a vostès aquella que els cou és la tercera. A Nova York una de les coses més importants que hi vam fer és una reunió entre l'autoritat portuària a Nova York, que té quinze mil funcionaris, que són els responsables del port de Nova York, dels aeroports de Nova York, del metro de Nova York i de tots els ponts d'accés a Manhattan, amb l'autoritat portuària de Barcelona. I altres reunions, a les quals assistia també el delegat a Nova York, reunions que no formaven part de l'agenda pública però que d'aquí a poques setmanes, si tot va com esperem, començaran a donar fruits positius per a l'economia i per a l'empresa catalana.

L'acció exterior dels quatre motors. Ens ho deien fa pocs dies: «Ens agradaria fer l'acció política que feu vosaltres a l'exterior; llàstima que no la podem fer, ni per les competències que tenim», ni tampoc perquè la dinàmica política dels seus territoris ho permet. «Ens agradaria fer l'acció exterior que feu vosaltres a Catalunya.» Home, doni una mica de temps a les delegacions. Com es pot carregar només d'entrada la Delegació a Nova York si no fa ni un mes que està constituïda? Deixi'l respirar, el delegat; deixi respirar els altres delegats, doni'ls una miqueta de temps. O és que es pensa que hi ha quatre-centes empreses nord-americanes fent negocis a Catalunya per casualitat? O és que es pensa que alguns d'aquests màxims representants d'aquestes

empreses van venir a la inauguració de la Delegació del Govern de Catalunya perquè passaven per allà i es van equivocar? No, van venir perquè saben el pes que històricament ha tingut Catalunya.

Diu: «S'ha d'usar l'estructura diplomàtica espanyola.» Ja ho fem; ho fem per a allò que ho hem de fer. És que si fos així, si resulta que l'estructura diplomàtica espanyola ja fa les funcions de tots els territoris, em pot vostè explicar, senyor Domingo, per quins set sous Andalusia disposa de vint-i-cinc oficines sectorials a l'exterior? Per quins set sous Astúries en disposa de vint-i-quatre? Per què Castella - la Manxa disposa de disset oficines a l'exterior? Per què l'Aragó disposa de deu oficines a l'exterior? Per què Castella i Lleó disposa de deu oficines a l'exterior? Per què el País Valencià disposa de vint-i-nou oficines a l'exterior? Per què la Regió de Múrcia -la Regió de Múrcia- disposa de vint-i-vuit oficines a l'exterior? No els hem sentit mai queixar-se ni alçar cap estendard de la hispanitat eterna davant d'aquesta realitat.

A vostès el que els molesta és la presència política de Catalunya a l'exterior. Doncs, bé, mentre hi hagi aquest Govern molt sospito que els continuarà molestant, perquè tenim un marc legal que ens empara, tenim una necessitat de donar sortida a una més gran internacionalització de l'empresa catalana i per això ho farem.

I no ens vingui amb discursos esotèrics que estem en crisi i que en moments de crisi és quan hi ha d'haver un cert replegament. Vostè coneix un sol estat del món que en aquests moments de crisi hagi dit que comença a tancar ambaixades? No posaré el nom del país, però vostè és una persona intel·ligent. Em pot explicar l'agenda pública de l'ambaixador d'algun país sud-europeu a l'antiga república iugoslava de Macedònia?; l'agenda pública de l'ambaixador de determinat estat europeu a Jamaica? -en part me la puc imaginar-; de l'ambaixada d'aquest mateix estat a Malta?; o en un lloc tan absolutament estratègic per als interessos econòmics de Catalunya com Trinidad i Tobago. O, encara més, vint-i-quatre ambaixadors plenipotenciàries per parlar, entre d'altres, de l'Aliança de Civilitzacions a la Comemoració del bicentenari de la independència de les repúbliques iberoamericanes. A vostès el que els dol és que Catalunya tingui política exterior. La tenim perquè ens convé, perquè podem i perquè la volem. I la política exterior espanyola no és que sigui gratuïta, costa diners com a tot arreu. O és que ens volen fer creure que la política exterior no costa ni un sol euro als catalans i catalanes? Més coherència, senyors del Grup Mixt.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident.

Interpel·lació

al Govern sobre les delegacions a l'exterior
(tram. 300-00184/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre les delegacions a l'exterior. La formula el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per a la seva exposició, té la paraula l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyor vicepresident, jo vaig a fer-li una interpellació dintre de la normalitat parlamentària d'un tema d'agenda normal del Govern de la Generalitat i no a parlar ni de pel·lícules de ficció ni de cap qüestió, diríem, frívola.

Tota la política que no fem nosaltres la faran uns altres. I, si a més a més tenim competències per a fer-nos la nostra pròpia política, seria una irresponsabilitat no exercir-la, perquè, a més a més que la farien uns altres, no necessàriament vetllant pels nostres interessos.

Vostè s'ha caracteritzat..., i dic «vostè» perquè l'interpellant anterior, permeti'm que li digui que no només li dol que hi hagi política exterior, sinó que la faci vostè. Jo crec que això també li dol molt, a l'interpellant anterior, no? Ho ha dit clarament: «Està en mans de vostè la política exterior d'aquest país.»

Bé. En matèria d'acció exterior, la política del Govern de la Generalitat, que vostè porta, contràriament al que es vol fer creure, té un full de ruta clar; s'ha marcat objectius concrets i una estratègia d'actuació que respon a un model, certament respon a un model, que no és un no-model, que alguns voldrien, és un model que té una premissa molt clara, que és fer política de país i fer-ho, a més a més, des de la vessant de política pública.

Això, que pot semblar lògic, no ha estat possible fins fa ben poc i gràcies a la iniciativa del Govern i d'aquest fort impuls que s'ha caracteritzat per donar l'actual Govern de la Generalitat, situant les relacions exteriors, situant Catalunya al món, creant una arquitectura institucional dins del Govern de Catalunya, com vostè deia fa un moment. El fet precisament que estigui situat a la Vicepresidència ja és un clar exemple de la importància i de la transcendència que es dona a les relacions internacionals. En definitiva, actuem en totes les plenes competències que tenim. Tan de bo en tinguéssim més; però, si més no, les que tenim... No només tenim l'obligació d'exercir-les, sinó que ho hem de fer ben fet i traient-li la màxima rendibilitat. Que això no vol dir que siguin negoci o no, perquè un país no es pot mesurar només en termes econòmics. La política exterior que fa aquest Govern, com a política pública, té altres indicadors de mesura, per sort.

En l'anterior legislatura es va començar a treballar per aquesta visió de política d'acció exterior, però no ha estat, com deia, fins al pacte d'entesa on es descriu la voluntat d'impulsar aquesta projecció i aquesta acció exterior al món; aquesta voluntat de crear oficines de representació a l'exterior per a la promoció dels interessos de Catalunya... Sí senyor, tan de bo foren envejades, no?, com diria aquell.

Aquesta implementació respon a més a més –i crec que això ho hem de deixar molt clar– a un mandat estatutari. Escolti'm, aquí no estem parlant d'una política reivindicativa, estem parlant d'una política que un desplegament estatutari empara que fem. I ho diu claríssimament: hi ha unes competències, hi ha un exercici de capacitats que hem de portar a terme i, evidentment, el fet de no fer-ho –el fet de no fer-ho– comportaria un greuge de responsabilitat, per a mi, importantíssim per part d'un govern fos del color que fos.

Han passat dos anys..., i, bé, pensem que és un bon moment per fer balanç del que ha estat aquest fort impuls que s'ha donat a la política exterior. Durant aquests dos anys jo resumiria, contràriament al que abans s'ha dit aquí, quan sembla que no hi ha agenda, que no hi ha contingut, que no hi ha..., que no hi ha, que no hi ha res, no? –que no hi ha res. Jo crec que segurament el que voldrien és que no hi hagués res. Però ara possiblement amb el que jo explicaré s'entendrà per què preocupa tant la política exterior que es fa. Durant aquests dos anys jo destacaria que hi ha hagut un treball en xarxa, un foment de les relacions bilaterals, una forta participació en òrgans multilaterals i una política d'obertura de delegacions. Els treballs en xarxa, segurament que de xarxes en podríem nombrar moltes..., jo voldria precisament perquè..., situar-ho en un marc, fins i tot, proper, no?, i dins d'aquesta visió d'utilitat que se li vol donar a la política exterior, que evidentment la té..., jo em situaria amb la participació de l'euroregió.

En el marc de l'euroregió s'han reforçat vincles mitjançant diverses convocatòries d'ajut a càrrec de les regions formants. A través de la xarxa es pretén impulsar la creació progressiva d'un espai de comunicació compartit, i actualment està en procés de constitució l'Agrupació Europea de Cooperació Territorial, instrument jurídic creat per la Unió Europea, la presentació oficial de la qual es va fer el passat 3 de desembre a Brussel·les. I no hi ha agenda, val un exemple. De xarxes, en podríem anomenar moltes més en les quals s'ha estat treballant: l'Assemblea de les Regions d'Europa, l'Associació de Regions Frontereres d'Europa, etcètera.

Quant al foment de les relacions bilaterals, a l'agenda d'aquests darrers dos anys s'han portat a terme nombrosos contactes que han permès una important tasca bilateral amb Escòcia, amb Gal·les, amb Flandes, amb Quebec, amb Sarajevo i amb totes elles es tenen acords de col·laboració. També se n'han dut a terme amb Finlàndia, amb Marroc, amb l'Índia, amb el Japó i amb moltes altres.

En òrgans multilaterals la participació del Govern de la Generalitat s'ha fet a través de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i s'ha consolidat les seves relacions institucionals signant un conjunt d'acords d'entesa amb organismes multilaterals, agències, programes, fons de Nacions Unides... Molta, molta feina.

Bé. Realment, jo destacaria també –crec que cal fer-ho, no?– la tasca que s'està portant a terme amb les relacions amb la UNESCO, que és una de les principals línies de treball que en aquests moments s'està explorant.

I arribaríem a un altre punt, evidentment, a l'obertura de les delegacions. Bé. Durant aquests dos anys s'han obert delegacions i també se n'ha tancat alguna. S'ha fet una reestructuració –s'ha fet una reestructuració– amb el fonament de fer una política exterior d'acord amb el que hi ha al pacte d'entesa i amb la voluntat d'aquest Govern de donar una continuïtat de futur a la política exterior del Govern de la Generalitat més enllà dels colors polítics que l'ostenten.

S'han obert delegacions a Alemanya, França, Regne Unit, els Estats Units, properament s'ha dit que a Ar-

gentina. Per tant, la xarxa internacional de delegacions s'està complint, tal com es va anunciar per part del Govern. Una xarxa que ens permet tenir presència catalana permanent a països que per les seves característiques són estratègics. Abans l'honorable vicepresident posava uns exemples de delegacions a determinats llocs del món on segurament aquesta funció estratègica no hi seria. Però a mi em sembla molt lògic aquest desplegament de la manera que s'està fent. Una nova xarxa que ha permès racionalitzar tota la presència catalana a l'exterior, absolutament tota: oficines del Copca, el Cidem, Turisme de Catalunya, tal com abans ja s'havia dit.

S'ha donat, per tant, un fort impuls que ha representat dotar-nos d'un eix arquitectura que vol assegurar esta *normalitat* en política exterior. I és així: *normalitat* en política exterior. I li ho diu una diputada que, bé, preferiria un altre Estatut que aquell pel qual ens regim, però, a més a més, això és el que diu i això és el que està fent.

I és per això que en aquesta interpellació jo el que li plantejava, honorable vicepresident, és que, tal com ha sortit als mitjans de comunicació, el Govern ha expressat la voluntat de fixar un pla d'acció exterior, el qual pretén posar aquesta política exterior en un horitzó més enllà d'aquesta legislatura.

És per això que ens interessem per veure quina és aquesta valoració que vostè fa d'aquests dos anys, d'acord al que havien planificat, i com aquesta voluntat de política exterior de país la pensen dissenyar per a portar-la cap a un futur. Parlant sempre d'un model de política exterior, d'un model de política pública, d'aquesta política de país que comporta l'ordenació de les activitats internacionals desplegades per tots els departaments i òrgans del Govern i la creació d'una autèntica estructura de relacions exteriors.

I sabem que ho farà en moments de crisi perquè aquest país ho necessita, en moments de crisi...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Cid i Pañella

...i també sabem que ho farà perquè el país s'ho mereix. Miri, fa dos anys, en la defensa dels pressupostos del seu departament no hi havia crisi i també hi havia qui no volia política exterior.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable vicepresident del Govern de la Generalitat té la paraula, el senyor Carod-Rovira.

El vicepresident del Govern

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per utilitzar un to convencional, podríem dir, celebros que em faci aquesta interpellació, perquè permet d'una manera serena fer un balanç d'allò que han estat aquests dos anys i algunes de les moltes coses que pensem encara fer des del Govern en els pròxims dos anys.

Vostè ho ha dit, jo crec que amb precisió, estem complint un mandat estatutari, per una banda: hi ha una vintena d'articles a l'Estatut d'autonomia de Catalunya que parlen d'acció exterior, no hi ha cap altre estatut d'autonomia més en tot l'Estat espanyol on es destini a l'àmbit de l'acció exterior tanta importància com en l'Estatut de Catalunya. Però no n'hi ha prou amb la cobertura legal que ens dóna l'Estatut. Hi ha de manera molt particular també la voluntat política del Govern de Catalunya en el pacte d'entesa, en tot el pla de Govern previst per aquests quatre anys, l'acció exterior hi juga una part molt important. I per això ens hem anat dotant d'una estructura estable d'acció exterior, una estructura estable que no fa sinó canalitzar, de manera més adequada, la mateixa acció exterior que pràcticament tots i cadascun dels departaments de la Generalitat van duent a terme gairebé sense cap excepció.

Hi ha hagut al llarg d'aquest temps diverses formes de relacions bilaterals entre el Govern de Catalunya i altres governs. Hi ha hagut la part potser més vistosa d'aquestes relacions que acostumen a ser els viatges oficials. Hi ha hagut viatges oficials del president de Catalunya al Marroc i al Japó. Al Marroc és de sentit comú, gairebé tres-cents ciutadans d'origen marroquí viuen avui entre nosaltres i hi ha moltes empreses catalanes situades en aquell país; per tant, era obligació anar-hi. Com ho era també, en temps de crisi del sector de l'automòbil, però també per altres motivacions, fer un viatge institucional com es va fer al Japó.

En el viatge que jo mateix vaig fer a Finlàndia, acompanyat del conseller Maragall i del conseller Huguet, en aquell viatge van participar en aquella comitiva oficial vint-i-una empreses catalanes del sector biotecnològic, que, en els pocs dies que hi vam ser, van dur a terme, exactament, vuitanta-cinc reunions de treball. I només en els dies que vam ser allà ja van aconseguir de signar set contractes en l'escassa setmana que vam ser allà, com en el primer viatge oficial que vam fer a l'Índia, ja vam signar un acord entre Biocat, la bioregió de Catalunya, i també l'entitat paral·lela de l'Índia, Bioasia, per la qual Catalunya va ser convidada oficial en la gran fira de biotecnologia, la més important de l'Àsia, i al mateix temps vam contribuir també a incorporar un lectorat de la nostra llengua en una universitat d'aquell país.

Hi ha acords que hem signat amb altres governs d'altres països; hi ha acords que hem heretat, que els hem desplegat ara, els estem desplegant: el Quebec; hem desplegat també Escòcia, haurem de desplegar l'Uruguai; n'hem signat de nou amb Flandes, amb l'Estat de Nuevo León, també amb el districte de Sarajevo, i, encara que sembli sorprenent, mai no s'havia signat un acord amb Andorra, l'acabem de signar fa escassament..., molt pocs dies.

Aquest element és fonamental perquè es vegi una mica quina és la política exterior que està duent a terme el Govern de Catalunya, sabent que, per altra banda, no s'expressa només, exclusivament, a través del que fan cadascun dels departaments de la Generalitat, sinó també a través d'altres organismes que s'hi relacionen, per exemple, el mateix patronat Catalunya Món, que recull la bona feina i la bona tradició de l'antic Patronat Català Pro Europa, però que avui en dia, evidentment, ja no

tenia sentit, quan l'Estat espanyol està integrat a la Unió Europea, continuar parlant en termes de «pro Europa»; com altres organismes en els quals participem en forma de consorci: l'Institut Europeu de la Mediterrània, que està adquirint una nova dimensió en aquest context on el Mediterrani torna a recuperar protagonisme econòmic, cultural i polític, situant-se a més a més la seu a la ciutat de Barcelona del Secretariat Permanent de la Unió pel Mediterrani.

O bé, a un altre nivell, perquè també és projecció exterior, no n'hem parlat però és fonamental, en el cas de l'Institut Ramon Llull, per a la projecció exterior de la llengua i la cultura. Crec que en el cas de la projecció de la llengua i la cultura, doncs, ha estat un gran èxit del Govern de Catalunya que finalment la pràctica totalitat de territoris de llengua catalana, amb l'excepció de la Franja, que esperem que ben aviat s'hi puguin incorporar per la via d'una xarxa de municipis, són presents avui a l'interior de l'Institut Ramon Llull. És a dir, per primera vegada en la història la llengua i la cultura catalanes disposaran d'un instrument únic de projecció exterior amb la presència del Govern de Catalunya i el Govern balear, del Govern d'Andorra, del Consell General dels Pirineus Orientals, del municipi de l'Alguer i de la Xarxa de Municipis Valencians Ramon Llull.

Un dels elements que ens servirà d'enorme utilitat serà el pla estratègic d'acció exterior, el Pla d'acció exterior de Catalunya. Evidentment, no és només un pla d'internacionalització de l'economia, que això ja ho fa el departament corresponent a través d'Acció, a través de la fusió entre Copca i Cidem, sinó que és del conjunt de Catalunya; entengui's per conjunt de Catalunya no només el Govern, sinó tota l'estructura empresarial, tota l'estructura acadèmica, és a dir, tots aquells actors que intervenen decididament en l'àmbit internacional.

Hi ha altres països que disposen també de plans exteriors, sense anar més lluny, a l'Estat espanyol, doncs, el cas del País Basc o el cas de Galícia, o, també una mica més lluny, més lluny si més no geogràficament, com és el cas del Quebec. En aquest pla exterior hi tenim posada la nostra confiança perquè realment és un dels elements destacats de l'acció exterior del Govern de Catalunya.

Però al costat d'aquest pla exterior i al costat d'altres mesures que estem d'alguna manera duent a terme, voldria tornar d'alguna forma també a altres aspectes que van molt més enllà del que seria estrictament la política de delegacions, si més no d'una forma precisa, i, en tot cas després, en la segona part, m'hi podré referir amb una mica més de detall.

En aquests moments, Catalunya disposa, el Govern de Catalunya, de cinquanta-quatre oficines a l'exterior –cinquanta-quatre oficines a l'exterior–, que en uns casos algunes d'aquestes oficines estan juntes en determinades ciutats, en d'altres, doncs, són oficines sectorials, no ja d'un departament del Govern, sinó en ocasions de només una part d'aquest Govern.

Aquestes cinquanta-quatre oficines, presents a pràcticament tots els continents, són, evidentment, oficines del Govern de Catalunya fora de Catalunya; hi ha l'oficina

de Madrid i de Brussel·les, que tenen una significació distinta, i també hi ha Berlín, hi ha París, hi ha Londres i Nova York, hi ha l'oficina de representació que té la Generalitat des de fa anys ja a la ciutat de Perpinyà, hi ha les oficines d'Acció 10, hi ha les oficines de turisme de Catalunya i hi ha també representacions de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament –aquestes exclusivament en països de l'Àfrica i de l'Amèrica Llatina–, i també una oficina, també, del Servei d'Ocupació de Catalunya, al costat de presència a l'interior de les quatre delegacions de representants de l'Institut Català de les Indústries Culturals i també de l'Institut Ramon Llull, sabent, però, que en el cas de l'Institut Ramon Llull ens podem arribar a trobar que hi hagi representants de l'Institut Ramon Llull en més d'una representació a l'exterior, perquè també, doncs, el Govern balear o també el Govern andorrà, si volen, podran tenir els propis representants de l'Institut Ramon Llull en les seves representacions a l'exterior.

Aquesta és una voluntat clara que va fer que des de l'inici de la legislatura féssim nosaltres una previsió d'endegar i ajuntar tant com fos possible en unes determinades ciutats emblemàtiques per la seva dimensió significativa i elevar aquestes representacions al nivell de delegacions.

Per això l'any 2008 vam obrir tres delegacions a Europa –Berlín, Londres i París–, l'any 2009 hem obert Nova York, continuarem amb Buenos Aires, i la previsió és que podem acabar l'any amb l'obertura de Mèxic, i ja seran sis, i l'any vinent la nostra previsió és obrir una delegació del Govern de Catalunya a Àsia i una delegació del Govern de Catalunya a l'Àfrica, en els països que considerem que, pel seu context socioeconòmic, cultural i polític, siguin els més adients a les necessitats de Catalunya.

Celebrem també, del to de la seva intervenció, senyora diputada, aquest to d'autoestima positiva cap el que és l'acció exterior del Govern de Catalunya, que fan tots i cadascun dels departaments, perquè –vostè parlava de normalitat a l'inici de la seva intervenció– en els països normals quan es parla d'acció exterior l'autoestima i la normalitat acostumen a ser la cosa més normal del món.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident.

Interpel·lació al Govern

sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadius (tram. 300-00185/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadius, que presenta, en

nom de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'última vegada que vaig pujar en aquesta tribuna vaig dir que estava supercontent i supersatisfet, i ara desgraciadament he de dir que estic superdecebut i supertrist, perquè li asseguro que no hauríem d'haver presentat aquesta interpellació, que no teníem cap intenció de presentar cap interpellació, però que els fets esdevinguts ens han obligat a presentar aquesta interpellació.

Vull ser equànim i just. Valoro molt positivament la presència del conseller de Medi Ambient –evidentment la seva també, conseller Llena–, perquè almenys volen visualitzar que tenen un interès pel canal Segarra-Garrigues. I els ho valoro positivament. Crec que és bo per al país que vostès avui estiguin aquí escoltant aquesta interpellació del que nosaltres, des de Convergència i Unió, entenem que passa al país i volem dir del que passa al país i de com veiem nosaltres aquesta situació en el canal Segarra-Garrigues.

Per nosaltres és un projecte de país, és indubtable, un projecte de país, i tenim i volem tenir una visió de país a l'hora d'executar aquesta obra; volem fer-ho. Per nosaltres aquest canal no significa la modificació de l'hàbitat, no ho significa. Per nosaltres aquest canal no significa modificar l'ecosistema.

Qui està, doncs, en contra del canal? Doncs, tota la sensació que tenim és que només vostès; només el Govern de la Generalitat està en contra de l'execució del que es va projectar del canal Segarra-Garrigues.

Què ha passat a la Terra Alta amb el reg de suport? –ja sé que no és el mateix. Què ha passat allà? No s'ha modificat l'ecosistema. Què ha passat al Garrigues sud? No s'ha modificat l'ecosistema. Què ha passat al Segrià sud? No s'ha modificat l'ecosistema. Què ha passat allí? Hi ha hagut un increment de productivitat, hi ha hagut un increment d'aportació d'aigua i no hi ha hagut la modificació de l'hàbitat, i les aus estepàries han pogut estar felices i tranquil·les en aquest hàbitat que elles tenien, que elles ja tenien.

Aquest canal no és per regar la terra, consellers, Govern de la Generalitat, aquest canal és per regar la planta, per regar l'arbre. I per tant són perfectament compatibles l'au, la terra, l'arbre, la producció, l'empresari agrícola, el país i el territori. I ha de ser així. I volem que sigui així.

Expectatives? Se n'han generat moltes i durant molts anys, del Segarra-Garrigues. Frustracions? Miri, exactament des que el tripartit gestiona aquesta qüestió, exactament des d'aquest moment. Frustracions? Moltes. L'empresari agrícola i el pagès tenen noms, tenen rostre, tenen vida, volen tenir un futur. Estem aquí i avui –aquí i avui. I els ho dic per a després, perquè segurament sé el que em diran; estem aquí i avui. Per alguns, Europa, que a prop la tenim!; per alguns altres, que lluny es pensen que està, Europa!

Estem d'acord en la proposta positiva per a la construcció des de Lleida d'un país? També des de Lleida volem tenir l'orgull de construir això, de construir aquest país que ens estimem que és Catalunya. Estem d'acord que la recerca del consens és necessària per arribar a acords? Estem d'acord en la necessària participació social en tot aquest procés? Estem d'acord que hem de fixar la població en determinats territoris, com per exemple en aquest del Segarra-Garrigues, en tot l'àmbit de reg? Estem d'acord en el desplegament d'un projecte ambiciós de desenvolupament dels secans a partir de la construcció del canal Segarra-Garrigues i que aquest canal, el Segarra-Garrigues, ha d'assumir les necessitats del conjunt dels sectors econòmics? Estem d'acord en això? Estem d'acord que el canal ha d'esdevenir una operació general de desenvolupament de les terres de Lleida, de totes les terres de Lleida? Estem d'acord en això? Cal aprofitar aquesta gran infraestructura; aquesta infraestructura dona servei real al territori.

Estem d'acord que és una eina, aquesta infraestructura, imprescindible per a l'ordenació territorial i imprescindible des del punt de vista de la cohesió territorial? Estem d'acord en això, consellers, Govern de la Generalitat, que és una eina, com he dit abans, per a la fixació i l'assentament de la població, perquè ha d'haver-hi relleu generacional i amb aquesta infraestructura pot ser possible..., pot ser possible, no garantir, però pot ser possible que això sigui així?

Vostès saben, consellers, que en alguns municipis afectats per aquesta infraestructura el 90 per cent de les propietats dels termes municipals està en mans de persones que tenen més de cinquanta-cinc anys, i més de seixanta anys, i que això és un element de preocupació o hauria de ser un element de preocupació dels nostres governants?

Estem d'acord que aquest projecte ha de ser compatible, hi ha d'haver compatibilitat del regadiu amb la conservació dels actuals ecosistemes i que no ha d'haver-hi exclusió *a priori* de determinades àrees de regadiu?

Parlem, també, de la valoració de la construcció, del cost d'aquesta construcció, que no ha de ser un element d'ofec del canal, i de rendibilitat del canal, perquè això mataria totes les expectatives. Volem tornar a repetir el que passa a Europa? Doncs, han de retallar la protecció, hem de retallar la protecció.

Què ha fet, el Govern? Inacció? Incapacitat? Negligència? Què ha fet, el Govern? Constató que hi ha departaments, Agricultura i Medi Ambient, precisament els que estan aquí –precisament els que estan aquí–, que no es parlen, que s'acusen públicament, que s'alleguen, que es presenten alegacions els uns als altres, que són contradictoris: Agricultura també allegarà contra la proposta de Milà i de la Xarxa de Natura 2000; el Departament d'Agricultura allega contra el Departament de Medi Ambient.

Qui surt perdent? El territori. No vostè, no vostè; el territori. I això s'ha d'acabar –i això s'ha d'acabar. Com volen defensar el territori si vostès no s'entenen? Com volen defensar el territori si vostès no s'entenen? Els ho dic, vostès són presoners de les seves pròpies incitacions.

I aquí deixin-me fer una crida al conseller d'Agricultura –no s'enfadi–, al conseller d'Agricultura. Vostè és del PSC, vostè té major responsabilitat en aquest Govern, vostè no es pot deixar arrossegar per minories, vostè no ha de ser presoner de les minories, vostè ha de liderar, i li proposo i li exigeixo que lideri, que lideri les terres de Lleida amb aquesta infraestructura, que lideri des del Govern això.

Però, clar, em preocupa. Avui –avui– i aquí: «MONTILLA fuerza a Agricultura a cumplir la sentencia del Segarra-Garrigues.» El president de la Generalitat forçarà Agricultura a respectar i aplicar les exigències del Departament de Medi Ambient? Avui i aquí, ara. On és el consens? «Fuerza.» On és l'acord? «Fuerza.» On és el diàleg? «Fuerza.» Forçar no vol dir acord, no vol dir diàleg, no vol dir consens, consellers.

Deixi'm parlar breument dels plans d'usos i gestió. Tres paraules: coherència, credibilitat, engany al territori. Paraules d'un diputat que ara forma part de la majoria del Govern, en una interpellació sobre usos i gestió, els plans d'usos i gestió: «Nosaltres no pararem fins que això estigui realment confirmat, és a dir, que sapiguem la dotació econòmica que hi ha i que hi haurà d'haver per tirar endavant els plans de protecció. Aquesta és la mare del corder, en certa manera, també» –la mare del corder. «Els plans d'usos i gestió els podem adaptar; la dotació econòmica, no. I no comptem amb els fons europeus; crec sincerament» –ull a la paraula– «que hem de dir clarament que no hi podem comptar, que això ha de ser un compromís explícit del Govern de la Generalitat de Catalunya, que vol preservar unes àrees del seu territori», 19 de maig de l'any 2006 –veig que algú se'n riu–, 19 de maig del 2006.

Aprofito, resposta del conseller: «Vaig contestar amb orgull que, evidentment, no tenia per què ser» –parlant de la xarxa Natura 2000– «un problema, sinó que podia ser una oportunitat.» Nosaltres venim pel camí de l'oportunitat, no del problema de la xarxa Natura 2000, i part de la compatibilitat del canal Segarra-Garrigues en aquest territori.

Segueix dient el conseller: «Jo, avui, reitero de nou aquí que la xarxa Natura 2000, amb concertació, amb diàleg, amb proposta, amb finançament, serà no un obstacle, sinó una font d'oportunitats, i segurament frustrarem aquells que pretenen convertir-lo en un foc en el territori.» No s'ha convertit en un foc al territori; s'ha convertit i es convertirà en una ruïna, perquè hi ha molta gent que se li han frustrat les expectatives de rec, i se'ls hi respectaran..., i no se'ls respectaran –perdó– aquestes expectatives.

El debat de la moció d'aquesta interpellació, curiosa. Tant el conseller de Medi Ambient i Habitatge com el conseller de Agricultura, en les compareixences de la setmana passada, van reconèixer que això està a punt de veure la llum, plans d'usos i gestió, que és la garantia per a aquelles persones que no poden regar, perquè puguin tenir viabilitat les seves explotacions i puguin garantir el futur; posar sobre la taula quines són les compensacions, quines despeses econòmiques hi haurà, etcètera. Resposta d'un partit de la majoria, del Partit dels Socialistes: «Per tal de formular el pla d'usos i

gestió, que, si no he sentit malament» –data, 1 de juny del 2006– «el conseller de Medi Ambient i Habitatge fa escassament una hora» –l'1 de juny del 2006–, «i el conseller d'Agricultura, presentaran els propers dies els plans d'usos i gestió, i el que és més important, els compromisos econòmics que han fet viables els criteris o els plans específics d'aquesta gestió.» Confio que el conseller, quan pujarà a aquesta tribuna, explicarà fil per randa aquest compromís i dirà quants plans d'usos i gestió hi ha, quant diner compromès hi ha i què és el que s'ha fet.

Me falta una cosa, abans d'acabar. Per protegir les aus s'han de fer programes, s'han d'haver fet programes; no es pot dir de paraula que s'han de protegir les aus, s'han de fer programes. Quants n'han fet? Quants diners han destinat de les seves conselleries a fer aquests programes de protecció de les aus? Quants plans hi ha hagut? Quants programes de millora ambiental? Quants diners de la infraestructura, que sempre es destinen a intentar que hi hagi millores ambientals, s'han executat? Quantes vegades?

Recursos econòmics –pregunta–: n'hi havia, o no n'hi havia, per fer això? O és que ens hem de fiar només de les paraules i de les grans i eloqüents paraules del que és i del que serà el Segarra-Garrigues? Si no hi havia diners, irresponsabilitat. Si n'hi havia, vostè m'ho dirà. I, si n'hi havia i vostè m'ho dirà, què se n'ha fet, d'aquests diners? En què s'han invertit aquests diners? Quants programes –comptabilitzi'ls– d'ús i gestió hi ha avui sobre la taula? Doni'm compte d'això.

El vicepresident segon

Honorable diputat, si us plau, se li ha esgotat el temps.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, acabo, senyor president. Crec que estem davant d'una oportunitat pública i notòria i solemne per comprometre'ns. L'emplaço, conseller, que vostè faci aquesta acció, que vostè es comprometi de debò amb el territori, amb les persones, amb els regants, i eviti que hi hagi una retallada, que faria inviable el canal –que vostè ho sap–, no el canal principal però sí, sobretot, les expectatives de molts catalans, de moltes persones que les han posat per a les seves terres i per al seu futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Molt honorable president, senyores, senyors diputats... Honorable senyor Pelegrí, coincideixo en alguna o en bastantes de les coses que vostè ha dit, i en alguna de les preocupacions que vostè ha expressat. Coincideixo que l'aigua i la política de regadius són irrenunciables per al sector agroalimentari català, i lleidatà especial-

ment, però que cal evolucionar cap a una millor gestió de l'aigua, aplicant criteris d'eficiència i d'estalvi. Estic totalment d'acord que el canal Segarra-Garrigues és una obra vital i irrenunciable per a les comarques de Lleida, no només estratègica per al sector agroalimentari, sinó perquè representa un impuls clau per al desenvolupament integral d'aquests territoris; és, com vostè ha dit, un projecte de país. Coincideixo que el sector agroalimentari és prioritari per al nostre país, i ho està demostrant en aquests moments de dificultats; és prioritari tant des del punt de vista econòmic com per assegurar un territori endreçat i biodivers. I em preocupa com fer compatible tenir una activitat agrícola important a les Terres de Lleida amb la preservació de les aus i l'obligat compliment d'una directiva comunitària de l'any 79.

Totes aquestes qüestions no són només una preocupació del conseller d'Agricultura, sinó de tot el Govern de la Generalitat de Catalunya, i de manera molt especial del conseller Baltasar, del conseller de Medi Ambient, que li agraeixo enormement la seva presència en aquesta interpellació. Ens preocupen, però sobretot totes aquestes qüestions ens ocupen. Vostès van parlar de regadius durant molts anys, molts; nosaltres no n'hem parlat massa, però no hem fet altra cosa que impulsar una política decidida de modernització dels nostres regadius, des del Pirineu a les Terres de l'Ebre, passant pel Ter. I des de la nostra arribada al Govern no hem fet altra cosa que fer canal, fer canal Segarra-Garrigues. Del canal principal, totes les obres estan executant-se o en procés de licitació, la presa d'Albagés i l'últim tram de Belianes a Albagés estan en procés de licitació; les altres, executant-se. De la xarxa secundària, projectes aprovats per 600 milions d'euros, projectes redactats per 600 milions d'euros, executant-se bona part, i 200 ja executats. Quina millor manera té vostè, senyor Pelegrí, de demostrar la voluntat d'un govern, la valoració i l'estimació per un territori i un sector?

Compartim les inquietuds, però vostè s'entesta a ignorar i, el que és més greu, a amagar la realitat, i aquesta realitat no és altra que dos sentències al Tribunal de Justícia Europeu que ja no podem recórrer i que la Comissió Europea ens apressa a complir; dos sentències que clouen dos procediments oberts els anys 2000 i 2001, respectivament, i que en resum ens diuen el següent: que hi ha una insuficient protecció d'aus en l'espai del Segarra-Garrigues i, en no haver catalogat com a ZEPA aquests espais quan ens tocava, estem infruint aquesta directiva.

Permeti'm fer una breu cronologia, que tot comença amb una directiva europea d'obligat compliment de l'any 79; obligat compliment per tots els estats membres, i any 1979, s'aprova aquesta directiva. L'any 89, primer inventari d'aus elaborat per la Societat Espanyola d'Ornitologia, SEO/Birdlife, on es determinen les àrees importants per als ocells, conegudes com IBA; any 82, aprovació de la directiva d'hàbitats; 1998, revisió de l'inventari per part de la Societat Espanyola d'Ornitologia, situant tres IBA, una al Prepirineu i dos a la plana de Lleida, una que va des de Ponts a Arbeca i des de Balaguer a Cervera, amb 78.000 hectàrees afectades, i una altra amb 18.000 hectàrees des de Mas de Melons a Aitona; 2000 i 2001, davant de la inacció del Govern català –etapa en què vostè em sembla que era

conseller– i després que diverses entitats traslladessin a la Unió Europea el seu malestar, s'obren dos expedients al Regne d'Espanya.

En tot aquest període no sé si se'n van assabentar, però el que està clar, que no es van ni immutar. Cap estudi seriós per contrastar si les noves zones aparegudes el 98 eren adequades o necessàries, més aviat al contrari. Notícia d'avui en un mitjà escrit: que l'any 2001 un informe del seu Govern que va arribar a la comissió advertia que el regadiu Segarra-Garrigues, junt amb altres actuacions, implicaria la desaparició dels ecosistemes estèpics a Catalunya –any 2001, seu Govern.

Del 79 al 2000 només hi van vint-i-un anys –vint-i-un anys. Finalment, l'any 2003, i abans de sortir del Govern, vostès fan una proposta de xarxa Natura, d'hàbitats i de ZEPA, que la Comissió Europea qualifica del tot insuficient i ens porta al tribunal; 2004-2005 –nou Govern– s'inicien converses amb la comissió; 2006, nova proposta tancada, amb consens de tot el territori, pels consellers Baltasar i William Carnes, Catalunya delimita setanta-tres zones ZEPA, amb una superfície de més de 900.000 hectàrees, i la proposta incorpora tots els plans de gestió per a cadascun dels diferents vuit espais protegits, des dels alpins fins als marins. Aquesta proposta afectava el Segarra-Garrigues en 26.000 hectàrees, 6.000 més que la de l'any anterior. El 2007, dos sentències del Tribunal de Justícia Europeu per l'incompliment de la directiva d'aus, una per insuficient determinació i l'altra per convertir una zona estepària en regadiu sense tindre tota la delimitació de ZEPA feta. Desembre del 2008, carta d'emplaçament de la Comissió per l'incompliment de la primera sentència, on es ratifica que la proposta del 2006 és totalment insuficient i que bàsicament ens cal augmentar la superfície de protecció amb les IBA 142 i 144.

Quina és la situació actual? A mi em sap greu que ho faci vostè, senyor Pelegrí, perquè no se n'ha assabentat, de tot el procés; jo ja ho entenc, no és competència seva. La Comissió pot emetre dictamen a partir de l'1 de febrer cap al tribunal, i el tribunal ens pot sancionar tant des del punt de vista econòmic com paralitzant les obres. Per tant, la situació no depèn només del Govern de Catalunya ni del Govern de l'Estat. Tenim l'amenaça imminent d'una sanció i la pressió de la Comissió per donar compliment tant a la sentència com a la directiva.

Permeti'm recordar-li que la directiva de l'any 79, hi insisteixo, a falta de delimitació de zones ZEPA per part d'un govern, es reserva la possibilitat d'aplicar totes les mesures de preservació a tot l'espai que estigui considerat important per a les aus, és a dir, a tot l'espai que la Societat Espanyola d'Ornitologia, davant dels seus nassos, com aquell que diu, va dir que era un espai de 78.000 hectàrees en la part alta del Segarra-Garrigues, sense que vostè, a part de l'informe que li he esmentat que van fer, fessin res més. Mentre no fem la designació d'espais que la Comissió considera suficient, no podem aplicar els plans de gestió. Dit d'una altra manera, fins que no hàgim donat compliment a la directiva d'aus, no podem passar a l'altra directiva, que és la d'hàbitats, que ens permet incorporar criteris d'interès general, criteris socioeconòmics i criteris de gestió.

Plans que, a més a més, s'ha demostrat que poden fer compatible el regadiu amb les zones de protecció de les aus. Exemple, els nostres veïns d'Aragó: van fer els deures a temps –no com vostè–, abans de començar el regadiu de Los Monegros van delimitar les zones ZEPA; estan regant 150.000 hectàrees. En aquests moments, des del Govern estem treballant i negociant amb la Comissió per poder fer una delimitació de ZEPA que no posi en perill la viabilitat del canal, però també que *a posteriori* ens permeti fer compatible, en algunes zones, la ZEPA amb el regadiu. I, miri, el president no ens ha dit el que diu aquest mitjà, ni al conseller Baltasar ni a mi; ens ha demanat que complim amb la legalitat, perquè ho hem de fer, perquè d'altres no ho van fer en el seu moment, però sobretot que vetllem per la viabilitat del canal Segarra-Garrigues.

Senyor Pelegrí, ja no només per responsabilitat, sinó també per expiar la culpa de la seva formació política –vostè com a bon demòcrata i bon cristià això ho entendre–, jo li demano que es posi a disposició del sector i del Govern per resoldre un tema vital i estratègic per al sector agroalimentari, per a les Terres de Lleida i per al nostre país. I em sap molt greu, li ho reitero, que sigui vostè que ens faci aquesta presentació, perquè vostè era membre del Govern, però el tema de ZEPA li quedava una mica llunyà. Jo li ho reitero, al conseller Baltasar i a mi no ens ha sentit mai fer desqualificacions l'un de l'altre, i menys públiques. Hem treballat des de l'any 2006 per fer una proposta que la Comissió Europea no ha acceptat, i que ens en demanen més, i continuarem treballant en aquesta línia.

I li recordo que la seva petita contribució, a part de no fer res més, és un informe, i, com li deia, que apareix –no fa dos anys– en un diari d'avui: Medi Ambient va dubtar del Segarra-Garrigues l'any 2001. Vostè sap quin diari és, perquè és de les Terres de Lleida, i el convidó que el llegeixi. Aquest informe, evidentment, va arribar a mans de la Comissió Europea, i la veritat és que no ha ajudat gaire.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies, senyor president. Miri, surto més preocupat per la seva resposta. Sí, sí, (*veus de fons*) molt més preocupat. No ho diu Convergència i Unió, escolti: quan acabarà...? Pregunta, pregunta al Govern, quan acabarà que totes les culpes són de fora i de Convergència i Unió, quan s'acabarà? (*Veus de «Mai, mai.»*) Quan s'acabarà? (*Remor de veus.*) Quan s'acabarà, conseller? No tot el que passa en aquest país, dolent, és culpa de Convergència i Unió i és culpa dels de fora. No. Vostès governen, vostès han governat.

Deixi'm dir-li una cosa, conseller... (*Persisteix la remor de veus.*) Deixi'm dir-li una cosa, conseller; diu: «Nosaltres» –diu–, «escoltin, un informe del 2001 que

ha arribat a la Comissió Europea...» Sap qui va signar la declaració d'impacte ambiental, que és l'últim tràmit abans d'enviar-ho a la Unió Europea, de l'impacte del Segarra-Garrigues i de la Xarxa Natura 2000? Partido Socialista Obrero Español, senyora Narbona, ministra de Medio Ambiente, socialista. (*Remor de veus.*) No nosaltres. L'Estat, que és qui en té la potestat, que és amb qui són tan amics, va signar la declaració d'impacte ambiental que donava raó –que donava raó– a la proposta, retallada, d'hectàrees, perquè és compatible el Segarra-Garrigues, el reg i les aus estepàries. És compatible! És compatible, conseller, és compatible.

Jo li pregunto, escolti'm, què han fet des de la sentència fins ara? S'han reunit? Quantes vegades han anat amb el Govern a Brussel·les? Quantes vegades? Escolti, l'Estatut permet que les comunitats autònomes ara puguin acompanyar l'Estat a Brussel·les per a defensar els interessos de Catalunya. Quantes vegades hi han anat? Expliqui-ho! Quantes vegades hi han anat? I per què la secretària del Govern o la portaveu del Govern diu: «Escoltin, demanem que l'Estat ens deixi acompanyar més les comunitats autònomes per a defensar els interessos de Catalunya, entre d'altres, en l'àmbit de l'agricultura.» Per què? Perquè potser no s'hi ha anat? Perquè potser no s'ha defensat bé? No ho sé. Expliqui-ho –expliqui-ho. Sincerament, crec que des del Govern tripartit s'està dinamitant el canal Segarra-Garrigues, s'està fent des del mateix Govern; es posa en crisi el canal pel mateix Govern.

Deixi'm posar-li quatre exemples –quatre exemples. Ho llegeixo textualment, perquè després no hi hagi dubtes: «Solament els projectes Segarra-Garrigues i el Xerta-Sénia sumen gairebé cent mil hectàrees noves, que en la meua opinió són la inversió pública més injustificada i insostenible dels darrers temps.» Per escrit. Això ho diu un senyor que es diu –deixi'm dir-li'n el currículum primer: membre de la Comissió de la Sostenibilitat, membre de SEO/BirdLife, membre de la participació en el projecte Acuamed, membre de la Plataforma de l'Ebre, membre de la Fundació Nova Cultura de l'Aiguà; ep!, director de la Unitat d'Ecosistemes Aquàtics, de l'IRTA, del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural de la Generalitat de Catalunya– senyor Carles Ibáñez. Des del Govern es dinamita el canal Segarra-Garrigues. (*Forta remor de veus.*) Un moment –un moment–, que n'hi ha més!, tranquils, que n'hi ha més, que n'hi ha més...

Consorci forestal del Solsonès, informe que arriba a la comissió, que diu: «Ampliïm l'àrea de protecció del Segarra-Garrigues i retallin àrees regables.» Qui encarrega l'informe? Govern de la Generalitat. Qui envia l'informe a Brussel·les? Govern de la Generalitat. Dos exemples: dinamitació, dinami..., dinamitat... (*Remor de veus.*) Perdó, torno a començar. Des del Govern es dinamita el canal Segarra-Garrigues. I ja hem acabat. (*Forta remor de veus.*) Des del Govern es dinamita el canal Segarra-Garrigues. (*Veus de fons.*) Gràcies.

Escolti'm, deixi'm donar un altre exemple: Ajuntament de Barcelona, àrea protegida de l'aeroport de Barcelona. Des de l'Ajuntament de Barcelona, que no té en el seu terme municipal l'aeroport de Barcelona –hi ha

una repercussió social i econòmica d'aquesta hipoteca de la zona protegida—, es presenta l'allegació perquè es reclama «eliminar el constrenyiment que introdueixen les proteccions de l'àmbit del front marí i el portuari i en l'espai interior en el contorn de l'aeroport previstes en el document, cosa que significa una restricció absoluta vers possibles necessitats o requeriments d'aquesta zona; aquesta consideració es fa per tal de no hipotecar l'estratègia actual i també de futur de l'aeroport i per les seves repercussions socials i econòmiques». Digui'm vostè si la retallada d'àrea regable del Segarra-Garrigues pot tenir una conseqüència econòmica i social en aquest àmbit territorial i en les terres de Lleida, digui-m'ho vostè —digui-m'ho vostè.

Tercer element. Queda dit: si es tenen padrins s'eliminen zones protegides, si no es tenen padrins no s'eliminen zones protegides. Això no pot ser. Tercer element.

Quart, l'últim. (*Veus de fons.*) No, no; llegiré diaris d'avui i d'ahir. L'ocellet del Barça. L'ocellet del Barça, conseller. Vostè ho ha llegit en els diaris. Resulta que hi ha un ocellot que ve al camp del Barça en unes temporades, ara al camp de Barça han de fer obres, Medi Ambient requereix al Barça que vigili amb l'ocellet i a més a més dona subvencions. Llegeixo: «El vencejo» —ho llegeixo textualment— «no está en peligro de extinción y tampoco es una especie protegida.» Però diu: «El Departament de Medi Ambient recomienda tener en cuenta el hábitat de esta ave a la hora de acometerlas.» Diu: «La conselleria subvencionó parte de los trabajos para que no se viera afectada.»

I, per tant, quan interessa, la conselleria, el Govern de la Generalitat, dona ajudes, protegeix, té raons econòmiques i socials que fan que el territori pugui tirar endavant, que el territori prosperi, i, en canvi, quan potser no interessa o potser no hi ha un interès especial, doncs, no es fa res.

I, per tant, lamento que des d'aquesta tribuna s'hagin de fer aquestes denúncies i s'hagin de fer aquestes afirmacions, que, com vostè diu, doncs, no són agradables, per a ningú, però que no tenim més remei que fer-les, consellers, no tenim més remei que fer-les, perquè crec que el territori reclama una sola cosa...

El vicepresident segon

Honorable diputat, acabi, si us plau.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Acabo, senyor president. Jo no sóc ningú per a receptar res, però crec sincerament que l'actual Generalitat, l'actual tripartit, és la principal responsable d'aquesta retallada en el reg del canal Segarra-Garrigues. És paradoxal que una obra que fa el mateix Govern sigui dinamitada i sigui posada en crisi pel mateix Govern. No sóc ningú per a donar consells, conseller, de veritat li ho dic, no sóc ningú per a donar consells, però crec que el diàleg, sumat al compromís, pot donar futur. Són tres paraules: diàleg amb el territori, diàleg amb el sector, diàleg amb les forces polítiques —estem al seu costat, si vostè vol defensar el reg del Segarra-Garrigues—, diàleg,

compromís, no paraules del 2005, del 2006, dels diaris, de contradiccions, de si nosaltres...

El vicepresident segon

Honorable diputat, si us plau, se li ha esgotat el temps.

El Sr. Pelegrí i Aixut

...estem contra... —sí, perdoni, president, acabo ara mateix—, paraules que són diàleg, compromís per a garantir el futur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Per exercir el torn de rèplica, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, honorable president. Senyor Pelegrí, em sap greu que no m'hagi entès. Jo no li he explicat coses de diaris tret d'una, que feia referència a un informe del 2001; li he explicat una cronologia dels fets i a on estem, i li he explicat que hi ha dos sentències, que fan referència a actuacions de l'any 2000 i 2001, i la sentència és contundent. Vostè em coneix el suficient, sap que no m'agrada remenar en el passat. Vostès van fer moltes coses, algunes de bé i algunes de no tan bé; aquesta passarà a la història, és memorable. No haver fet els deures en aquest tema jo crec que ens ha portat a una complexitat que ens costa sortir-nos-en. I no és una qüestió de voluntats.

I vostè diu que dinamitem el canal. Home, fem servir molta dinamita per fer els forats del canal, és veritat, però, escolti'm, qui ha posat els diners, qui ha començat a actuar en el Segarra-Garrigues, qui ha fet les obres és aquest Govern, no van ser vostès, no van començar vostès, i és tan fàcil com anar pel territori i donar un tomb pertot arreu.

És molt fàcil caure en la demagògia dels ocellots o les persones. Miri, jo no em sé imaginar el conseller Baltasar rodejat d'ocellots i des d'Agricultura, rodejats de persones, perquè afortunadament la nostra responsabilitat va bastant més enllà.

I tenim una sentència que plana sobre el nostre cap, per la mala gestió d'algú, ja no li ho vull recordar, entre ells un conseller que el 2001 va permetre que un informe digués que aquests regadius es podrien carregar les aus estèpiques de la plana de Lleida. Hi insisteixo, no em remeto a les hemeroteques, avui, al diari.

Escolti'm, hem de donar resposta a la comissió i hem de fer el possible per preservar una obra vital, estratègica, importantíssima per al territori. I això ho comparteix el conseller Baltasar, la consellera Capdevila, que està aquí, jo mateix, tot el Govern, totes les forces vives del territori, alcaldes, regidors, regants, organitzacions professionals, tothom, cooperatives, federació de cooperatives, absolutament, i totes es forces polítiques. Estem per fer aquesta cosa. Escolti'm, obres són amors i no bones raons. Vostè em parla de raons, vostè em parla

de no sé què van fer; n'hem recollit les conseqüències. No, no, no retallem nosaltres; escolti'm, la Comissió Europea, senyor Pelegrí.

Jo crec que, escolti'm, vostè no pot fer receptes, jo sí. Jo li receptaria que, d'entrada, abans de pujar aquí a parlar del tema se n'assabentés i vegi quina ha estat la trajectòria, es llegeixi les sentències, es llegeixi tota la documentació... –dic que puc fer receptes perquè, com vostè sap, sóc metge, eh?; no vull ara dir res més que això.

Escolti'm, això és un despropòsit, que l'hem d'arreglar. I jo li demanaria que es posi a disposició del territori, del Govern i del partit (*veus de fons*) i no es dediqui a anar encenent focuets per allí... Del partit de futbol que estem jugant conjuntament davant d'Europa. (*Forta remor de veus*.) Escolti'm, posi's a disposició de tots plegats, de la societat, de la societat lleidatana i de la catalana. Jo coincideixo amb vostè que és una obra estratègica per al país, coincideixo que estem davant d'un sector que hem de cuidar i hem de mimar, que té una resposta o que ha tingut una resposta durant l'any 2008 excepcional davant de la crisi, i que en aquests moments està en una situació de dificultats, i que hem d'evolucionar cap a un sector més competitiu i cap a un territori més endreçat.

No tingui cap dubte que cap membre del Govern dubtem que la biodiversitat en els territoris és possible per una acció respectuosa de la mà de l'home. I això només passa si hi ha agricultors, si hi ha agricultura i si hi ha un territori amb gent gran i gent jove també. Nosaltres en som conscients i, escolti'm, ho estem demostrant. Més enllà de les seves paraules, que poden quedar molt bé, i aquestes proclames al territori i aquestes magnífiques proclames, nosaltres estem donant el *callo*, com es diu, i estem fent canal des del primer dia.

I aquesta és la vocació, la voluntat de tot el Govern, i esperem que vostè i la seva formació política ens ajudin a acabar d'aconseguir el que tots volem: respectar la directiva comunitària, fer-la complir, respectar les aus i sobretot fer una inversió vital per al nostre territori.

Gràcies, senyors i senyors diputats, senyor Pelegrí.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la legislació...

(*El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.*)

Perdó, senyor Pelegrí, per què em demana la paraula? (*Veus de fons*.) Perdoni, però estem en una interpellació; no li donaré la paraula per contradiccions.

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència (tram. 300-00186/08)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència. (*Remor de*

veus.) La interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió –si us plau!– i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, des del primer moment en què va entrar en vigor la Llei de la dependència hem seguit de prop el seu desplegament i hem anat desgranant com s'estava aplicant a Catalunya..., i coses que nosaltres varem dir: mala gestió, mal finançament –el que contempla la llei, que és un mal finançament, i vostès, que la van votar, van aprovar el finançament amb la llei–, la imposició de xecs sobre serveis –que avui un diputat del seu grup ens ha dit que això és beneficència, doncs, és el que estan fent; això ens ho ha dit avui un diputat en una intervenció sobre família–, i després la imposició dels programes individuals d'atenció sense deixar triar, com preveu la llei, i, a més a més, el fet de no pagar les prestacions a temps, tampoc, és a dir, les valoracions es fan fora de temps i els pagaments també.

Aquests dies hem tingut l'informe del síndic, que el va presentar dilluns, i certament, corrobora tot el que nosaltres hem anat dient, no diu coses diferents. I per això, consellera, ens sembla que ens agradaria que avui ens digués si està satisfeta com el seu departament està desplegant aquesta llei estatal, i més quan aquesta setmana ha tornat a demanar paciència a les famílies per com està funcionant el desplegament. És la segona vegada que ho fa.

En l'informe del síndic els serveis socials han passat a ser la segona matèria que ha rebut queixes, i, dins dels serveis socials, especialment tot el que fa referència a la Llei de la dependència. Vostès varen aixecar moltes expectatives amb aquesta llei i ara realment han aconseguit un rècord, perquè en un any de Llei de serveis socials, en dos anys de Llei de la dependència, que havia de servir per servir millor a les persones, a les persones en situació de necessitat, ens trobem que han passat..., el rècord de passar a ser el segon aspecte de més queixes que rep el síndic, quan seria un moment que hauria de passar tot el contrari. Estan en un moment de desplegament, d'implantació de nous serveis, de noves prestacions, amb més recursos que aporta l'Estat, vostè ens deia: «És una bona llei.» Doncs, resulta que les coses van pitjor. Com he dit abans, no respecten els terminis de valoracions –digui'm alguna persona que en tres mesos la hi hagin fet–, no respecten els programes individuals d'atenció en tres mesos –digui'm alguna persona que l'hi hagin fet en tres mesos– i, a més a més, molts PIA fets no cobren. Per tant, aquesta és la situació que ens trobem.

El síndic concretament diu una frase en el seu informe que diu: «Els drets d'aquestes persones no s'han reconegut ni s'han garantit de manera òptima.» I a vostè hi ha hagut persones que li han dit: «Escolti, consellera, que necessito això.» I vostè els ha dit: «Vagi al jutjat.» Ens sembla que l'atenció a la dependència no s'ha de resoldre als jutjats, hi ha d'haver alguna excepció: l'atenció a la dependència s'ha d'atendre amb bona gestió.

Jo, per no parlar de molts casos, li'n trauré dos –dos–, però que són molt generalitzats. Un és una nena menor, que no en diré el nom, que és una queixa del síndic –una queixa del síndic–, que vostès han fet l'informe corresponent; és una nena menor de tres anys que, d'acord amb la normativa vigent, li pertoca fer la revisió del seu reconeixement cada sis mesos. Quan li fan la revisió, que ara li toca, diu que al febrer li faran, encara no té resolt el PIA. I diu l'informe del síndic: «La sol·licitud va ser presentada el mes de maig del 2007, va ser reclamada el mes d'abril del 2008 i la valoració s'ha fet el juliol de 2008» –és a dir, tretze mesos després–, «i que encara està lluny de ser resolta.» L'informe del síndic..., aquest escrit és del 21 de gener de 2009, fa pocs dies. Per tant... I, a més, el síndic diu una cosa que m'ha sorprès –em semblava que no em donava informació a mi–, però el síndic diu: «Observo, d'altra banda, que no m'ha estat facilitada la informació que vaig demanar sobre els motius del retard. He de considerar, per tant, que ha estat una manca d'actuació diligent per part de l'Administració.»

Infants menors de tres anys, grau 3, nivell 2, el màxim de gran dependència, i que tenen el PIA fet i no cobren, però que han tardat vostès tretze mesos per al que la llei diu que s'ha de fer en tres mesos com a màxim. I això, un informe del síndic... –no he volgut portar altres exemples–, aquest, que és del síndic. Per tant, aquesta és una situació que s'està repetint.

Però, consellera, si agafo el cas d'una persona de trenta-set anys... –trenta-set anys–, i demana modificació de l'acord de PIA. Jo, primer, li vull dir: vostès creuen que aquests impresos els poden fer així, consellera? Jo li demano avui que el rectifiqui. A aquest xicot de trenta-set anys quan ha anat a omplir els seus papers li han demanat nom i cognoms, NIF, data de naixement, número d'expedient, data de registre de sol·licitud, data de resolució, la puntuació –91, grau 3, nivell 2– i data –ho diu aquí– de defunció.

Vostè creu que en les revisions de PIA poden demanar la data de defunció de les persones? Canvii-ho, consellera. Hi ha d'haver un paper per si hi ha defuncions, que n'hi pot haver. Però aquesta persona m'ho ha dit: «Estic indignat. He anat a demanar la revisió del meu PIA i em demanen la data de la meua defunció, que encara no sé.» Per tant, consellera, creiem que això s'ha de rectificar.

Però sap vostè el PIA d'aquesta persona?, la Llei de la dependència, grau 3, nivell 2, gran dependència, el màxim... –jo ja no em poso amb els altres nivells, que li podria explicar moltes coses–; doncs, en aquesta situació li fan un PIA d'11,01 euros –11,01 euros. Van dir, vostès, que tothom cobraria com a mínim el 25 per cent de la prestació, però després hi ha molta lletra petita i no s'arriba a cobrar. Onze coma zero un euros. És un PIA també del mes de gener de 2009, no estic parlant de PIA antics. I aquesta persona també ho va demanar al començament de l'aplicació de la Llei de la dependència. Està passant això, consellera, i li demanem que rectifiquin.

A nosaltres ens sap greu haver d'interpel·lar i, fins i tot, fer menció de la data de defunció d'uns impresos...,

però és que després hem vist com a final d'any..., millor dit, l'1 de gener, a començament d'any, el Ministerio de Educación, Política Social y Deporte... –aquí es veu que ho porten tot molt bé, això–, doncs, han fet les estadístiques sumant totes les comunitats autònomes, que diuen ells. I tenim que el *Ministerio* diu que a 1 de gener de 2009 a Catalunya hi van haver 98.987 sol·licituds i tots els números es fan en funció d'aquestes 98.987 sol·licituds. Tinc els papers aquí.

Vostè va venir, consellera, a la comissió, el 21 d'octubre de 2008 i ens va dir que de sol·licituds, a 21 d'octubre de 2008, n'hi havia 129.199. No ens ho va dir vostè? Ho tinc aquí. (*Veus de fons.*) Ah, bé..., ja ens ho explicarà, sí; però, d'entrada, ens diu unes coses a la comissió, que jo tinc aquí...

Com pot ser que passi això? Clar, tots els tants per cent li surten més favorables, perquè no surt el total de sol·licitud, sinó unes sol·licituds reduïdes. A nosaltres ens agradaria que els números coincidissin, perquè ens imaginem que els números que se'ns diuen aquí, al Parlament, són bons i els números que es deuen passar al *Ministerio* també. Però, clar, no quadren. I, a més, amb un marge del mes d'octubre fins al mes de gener. No ha estat allò..., d'un mes per l'altre.

Però, a més a més, hi ha un PIA que ens agrada molt aquí, al *Ministerio*, que és 36.351 PIA sense especificar –que vol dir que no el tenen, no? Perquè, si no, un PIA sense especificar com es fa? Deu ser difícil dir: «A vostè li donem un programa individualitzat d'atenció que no l'especifiquem.» Deurà ser sorpresa, no sabem si anirà a la residència... Bé, que és la majoria, perquè no saben el que els passarà, perquè vostès diuen «residència», però abans no la veuen...

I si els donen el xec, aquell de la beneficència, que deia un diputat seu aquest matí, doncs, aquest xec no li serveix per anar a una residència perquè li faltaran euros, bastants, cada mes per arribar-hi. Vostès estan donant xecs que no serveixen per cobrir la totalitat del cost dels serveis que donen. Estan donant uns xecs que són imposats en molts casos i, a més a més, que no donen per arribar. Perquè vostè ja ho sap, el xec que estan donant més és el xec de cuidador familiar, el cuidador no professional, que, de 24.372 que n'han donat, només n'hi ha 2.568, segons el *Ministerio*, que estiguin donats d'alta a la seguretat social.

I això vol dir que quan es va dir que la Llei de la dependència serviria per fer emergir l'economia submergida, ara s'està submergint més economia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...amb diners de l'Administració. És a dir, vostès estan contribuint a submergir més economia amb diners de la mateixa Administració.

Creiem que això necessita un canvi de rumb, necessita ànim, força, perquè realment les persones a les quals es

dirigeixen aquests serveis necessiten una bona administració i uns bons serveis a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, honorable senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré donar resposta. Comencem. Els informes del Síndic de Greuges no són recents, ara. Normalment les queixes sempre han estat l'apartat més nombrós pel que fa a l'atenció a les persones, i també és lògic que sigui d'aquesta manera.

Li he de dir que rectificaré l'impres, desconec la raó per la qual està inclòs el concepte de defunció, alguna raó jurídica hi deu haver al darrere. Esbrinaré quina ha estat. I, si no hi ha cap dificultat, em comprometo a rectificar, perquè evidentment a una persona que està demanant una revisió no li és grat veure la casella on se li pregunta sobre la seva defunció.

Miri, a la persona i l'exemple que vostè m'ha posat, que cobra onze euros, senyor diputat, no li podem aplicar el complement de mínim garantit perquè aquesta persona té prestacions de més de 19.000 euros, que és més de 2,5 vegades l'índex de suficiència de renda, que vostè sap que, quan se supera aquest 2,5 també el propi..., està especificat d'aquesta manera. És a dir, el mínim garantit a totes aquestes persones que tenen una renda superior als 19.000 euros, que superen aquest 2,5 de l'IRS..., no es pot aplicar el complement de mínims.

Miri, jo també, respecte al Síndic de Greuges, que no només hi han queixes, que hi són, li vull destacar aspectes generals que el síndic, conjuntament amb tots els defensors del poble d'arreu de tot l'Estat espanyol, en jornades van constatar de manera conjunta, pel que fa al desplegament de la Llei de la dependència. Van reconèixer les dificultats davant de l'aprovació de les normes relacionades amb l'elaboració i l'aprovació de les disposicions bàsiques en l'àmbit estatal –van reconèixer-ho–, i van reconèixer sobretot també les dificultats que tenim, a hores d'ara, pel que fa a la informació que sol·licitem a l'Agència Tributària i a la Seguretat Social per poder complementar els nostres expedients. Però també va destacar aspectes positius, el síndic de greuges. A Catalunya es va destacar, precisament, l'establiment d'aquest import mínim garantit de les prestacions destinades a les persones perceptores del complement de gran invalidesa amb fill a càrrec o necessitats de tercera persona. I, precisament, el síndic va destacar també en les seves conclusions la resposta del Departament d'Acció Social i Ciutadania als suggeriments que ens ha fet diverses vegades el mateix síndic de greuges.

Dit això, senyor diputat, miri..., jo fa dos anys i una mica més que sóc consellera del Departament d'Acció Social i Ciutadania. Vostè m'ha interpellat un ple sí i un altre també. Al llarg de tot aquest temps, senyor diputat, mai m'ha dedicat una paraula amable, mai m'ha reconegut que hagi fet bé alguna cosa, encara que fos petiteta,

petiteta. Jo no li demano la seva complaença; demano de l'oposició que sigui crítica, demano de l'oposició que sigui constructiva i que sigui possibilista. Vostès aquest dematí ens han proposat una iniciativa que té un cost de 223 milions d'euros i en l'actual context que tenim evidentment no podem donar-li resposta. En podem fer d'altres, d'actuacions, que és el que hem argumentat al llarg de tot aquest dematí.

També és sorprenent, senyor diputat, comparar la seva opinió respecte a la feina que estem fent aquest departament i la valoració que fan els ciutadans i les ciutadanes de la feina feta pel Govern de la Generalitat. L'última enquesta publicada valora com a més positiu del Govern de la Generalitat les polítiques socials. Les persones tenen un nivell de serenor i tenen un criteri molt superior a molts polítics moltes vegades. Hem de ser exigents, senyor diputat, i ho sóc. Hi estic posant tot l'esforç per resoldre de manera positiva el desplegament de la llei de la dependència, i afortunadament no ho faig jo sola, afortunadament m'acompanyen molts professionals, que hi posen, dia rere dia, el coll per tirar endavant malgrat les nombroses dificultats que tenim. I m'acompanya, també, l'esforç del Govern de la Generalitat que prioritza les polítiques socials.

Ens trobem ja a l'any 2009. I a mi m'agrada sempre –sempre– contextualitzar la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència en el marc de la Llei de serveis socials. En aquest marc –en aquest marc–, hem fet molts passos endavant, que són aquests els que les persones ens agraeixen. Per exemple, en el marc de la Llei de serveis socials i de la Llei de la dependència, avui dia, per a l'accés a les prestacions i als serveis socials ja no tenim en compte la renda dels familiars. El seu sistema, senyor diputat, incloïa en el copagament les rendes dels fills. Això també és un estalvi per a les famílies. Això també és suport a les famílies.

Hem establert des del Govern de la Generalitat una prestació complementària –aquesta sí que va a càrrec de la Generalitat– per millorar els ajuts de la mateixa Llei de la dependència. Aquest complement pot arribar a 487 euros en els casos de la prestació vinculada al servei residencial i la prestació per a assistent personal per a les persones amb rendes més baixes.

Miri, jo li posaré, com a mostra d'esforç el que estem fent en aquest Govern. I li donaré una dada econòmica, només a tall d'exemple. La nòmina –la nòmina–, i només li parlo de prestacions econòmiques, la nòmina del mes de gener per pagar les prestacions econòmiques reconegudes per la Llei de la dependència va ser, senyor diputat, de 36 milions d'euros, milions que han anat a parar directament a les famílies, 36 milions d'euros. És gairebé –és gairebé– tot el pressupost que vostès dedicaven per un any, durant un any, per atendre les persones amb dependència a través del programa Viure en família, aquest és l'esforç que estem fent des del Govern de la Generalitat. Una nòmina, i no li parlo de serveis, senyor diputat, perquè van a part, només de prestacions, la nòmina del mes de gener va ser de 36 milions d'euros.

És evident que una de les prestacions majoritàries, i això és veritat, és la prestació per a cuidador no familiar,

és un percentatge alt, és un percentatge que hem de treballar per arribar al fet que la prestació econòmica i la prestació de serveis arribi a una paritat. Tenim una altra realitat també, que totes les persones que ja tenim ateses en residències no demanen –no volen demanar– la sol·licitud de la dependència, perquè ja estan ateses per la Generalitat de Catalunya. Això el que ens està fent és una desviació important entre la demanda de cuidador no professional o cuidador familiar i la prestació de servei. Miri, aquestes persones, cuidadors familiars o no professionals, reben pel grau 3, nivell 2, un import mitjà cada mes, senyor diputat, de 506,96 euros al mes.

Però també vull fer esment que hem estat capdavanters en la regulació del mínim assistit i també en la regulació de l'assistent personal. A hores d'ara encara estem esperant que l'Estat espanyol reguli l'assistent personal i sap què hem fet? Sap què hem fet? Doncs hem mantingut –hem mantingut–, hem prorrogat el programa pilot d'assistent personal, que caducava el desembre del 2008, fins que no tinguem aquesta normativa i, per tant, seguim donant aquesta experiència pilot, aquest assistent personal que tant valora el sector, a totes les persones que van entrar dintre del programa l'any anterior.

Llei complexa, senyor diputat, és una llei molt complexa, no pararé d'explicar-ho, és una llei molt complexa, és una llei que preveu el seu desplegament fins al 2015. Normalment qualsevol llei entra en vigor l'endemà de la seva publicació i és d'aplicació en la seva totalitat. Aquesta llei requereix temps –requereix temps– i, a més a més, en uns moments –en uns moments– que quan es va aprovar la llei no hi havia el context de crisi que tenim en aquests moments, no hi havia la situació...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...o no teníem la situació que tenim també ara en els nostres serveis socials, porta d'entrada de moltes persones amb necessitats, i que hem de donar moltes més respostes de les que teníem previstes.

El president

Honorable consellera, gràcies. Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, consellera. Vostè sap que sempre que ens ho ha dit ens hem reunit, i el que ens hem reunit i hem parlat allà s'ha quedat, i estem sempre disposats a fer-ho per al bé de la política social i vostè sap que ha estat així. Però alhora també ens agrada fer les interpellacions que calguin perquè per a nosaltres, i per a mi també particularment, doncs, la política social és la nostra prioritat, no és un *banner* de la web, sinó que és l'ànima de la nostra acció política.

I, per tant, doncs, aquesta és la nostra posició, però sap alhora, consellera, que també hi ha una relació d'amis-

tat, a part que hi pugui haver l'enfrontament polític que és bo i democràtic.

Vostè diu coses, diu el tema, per exemple, de les prestacions, vostè sempre se'n va a l'any 2003, escolti, estem a l'any 2009, que la vida ha evolucionat. Clar, ja sé que els costa veure que ha evolucionat perquè estem a 18 de febrer i encara no sabem les prestacions per a l'any 2009, per exemple, encara estem amb les prestacions de l'any passat. El Ministerio les ha publicat a finals de gener, i aleshores caldria, doncs, també posar-les en marxa per part de la Generalitat i actualitzar-les.

Per exemple, vostè parla de la regulació de l'assistent personal, tota la gent gran amb gran dependència ha quedat discriminada de l'assistent personal, de l'assistent personal de suport i acompanyament. A tot Catalunya, segons ha dit vostè en una resposta, n'hi ha setze d'assistents personals, setze, ho tenim en resposta parlamentària, consellera. Per tant, vostè diu «home, l'assistent personal l'hem regulat...», l'han limitat, només n'hi ha setze, consellera, només n'hi ha setze a tot Catalunya, un programa pilot, però hauríem d'anar a més. I, per tant, a moltes famílies donar-los suport més que fer de cuidador familiar, el que la família agrairia és que li donessin un assistent personal perquè, de cuidadors, la família ja n'ha de fer, no cal nomenar-los des de l'Administració, perquè per l'estimació i la solidaritat ja n'és, i qui vulgui fer-ne que ho sigui i que li doni l'Administració, evidentment hi estarem d'acord.

Però després, consellera, vostè em diu: «home, sempre em dius coses lletges». Consellera, jo porto nou mesos demanant de venir a veure els expedients, nou mesos, eh?, des del mes de maig del 2008, i tenim dificultats de venir a veure els expedients. Ja li he dit, si vol posi'ns..., si vol ens posa un funcionari que ens vigila, nosaltres no anem a veure les dades de les persones, hi estem d'acord, s'ha de respectar la Llei de protecció de dades i tot el control que vostès vulguin en aquest terreny, nosaltres, sempre, quan fem la carta diem que prenguin totes les mesures perquè el que volem és veure els expedients. Nou mesos! Doncs, quan se'ns deia: «Nosaltres sí que serem transparents.» Doncs, home, no tant, vull dir, per tant, també ho veiem amb un cert, per dir-ho així, obstruccionisme.

I vostès que són tan independentistes i tot el que vulguin, doncs han fet un sistema de Llei de la dependència que, per exemple, els últims 62 milions d'euros que dona l'Estat ja li vénen etiquetats i li diuen «han de ser per a inversions.» Ja sé que anem malament de residències a Catalunya, però també ens semblaria millor que vostès poguessin autogovernar-se i dir: els volem destinar a això o volem destinar-los a allò, perquè la ministra ja, des de Madrid, ja els diu –ja els diu– on els han de posar. Per tant, consellera, això també és cert.

I, després, les places. El primer tripartit ens en va anunciar deu mil, 2.500 per any, i això no s'ha complert. La convido que miri el web del seu departament a 31 de desembre del 2007, que és quan va fer els quatre anys, mira les places que hi han que ha construït la Generalitat i allà posa 676, deu mil no ho posa.

I després, consellera, vostè diu: «Home, feu respecte!» Ara li diré una cosa simpàtica, no s'ho prengui malament, però, miri, l'altre dia vaig anar a Reus, no?, i a Reus em donen aquesta invitació, que està molt bé, perquè, doncs, s'han decidit a fer una residència, Roger de Llúria, de Reus, molt bé. Jo quan vaig veure això dic «em recorda alguna cosa això, no ho sé, així de lluny em recorda alguna cosa...» I, clar, jo vaig mirar el Programa d'identificació visual de la Generalitat, he mirat tots els logos com explica de fer les invitacions, fins i tot del seu departament, té una entrada i diu com s'han de fer, però enlloc surten aquests colors. Ara, això sí, en els d'Esquerra sí que he trobat que coincideixen absolutament els colors. Home, que la conselleria és d'Esquerra ja ho sabem, però no cal que ho ensenyin tant! No, vull dir, més dissimuladament, no cal «apretar» tant, consellera. Per tant, home, uns coloretos que estiguin bé, però potser degradar una mica el Pantone..., amb una mica de simpatia li ho dic. Però també ens sembla, consellera, que si volem tots podem ser més correctes. Vostè ens diu jo em sembla que sempre li parlo amb tot el respecte, amb tota la correcció, si vol vostè amb contundència, perquè crec en el que dic i en el que faig.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

I ara mateix, doncs..., em permet, senyor president, aca-bo. Estem des del grup parlamentari anant a explicar la llei i els problemes que veiem a molta part del territori, i ho fem de bon grat i les famílies..., i vostè sap i li agraeixo –i li agraeixo–, i li agraeixo a vostè i al senyor Jordi Tudela, que també està a dalt, doncs, que casos que li passem que en el territori ens ho diuen, nosaltres li passem i vostès, si hi ha solució, la busquen, també els ho agraeixo. I això ho hem fet i nosaltres no en fem cap publicitat, els passem un correu i els diem: miri, a tal lloc ens han dit això, i aquesta col·laboració sap que sempre la tindrà no per bé del departament ni de Convergència i Unió, sinó per bé de les persones que es troben en aquesta situació de dificultat.

I alhora li reitero el nostre oferiment per parlar del que sigui, sempre per bé de la millora de les polítiques socials, sempre ens hi trobarà. I aleshores allò tampoc caldrà sortir aquí a dir-ho perquè estarem col·laborant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...amb una bona finalitat.

Moltes gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Senyor president, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor diputat, pel seu oferiment, gràcies per les seves paraules. Estem en un moment –ho he dit abans– que, a més a més dels problemes que ja he explicat a bastament pel que fa al desplegament de la Llei de serveis socials, tenim un problema ara afegit que són totes les ajudes d'emergència, totes les persones en situació d'emergència social que estan trucant a les nostres portes dels serveis socials.

Aquests dies han sortit a la premsa i li puc ficar per exemple el *Diari de Terrassa* que va sortir ahir: 2.100 llars en què tots els seus membres estan a l'atur. Clar que necessito el seu suport, senyor diputat, clar que necessito el seu suport perquè en aquests moments –en aquests moments– necessitem propostes, necessitem treballar en consens per poder donar resposta a totes aquestes necessitats socials.

Tenim els serveis socials sobrecarregats de feina i són els serveis socials també els que fan els programes individuals d'atenció. Tenim l'Administració local –tenim l'Administració local– amb la nostra descentralització, que això ha estat una decisió de tot aquest Parlament, que les polítiques socials s'havien de descentralitzar, tenim una situació en aquest moment en què tenim no només desplegament de la Llei de serveis socials, no només desplegament de la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència, sinó donar resposta també a totes les urgències socials.

Per tant, en aquests moments, quan jo, senyor diputat, demano paciència, demano paciència i demano disculpes –demano paciència i demano disculpes– a la ciutadania. Perquè no tinc altre objectiu, eh?, senyor diputat, que posar-me al dia amb els terminis, que donar compliment a la Llei de la dependència perquè, malgrat tot, crec que aquesta llei aporta beneficis a les persones en situació de dependència. Sóc exigent i hi estem treballant, i hi estem treballant dia darrere dia buscant tots aquells mecanismes, aquelles solucions que ens han de permetre sobretot ser molt més eficaços i poder donar compliment i resposta en els terminis.

Però a més a més de la dependència –a més a més de la dependència– tenim una altra segona part. Per tant, crec que aquest país, que és capaç d'ajuntar i de sumar esforços per reclamar un millor finançament per a Catalunya, que és necessari també per donar resposta a les necessitats socials que se'n estan plantejant, li agraeixo –li agraeixo– el seu oferiment i li ben asseguro, senyor diputat, que treballarem plegats, recollirà les seves propostes, propostes –que això sí que li demano– que siguin possibilistes en el context actual que tenim, perquè a mi m'agradaria fer moltes coses –a mi m'agradaria fer moltes coses. El pressupost d'aquest departament ha crescut i ha crescut un 8,8 per cent, tenim moltes partides ampliables a càrrec del Fons de contingència, em sembla que es diu. Tenim, ara bé, tot i així, miri, jo només li dono una dada, ja estem a dia 17 em sembla que vivim, 17 de febrer, en aquests moments ja tenim reconegudes 11.200 persones del nivell i del grau que ha entrat aquest any. Per tant, hi havia molta necessitat a casa nostra –hi havia molta necessitat– i, en canvi, els recursos són els que són.

La Llei de la dependència continua amb un finançament insuficient per part de l'Estat espanyol, i aquests 62 milions que ens han arribat..., aquests 62 milions que agraïxo moltíssim, eh? Perquè vostè ho sap, en el pressupost del departament vam fer una aposta per atendre les persones amb prestacions o amb serveis i, en canvi, vam reduir el pressupost d'inversió. Aquests 62 milions d'euros, que vénen del fons de 400 milions addicionals o extraordinaris per a la dependència, vénen vinculats als plans d'ocupabilitat. Per tant, és lògic que siguin plans per a inversió, per a rehabilitació, per a formació, també per a programes d'autonomia personal, però són plans que al darrere hi ha d'haver ocupabilitat de persones que en aquest moment estan en situació d'atur.

Nosaltres hem presentat més de seixanta projectes, no tinc la resposta encara, espero que tots ells seran acceptats. Evidentment, benvinguts siguin aquests diners, perquè necessitem també seguir invertint, i necessitem sobretot donar resposta no només a la gent gran, donar resposta també al sector de la discapacitat, donar resposta també als altres sectors que també tenen necessitats, evidentment, tots ells vinculats a l'àmbit de la dependència.

Mà estesa, senyor..., jo la hi prenc...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...i espero, doncs, que puguem trobar aquests punts en els quals avancem de manera que aquest país doni resposta a totes les necessitats socials que se'ns estan plantejant, que ara s'estan intensificant, i que cada vegada ho faran més quan la gent deixi de cobrar la prestació d'atur i el subsidi d'atur si no han accedit a una nova ocupació laboral.

Moltes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia el tramitem conjuntament amb el tretzè, i són les mocions subsegüents a la interpellació sobre el sistema de protecció civil i sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener de 2009.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema de protecció civil (tram. 302-00147/08)

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, permetin-me, si ho recorden o algú va seguir la interpellació que vam fer a l'honorable conseller, una de les prèvies

que vaig fer a l'honorable conseller que era un conseller que, evidentment, menyspreava contínuament el Parlament de Catalunya. Es recorden que ho vaig dir?

I també li vam dir que era un conseller que sempre que hi havia alguna cosa que afectava directament el seu Parlament era el clàssic conseller que ficava el cap sota l'ala, no? I avui ens ho torna a demostrar. Perquè jo crec que avui, almenys per respecte institucional, tenint en compte que hi han diferents grups del Parlament que no només fiquem en qüestió la seva tasca, sinó, evidentment, també demanem la seva reprovació. I, per tant, entenem que el lògic seria que avui l'honorable conseller fos aquí amb nosaltres, almenys per donar suport a aquells diputats que estic convençut que sortiran aquí en el faristol per també defensar la seva tasca. Jo crec que evidentment seria bo que li traslladessin vostès mateixos el seu comportament, no?

Bé. Nosaltres és una moció que, evidentment, té dues parts ben diferenciades: una part en la qual és més de contingut polític, evidentment, en la qual demanem la reprovació del conseller –perquè entenem, i així ho vam intentar demostrar, i crec que ho vam demostrar, en la interpellació– per la seva gestió ineficaç, la irresponsabilitat i les decisions equivocades que va tindre envers els fets del dia 23, 24 i 25 de gener. I, evidentment, després, una segona, podríem dir més d'àmbit tècnic, en la qual intentem aportar una sèrie de punts, cinc punts, amb els quals intentem –tant el Grup Popular i també, evidentment, el Grup de Convergència que posteriorment ho defensarà– millorar en el sistema de protecció civil perquè no es tornin a produir els fets que es van produir el dia 23 i 24, no?

Permetin-me que iniciï la meua intervenció envers això. Suposo que vostès tots coneixen aquest llibre que ha editat el Govern amb els dos anys de govern: *Enfortim Catalunya*. Ja de per si un llibre reprovable com a tal, perquè, evidentment, en una època de crisi que el mateix Govern es dediqui a editar aquests llibres, que també hem demanat quant ha costat, en la situació de crisi, jo crec que ja és reprovable de per si.

Però, si es fixen vostès i ens n'anem a quan enraona de protecció civil... –que suposo que l'honorable conseller devia, conjuntament amb la seva conselleria, assessorar a qui havia editat aquest document, aquest llibre, amb el qual suposo que tot el que conté aquí és fruit de la seva aportació–, arriba un moment que quan enraonem de planificació de la protecció civil se'ns diu –se'ns diu, se'ns diu–, en aquest llibre, que estem preparats per a totes les emergències. Diu que estem preparats per a totes les emergències. I a sobre, si llegim, hi ha una paràgraf que diu –que és molt maco–, diu: «Els últims anys han estat cabdals per a Catalunya per consolidar un sistema de protecció civil ben travat entre tots els cossos d'emergència i les administracions competents per poder actuar amb la màxima eficiència en qualsevol tipus d'intervenció, siguin incendis, riuades, fuites, rescats o riscos més improbables com terratrèmols.» Ah, però, de vents, no en diu res.

Llavors, jo em pregunto una cosa: si estem preparats, si el Govern de la Generalitat està preparat, una de dos, o no va dir la veritat quan li vam fer la interpellació, en la

qual deia que havia sigut excepcional i que no estàvem preparats, o estan enganyant quan editen aquest llibre, quan editen aquest pamflet partidista.

Evidentment, nosaltres el que compartim, el que diem el que no pot ser és que el senyor conseller en un cantó pugui dir o especifiqui que estem preparats per a qualsevol situació de risc i després, evidentment, es pugui demostrar, com aquí es va fer, que el senyor conseller l'únic que va poder explicar a l'oposició és que mai... –mai, mai–, durant set..., la va utilitzar set o vuit vegades, la paraula «mai». El que sí podem dir a l'honorable conseller és que és un conseller que mai estarà preparat per ser responsable d'Interior, i, per tant, el que és lògic és que si un conseller no està preparat per ser responsable d'Interior, perquè, evidentment, en els moments difícils..., i sobretot a Interior i sobretot a protecció civil, en els moments difícils és quan es veu la vàlua d'un responsable polític. I, evidentment, es va demostrar per part del senyor conseller que mai estarà preparat, com ell mateix va reconèixer, per afrontar situacions extraordinàries, com ell mateix va voler justificar.

Per tant, evidentment, permetin-me que els digui que jo crec que és una interpellació amb una reprovació lògica. Evidentment i malauradament, estem convençuts que no prosperarà –això ja és evident–, però, malauradament, es veurà en un futur, doncs, tindre un conseller que continuarà sent un conseller ineficaç i que en cap moment és positiu per a Catalunya tenir-lo en el seu Govern.

També després en la segona hi han cinc apartats, amb els quals intentem aportar, doncs, evidentment, la revisió i l'actualització del Pla de protecció civil. És evident que amb els vents, el que és amb vents importants no estem preparats. Això ho podíem haver posat en aquest llibre. Elaborar plans específics, com ja estic convençut que la conselleria farà, establir mecanismes especials de protecció civil per als petits municipis. Evidentment, aquí es va demostrar que la coordinació no només amb aquells ajuntaments..., que sí és veritat que en van trucar a més de 600, però n'hi han més de 250 als quals no van trucar, que, efectivament, són aquells municipis que van tindre problemes. Evidentment, hem de millorar la coordinació amb aquests municipis; establir mecanismes especials de protecció civil per als petits municipis; realitzar una revisió, situació i conservació dels equipaments públics, ja sigui de la Generalitat, en el sentit d'educatius, perquè, evidentment, vostès en el seu propi informe que fan el dia 27 diuen que 360 equipaments educatius van quedar malmesos –360 equipaments educatius van quedar malmesos–; evidentment, entenem que hem de revisar i hem de comprovar com està la situació.

I amb relació –i ja em posiciono perquè així s'ha acordat amb els diferents grups parlamentaris– a la proposta de Convergència, nosaltres hi hem presentat unes esmenes. Compartim, efectivament, també la seva proposta, de la qual compartim també la reprovació que es fa del conseller. Entenem que, efectivament, el senyor Montilla, com a màxim responsable de protecció civil, també té responsabilitats en aquesta situació. I també, per descomptat, el mateix secretari general, el senyor Boada, o el director general amb el qual van intentar

que siguin els ajuntaments els responsables, quan no ho són, del que va succeir.

Hem presentat dues esmenes, en les quals el que demanem és no només que hi hagi una quantificació econòmica, i una segona en la qual enraonem del Servei Català de Trànsit, perquè... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè... –i ara acabo, senyor president–, evidentment, en la fase d'emergència vint-i-quatre hores després que comencessin els fets, el dia 24 a les quatre de la tarda, el Servei Català de Trànsit tampoc en cap moment va prohibir la circulació de mercaderies perilloses, que és una de les opcions que, evidentment, s'havia d'haver fet, com es va fer en altres comunitats autònomes.

Ja li avanço que els acceptarem les esmenes, que ens posicionarem a favor. I ja sé que no prosperarà, ja veig que ni la part política ni la part tècnica, perquè estic convençut que vostès en el fons estan i comparteixen el que estic dient.

Moltes gràcies.

El president

Bé.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener de 2009 (tram. 302-00148/08)

La senyora Elena Ribera té la paraula també en la mateixa direcció.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamentem, com ja deia el diputat que ens ha precedit, que en un acte de la transcendència d'avui, quan es reprovava un conseller, un secretari també del departament, d'una manera que no entenem si ho hem de qualificar de prepotència, de menysteniment, de covardia política o de tot junt, el conseller al qual es reprovava no sigui aquí. Entenem que això no és del tot correcte. (*Veus de fons.*)

Però, bé, dintre de la manera de fer que sumeix en la perplexitat, en el desconcert i en la inseguretat més absoluta els ciutadans de Catalunya davant de les emergències i davant de qualsevol tema que afecta el departament de seguretat, això no és més que una petita mostra. Aquest dematí es manifestava el sindicat majoritari demanant-li la dimissió, ell estava complint obligacions parlamentàries, però ara no sabem on deu ser.

Bé. La moció que nosaltres hem presentat l'hem presentada en un pla molt positiu. Entenem que no votaran la reprovació, perquè això ja és del tot evident. El mateix president Montilla quan van passar els fets que van donar lloc als danys no va dubtar de qüestionar el servei meteorològic, que es van qüestionar els mitjans de comunicació, es van qüestionar els alcaldes, es va qüestionar el Go-

vern de Convergència i Unió, com no podia ser menys; es va qüestionar tothom menys la necessària autocrítica que havia de fer el Govern davant d'una situació mal resolta i que no es van donar ni solucions al moment, els avisos van arribar tard, les emergències es van programar quan ja hi havien morts. Tot va ser bastant desastrós.

Però la vida continua i el país ha d'estar preparat i el Govern ha de fer els deures. Nosaltres intentem amb aquesta moció facilitar-los que facin aquesta reflexió, que facin una mica de revisió dintre de les instàncies que tenen per veure com han d'atacar tots els problemes. Els posem damunt de la taula una cosa que han obviat, tant en el tema dels temporals de vent com en el marítim, com és que la llei els diu que, quan hi han danys d'aquesta envergadura, es declari un pla de recuperació de la zona, en què s'avalui la responsabilitat de les diferents administracions i es coordini des de la Generalitat. Perquè el Govern de la Generalitat el tenim per alguna cosa en aquest país, no només perquè miri cap als altres, sinó perquè actuï, i perquè actuï liderant, cosa que no hem vist fins ara i que no veiem que estiguin disposats a fer.

Bé. Dintre de totes aquestes mesures que nosaltres els proposem i dintre d'aquest informe, els demanem que mirin a veure com van actuar davant de l'emergència. Perquè se'ns va dir en la interpellació que el Govern de Convergència i Unió no havia fet res per la protecció civil. El Govern de Convergència i Unió havia avançat en una línia claríssima de dirigir l'emergència coordinadament. I quan es va votar la Llei de protecció civil, el mateix Grup d'Iniciativa hi donar suport. I tant que anàvem a unificar. I mirin que senzill! Aquesta era l'estructura d'una direcció d'emergència en el Govern de Convergència i Unió: conseller d'Interior, secretari de Seguretat, Direcció General d'Emergències, única, de la qual penjava la prevenció. Model tripartit –model tripartit–, és la seva estructura, el seu organigrama, el que penja del seu departament (*remor de veus*), que, evidentment, mirin..., senzillesa, mirin quin «cacao». En lloc d'una sola taula i d'una sola direcció, trenta mil, en línia horitzontal, sense comunicació entre ells, el Cecat en el carrer Diputació, la mesa dels bombers a Bellaterra, la mesa central de bombers, i la coordinació a través d'un senyor que acaba d'entrar amb un contracte temporal que fa de *correveidille*. Clar que passa... (*veus de fons*), clar que passa el que passa, que als bombers no els arriba la mobilització per aquesta emergència tan important.

Vostès van fer aquesta instrucció el desembre, en la qual deia claríssim: «En cas de forts vents, nivells de mobilització: mobilització 0, cap problema; mobilització 1, alerta; mobilització 2, emergència.» Ni en el moment més àlgid, quan ja s'havien produït diverses morts, ni en aquell moment van passar de la mobilització 0, els bombers, no van passar de la mobilització 0. El 112 col·lapsat, sense recursos, i els bombers com si fos un cap de setmana normal. Aquesta va ser la resposta en aquelles circumstàncies excepcionals.

Doncs, bé, això era el passat, esperem que no es torni a produir. Això és el present. Aquest galimaties: tants recursos, tantes dotacions milionàries, l'última de fa pocs dies, diuen –ho diuen. Això és un «cacao», arreglin-ho,

perquè així és impossible que hi hagi cap direcció coordinada. I per això no fan falta lleis.

Aquesta és la recepta més important, això de la dotació de recursos, totes aquestes coses que són imprescindibles, amb aquest organigrama resultarà bastant difícil.

De moment, ho deixo aquí, perquè vull escoltar-lo, però la veritat és que estem funcionant molt malament.

El president

El senyor Jaume Bosch parlarà en nom dels grups que donen suport al Govern.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, gràcies, president. Evidentment, la posició dels grups que donem suport al Govern serà de rebuig a les dues mocions. Però, en tot cas, sí que vull constatar que, evidentment, si es manté el punt primer del condol a les víctimes, evidentment, hi votarem, tot i que estem una mica estranyats, perquè jo pensava que quan el president del Parlament en l'anterior Ple va expressar, en nom de la cambra, el condol a les víctimes ens hi sentíem tots representats. Però, en tot cas, evidentment, si mantenen la votació, només faltaria, hi votarem.

Jo vull començar una mica per situar el debat en la protecció civil i en la concepció que ara expressava la senyora Ribera, de Convergència i Unió, amb relació a la que té en aquests moments el Govern de la Generalitat.

Mirin, l'estiu del 1994, després d'uns terribles incendis amb víctimes mortals i més de 64.000 hectàrees cremades, i que es va aprovar una resolució, en la qual no vull entrar, en la qual es valorava positivament la labor realitzada pel Govern en la campanya de prevenció i extinció d'incendis. Però no vull furgar en aquell debat, que donaria molt de si. El que m'interessa ressaltar són les paraules de la consellera de Governació llavors, catorze anys després d'arribar Convergència i Unió al Govern.

I la consellera deia: «Sí que és cert que a Catalunya no hem estat capaços, com han fet altres països europeus, d'organitzar la protecció civil, i no la tenim organitzada i en qualsevol altre país ho tenen organitzat, i aquí no l'hem tingut i no la tenim encara, i tant és així que no hi vàrem ni pensar quan es va redactar l'Estatut.» Catorze anys després de governar. I no era del tot cert el que deia la consellera, perquè sí que s'havia fet alguna cosa per part del Govern de Convergència i Unió. L'any 1991 s'havia creat la Gerència de Protecció Civil, que havia estat valorada positivament per la Federació de Municipis que deia «aquesta gerència pot servir per coordinar tots els serveis de la mateixa Generalitat», tasca que encara s'ha de realitzar.

L'any 1997 s'aprova la Llei de protecció civil amb el vot unànim en bona part de l'articulat i algunes discrepàncies puntuals i, per tant, amb el suport general d'Iniciativa per Catalunya. Però per decret del mateix any, i sense que això es derivés en absolut de la llei, es va suprimir la Gerència de Protecció Civil i es va centralitzar tot en la nova Direcció General d'Incendis que gestionava ja un cos tan important com el Cos de Bombers, i es va caure en un dels perills que alguns experts

van assenyalar ja llavors, perquè el model funcionés no s'havia d'oblidar el paper global de la protecció civil, i es va oblidar i no es va prioritzar.

I així, l'any 2001, després de l'episodi de nevades, després de vint-i-un anys de Govern de Convergència i Unió, set anys després que la Generalitat reconegués que no havia fet res en protecció civil, quatre anys després de la Llei de protecció civil, el conseller d'Interior reconeixia al Parlament, el desembre del 2001, que elaborar un pla de nevades era tan sols una previsió. I m'hauran de reconèixer que a Catalunya és molt més freqüent la neu que ventades tan fortes com les que van afectar comarques, més enllà de l'Empordà i les Terres de l'Ebre.

I el més greu, quan el Govern de la Generalitat, l'any 2006, a finals del 2006 crea la Direcció General de Protecció Civil, d'acord amb un model similar al del País Basc, on la protecció civil té aquesta entitat pròpia i global, perquè els cossos de bombers ni tan sols depenen del Govern d'Euskadi, perquè depenen de les diputacions forals, Convergència i Unió ho critica amb duresa afirmant que va contra el sentit del temps i de la modernitat. Aquest és l'autèntic debat, el que el conseller Saura va oferir realitzar i per això demana comparèixer a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat per realitzar-ho.

El Partit Popular també planteja la reprovació. Jo li diria al Partit Popular que pensin si estan en condicions morals de reprovar ningú que no sigui el mateix PP, i no em refereixo al que està sortint cada dia al diari, em refereixo només, en matèria de protecció civil, al col·lapse de Madrid en les darreres nevades, o en gestió d'Interior, la curiosa, per dir un qualificatiu benèvol, gestió que realitza el conseller de Presidència, Justícia i Interior a la Comunitat de Madrid. (*Veus de fons.*)

Miri, es va avisar, es va avisar i només cal revisar la portada de diaris, el que van dir altres mitjans escrits, ràdios i televisions. En tot cas una altra cosa si tots plegats estem sensibilitzats per actuar en un cas així del que no hi havia precedents propers.

En tot cas, amb relació a les propostes del PP, plantegen la revisió del Pla de protecció civil de Catalunya, ja s'ha revisat, el Procicat era del 95, s'ha revisat, i parla de plans específics, en concret, de vent i temporal de mar. Els faig una pregunta retòrica, perquè ja sé que el Govern no ha de fer preguntes a l'oposició, o els grups que donen suport al Govern.

Aquesta proposta de pla contra el vent i el temporal de mar, ja l'havien proposat abans? Quan donaven suport a Convergència i Unió no hi varen pensar, que potser calia fer un pla contra el vent i contra el temporal marítim? O se'ls ha ocorregut ara que ja ha passat?

El conseller Saura ja va anunciar que compareixerà al Parlament i que s'elaborarà el protocol d'actuació per a episodis de forts vents. Mentrestant s'han actualitzat els plans d'inundacions, el d'incendis forestals i el de nevades, i se n'ha elaborat un de nou, el Pla especial d'emergència exterior del sector químic.

En tot cas, hi ha un tema important que el senyor Llobet l'ha plantejat, que és el tema dels ajuts especialment pensant en els municipis. Tant el president de la Generalitat

com el conseller Saura ja s'hi van referir a l'anterior Ple. Cal destacar els plans per netejar camins i boscos, també rieres i rierols, s'està fent des del primer dia, però és evident que hi ha d'haver unes línies d'ajut als municipis i que caldrà analitzar les peticions que presentaran els municipis perquè les despeses han estat molt elevades.

Els que hem visitat els municipis afectats, i el senyor Llobet ho ha fet, jo també ho he fet: a Begues, a Torrelles, a molts altres municipis, hem parlat amb alcaldes i regidors, i sabem la importància que té el fet que hi hagin uns ajuts que s'hauran de determinar en funció de les despeses que s'hagin realitzat.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, para tener constancia de un acontecimiento mejor acudir a la cronología. Haré una relación de los hechos, ya se ha hecho por algún otro parlamentario: 15.35 horas del viernes 23 de enero, muere al Poblenuo una mujer al caerle un muro encima a causa del viento; 16 horas del 23 de enero, se activa la fase de alerta por riesgo de fuertes vientos, se recomienda extremar las precauciones en los puertos y en los municipios en relación al mobiliario urbano; sábado, 24 de enero, once horas, el Departamento de Interior informa que desde la noche anterior los bomberos han realizado 1.048 actuaciones y 40.000 abonados están sin suministro en el área metropolitana; 11.26 horas, hundimiento del pabellón anexo del Campo de Béisbol de Sant Boi, con las consecuencias que todos conocemos; 13.20 horas, el Plan de protección civil de Cataluña pasa a fase de emergencia, ahora, después de los acontecimientos de Sant Boi; 19.01 horas, el departamento pide suspender todas las actividades deportivas tanto al aire libre como en pabellones y extrema las medidas de precaución, ya había reducido el viento ostensiblemente a esa hora; 19.30 horas, primera nota informativa del Servicio Meteorológico de Cataluña informando de que el temporal aflojará en las horas siguientes; domingo 25 de enero, el Procicat pasa a fase de alerta y se recomienda mantener la precaución en las actividades al aire libre; 17 horas, Protección Civil alerta de riesgo de vientos a partir de la noche; 20 horas, el departamento informa que desde el sábado por la mañana los bomberos han recibido 5.000 avisos y que 25.000 abonados siguen sin suministro. Lunes 26 de enero, a las 6 y las 12 horas, en una entrevista en RAC1, el *conseller* Saura dice: «hicimos un gran esfuerzo de comunicación el viernes, hubo una advertencia clarísima, pero no todo el mundo es consciente de que cuando hay una advertencia de riesgo se han de tomar precauciones», derivación de responsabilidad a los ciudadanos; 10.25 horas, el Procicat informa que se mantiene activada la fase de alerta; miércoles 28 de enero, Montilla responsabiliza en una entrevista a los meteorólogos por no haber predicho suficientemente bien la intensidad, Montilla reconoce que se podría haber alertado mejor a la población si el Servicio de Meteorología hubiese precisado mejor la fuerza que tendrá

el viento. También afirma que la recomendación existía, especialmente referida a las actividades al aire libre y se había comunicado por escrito a los ayuntamientos. El jefe de predicciones ese mismo día declara que las predicciones y los niveles de alerta decretados por el temporal se corresponden con las velocidades del viento registradas, por lo que considera que el trabajo del organismo ha sido adecuado; jueves 29 de enero, Boada culpa a los municipios por no tomar decisiones conociendo las previsiones meteorológicas; lunes 2 de febrero, se desactiva la alerta del Procicat que, según el comunicado, se mantenía activado por las consecuencias derivadas del fuerte viento que afectó a Cataluña el fin de semana del 24 a 25; martes 3 de febrero, aprobación de medidas de apoyo del Gobierno a los afectados por el vendaval, no se incluyen líneas de ayudas a los municipios.

A la vista de esta relación de acontecimientos podemos adoptar dos posiciones, el Gobierno dice: «Se ha hecho magníficamente.» Y los grupos de apoyo dicen: «Es mejorable, pero se ha hecho.» La oposición, entre los que nos incluimos, decimos que las cosas no han ido bien, no han ido bien, porque claro, aquí se puede hacer una frase exculpatoria y decir: «Señores de Convergencia i Unió, señores del PP ustedes no preveyeron el plan de viento en el Procicat.» Pues es cierto, pero ustedes tampoco, y ustedes son los que gobiernan ahora, y ustedes son los responsables en estos momentos. Entonces no vale decir que ellos no lo hicieron porque ustedes llevan siete años —no sé cuantos ya, bueno, casi siete años, se nos ha hecho larguísimo—, (*rialles*) y es evidente que está claro que no lo han hecho bien.

Y, además, esta táctica que tiene el Gobierno de exculpar, yo creo que realmente, mire, si llega aquí el *conseller* Saura y dice con naturalidad: «Pues, efectivamente, podíamos haberlo hecho mejor, y además asumo las responsabilidades de hecho.» Yo creo que eso lo agradecerán los ciudadanos, pero ¿en qué ha consistido su acción exculpación? Saura acusa a los ciudadanos por no ser responsables, Boada acusa a los municipios por no ser responsables, y el presidente Montilla acusa al Servicio Meteorológico por no saber, con lo cual nosotros no hemos hecho nada, todos lo hemos hecho bien menos los que tenían que haberlo hecho bien.

En definitiva, comprenderán que con estos antecedentes nosotros demos apoyo entusiasta a las distintas repro-baciones y, al mismo tiempo, también demos apoyo a las distintas líneas técnicas que se sostienen en las propuestas de resolución.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

El senyor Llobet té la paraula.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Anem, il·lustres diputades i diputats, de sorpresa en sorpresa. La primera sorpresa és la que he dit abans, que no enteníem que en un moment en què se li està reprovant no estigui aquí, evidentment, donant la cara, que és el que hauria de ser com a responsable polític, ho he dit abans. I anem de sorpresa en sorpresa

perquè, senyor Bosch, l'han deixat sol. No s'adona que els seus companys del tripartit ningú ha tingut... (*Rialles*.) Escolti, no he vist que cap company del tripartit ni d'Esquerra Republicana ni del Partit Socialista hagin sortit aquí a defensar la tasca del departament que lidera el senyor Saura, no ho ha vist? No és significatiu? Estem demanant la reprovació, dos partits de l'oposició, amb el suport d'un tercer partit de l'oposició, la reprovació de l'honorable conseller de la Generalitat, que a més a més es critica l'actuació del mateix senyor Montilla i es critica l'actuació de tot el departament, i dos dels partits que donen suport al Govern no són capaços de vindre aquí a defensar el seu conseller i el seu Govern. Això és normal? Això és normal senyor Bosch? Miri-s'ho bé, jo no estaria molt tranquil, evidentment, si formés part del Grup d'Iniciativa, i molt content tampoc estaria.

Senyor Bosch, jo creia, en primer lloc, que estàvem a Catalunya, ara, si vostè vol parlar de la Comunitat de Madrid, cap problema, però recordin perfectament que aquesta cambra l'única reprovació que es va guanyar va ser la de la senyora Magdalena Álvarez gràcies a la interpellació que va fer el Partit Popular, amb una moció subsegüent en la qual sí que és veritat que amb esmenes presentades que van donar suport altres partits que estan també donant suport al Govern. Per tant, escolti, cap problema, si hem de parlar de la Comunitat de Madrid, parlem-ne, però ja sabem cap a on hem d'apuntar, que en aquest Parlament ja ho hem apuntat i ho tenim molt clar, no per nosaltres es manté, sinó per la *chulería* d'un senyor que es diu senyor Zapatero, per nosaltres, evidentment, no es manté la senyora Álvarez. (*Remor de veus*.)

I, tercera, sí, sí, perquè la senyora Álvarez ja la coneixem. Senyor Bosch, ha complert l'expedient sense massa il·lusió, permeti'm que li digui, no ha transmès una il·lusió important en base a la defensa del propi conseller. Ha vingut a explicar, ja fa vostès cinc anys que governen, que els recordo que ja fa més de cinc anys que governen i jo crec que vostès ja haurien de tindre la capacitat suficient, no tant per començar a atacar anteriors governs o altres governs, sinó per defensar la seva actuació dintre del mateix govern, que ja porten cinc anys, i per tant, nosaltres el que demanem és retre comptes de la seva actuació.

Per tant, nosaltres mantenim la reprovació, acceptem les esmenes que ens presenta el Grup de Convergència, i esperem que algun dia, evidentment, els seus companys de partit els donin suport, els seus companys de tripartit els donin suport en la gestió del senyor Saura que, evidentment, és nefasta per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Elena Ribera té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies. Primer de tot, Convergència i Unió es vol separar d'aquestes manifestacions —ho sento— que ha fet el diputat del Partit Popular perquè entenem que

el senyor Bosch ha representat el tripartit. Per cortesia parlamentària hem decidit que ajuntàvem les mocions, i, en aquest cas, un portaveu ha actuat per tots, i això és d'estricta justícia i s'ha de dir.

Dit això, això no ens allunya en absolut que lamentem –i ho hem dit abans– que el qui sí que havia d'estar aquí era el conseller. Això, en un acte com el d'avui, ja que no es van fer bé les coses, un conseller assumeix la responsabilitat de les seves accions, i quan, com en aquest cas, li toca escoltar coses que no li agraden ho ha de fer, perquè és la seva responsabilitat. Ja sabem que no ens vol fer gaire cas, però potser si veu l'organigrama, el que era una cosa i el que és una altra, potser comença a reflexionar.

Avisos i respostes. Ja va quedar molt clar demostrat i es pot tornar a demostrar que el Servei Meteorològic es va queixar perquè els van passar l'avís i se'ls va culpar, que els mitjans de comunicació en la darrera comissió que hi va haver aquest divendres del CAC, aquí, al Parlament, preguntada la directora de TV3 si havien rebut els avisos, van reconèixer que no. Que els alcaldes es van queixar –de tots els colors polítics– que els consellers del seu mateix Govern no estaven avisats, perquè el mateix dissabte, amb emergències, col·locaven en un acte polític d'Esquerra Republicana 600 persones en un pavelló, que ni els mateixos bombers havien passat en una fase de mobilització més cap endavant. La resposta que cal un protocol ja ho vam dir l'altre dia i ho tornem a dir, no calen més protocols, el Procicat ja li donava totes les instruccions i el risc de vent, fins i tot el risc volcànic hi havia allí, i ho diu molt bé el llibre que han ensenyat abans. Si és que no calen més protocols, si és que el que fa falta és treballar i governar i preveure en època de normalitat per a quan vingui una excepció. Però si en època de normalitat no funcionem, si el 112 ja està col·lapsat, perquè només tenen dotze persones, perquè estan subcontractades, guanyen molt poc i no donen a l'abast, doncs, en una emergència dotze persones –i el reforç va ser cap–, doncs, dóna per al que dóna, perquè es col·lapsa tot.

Però fixi's –fixi's–, tan senzill... Han dit: «No calen protocols.» És que no calen. Han dit als alcaldes..., va dir el senyor Boada: «És que no tenim els telèfons...»; que jo li vaig recordar: «Escolti, és que no ens ho podem creure, que no tingui, el Govern de la Generalitat, els telèfons dels alcaldes, quan tenen telèfons de familiars íntims i hi truquen quan cal.»

A veure, aquests dies s'ha dit als alcaldes aquells que no en tenien telèfons: «Posin-se en contacte amb el Cecat, enviïn-nos al Cecat les seves dades.» Caram, és que els alcaldes en aquest moment no es poden posar en contacte amb el Cecat. Portem una setmana –i aquí estan les acreditacions de cada un dels dies– enviant un correu electrònic al Cecat, centre de direcció d'emergències de Catalunya, el màxim òrgan..., bé, amb aquell llistat, no se sabia quin era el màxim, perquè n'hi havia trenta, però al Cecat, durant una setmana, enviant un correu electrònic, i aquí, què hi ha? Contesta: «No pot contestar-li perquè la bústia del destinatari està plena.» Durant una setmana. Avui encara està plena la bústia del Cecat. Com pot un ciutadà, un alcalde, qualsevol persona que tingui una emergència, comunicar amb el Govern si te-

nen la bústia plena? Doncs, abans que facin protocols comencin endreçant les coses senzilles, comencin fent les coses bé, i en aquest moment ja entrin en la web, mirin de comunicar amb el Cecat, que en el primer avís els vam dir: «Per si de cas el reben, arreglin-ho, si us plau.» Però ja tots els dies hi hem deixat... Bé, algun dia el Cecat, per correu electrònic, atendrà...

Ja no els demanem..., el PP diu: «Revisin els edificis.» L'última revisió d'edificis es va fer el 2003, amb el Sis-micat, sobre un cens d'1 milió d'edificis i de xarxa viva de Catalunya, que vol dir electricitat, gas... Això vol dir fer un treball, i està ben definit el grau de vulnerabilitat dels edificis, del 2003, amb un cens d'edificis, de graus de construcció, de l'any 1990. Doncs, potser en sis anys han tingut temps de fer alguna cosa.

De moment, comencin pel més senzill, donin pas que la gent s'hi puguin comunicar. Avui en un poble petit s'han demanat els bombers per un incendi, no han aparegut, no se'ls ha pogut atendre, no han pogut... Clar, des que truquen fins que arriben, no arriben els bombers, i quan han contestat el foc ja estava apagat; no sabien ni a on era el poble. Doncs, comencin per això, que és molt senzill.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa. El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.) Senyor Bosch?

El Sr. Bosch i Mestres

Demanem votació separada del punt primer de la moció de Convergència i Unió, que és la del condol als familiars.

El president

Votarem primer la del PP i després la de Convergència i Unió, amb el vot separat del número 1.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació, en primer lloc, la moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 en contra.

Votem seguidament la moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Seguidament, votem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral (tram. 302-00149/08)

El catorzè i darrer punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera, vivim sens dubte una situació dura, una situació difícil; el país viu una crisi profunda, una crisi que és mundial, una crisi que és global, però que afecta d'una forma important Catalunya, i veiem com els increments de l'atur estan, doncs..., els increments, hi insisteixo, són més elevats a Catalunya que a la resta de l'Estat. Tenim a Catalunya, el mes de gener, 455.757 persones a l'atur. Cada dia, durant el mes de gener, varen ser mil cinquanta persones que, doncs, es trobaven en aquesta situació; persones, totes elles, amb noms i cognoms, amb cara i ulls, que requereixen respostes, respostes d'un govern, d'un govern que no escolta –està claríssim que és un govern que no escolta–, i que nosaltres podríem dir que sessió darrere sessió hem vingut a presentar aquí iniciatives davant d'aquest Govern que no escolta ni vol escoltar.

Hem presentat iniciatives en la línia de presentar canvis en el SOC, en les polítiques actives d'ocupació. I els demostràvem, en l'anterior sessió, com des d'empreses privades s'estava fent una millor feina a l'hora que les persones poguessin trobar precisament això que és tan elemental per tirar la vida endavant, que és ocupació, que és feina, i que, per tant, és poder mirar el futur amb il·lusió, amb prosperitat.

Demanàvem que s'executessin els pressupostos. Demanem que l'Institut Català de Finances doni liquiditat a les empreses, ajudi a tenir liquiditat a les empreses i també a les petites i mitjanes empreses. I demanàvem, i demanem, també, en aquesta moció, polítiques industrials clares i decidides per tal de poder sortir com..., abans i millor d'aquesta crisi.

Això nosaltres ho hem fet a través de vuit punts, vuit punts en els quals els demanem, per exemple, que hi hagi una nova llei, una nova llei del SOC, per tal que s'estudiï si verdaderament seria important que aquestes empreses, ja siguin amb ànim o sense ànim de lucre, però que actuen en l'activitat d'intermediació i col·locació d'altres persones, poguessin estar dintre del paraigua del SOC. O demanem també, per exemple, que es pugui fer un acompanyament personalitzat a aquelles persones que porten més de sis mesos a l'atur.

Demanem també un altre element, que no ho fem només nosaltres, en l'àmbit de la formació, que és que hi hagi un únic organisme –un únic organisme–, hi insistim, que doni resposta al que és l'àmbit de la formació. I també, doncs, tot un seguit de polítiques molt concretes en l'àmbit de la indústria, en el qual, doncs, és evident que cal que

hi hagi un paper molt clar de l'Institut Català de Finances, que s'actui per ajudar les empreses a sortir a fora.

Miri, a nosaltres, en aquests vuit punts, vostès ens han presentat esmenes, esmenes que ens han desnaturalitzat absolutament la nostra proposta; ens han deixat una moció amb vuit punts..., podríem dir que amb tres i una miqueta; ens han eliminat pràcticament coses molt substancials i importants que creiem per tirar endavant. Però nosaltres sabem que el que és important a dia d'avui per a les persones, per a la gent d'aquest país, és saber que tenen el Govern al cantó, el Govern que mira d'impulsar polítiques i de donar respostes, i que, en aquest sentit, en aquest àmbit, doncs, govern i oposició poden treballar conjuntament per donar aquestes respostes.

Per tant, nosaltres els hem dit claríssimament que estàvem disposats a sacrificar, per dir-ho d'alguna manera, tota la moció si és que vostès es comprometien a comparèixer –i de fet és un dels punts de la moció–, a comparèixer aquí en seu parlamentària, el Govern, cada tres mesos, per fer una anàlisi de quina és la situació i per donar també a totes les persones que estan a l'atur o que tenen –tenim– persones a l'entorn en aquesta situació, doncs, quines són les alternatives que el Govern posa a la taula, quines són les iniciatives que el Govern impulsa i, per tant, donar aquesta llum d'esperança que les coses..., ens en podem sortir, n'estem convençuts, però cal que el Govern estigui al cantó de la gent.

A un tema tan senzill com aquest, vostès s'hi han negat. Espero que tant de bo hagin canviat d'opinió i que ara ens diguin que estan disposats a comparèixer aquí cada tres mesos, el Govern, cada tres mesos, qui creguin oportú del Govern que vingui a comparèixer, a explicar quina és la situació de l'atur, a donar-hi transparència, a dir quines són les propostes...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...a dir quines són les iniciatives –acabo de seguida, senyor president–, però, això sí, nosaltres creiem, i ho hem demostrat amb aquesta iniciativa i amb la carta que el nostre cap de files, el senyor Artur Mas, enviava al president Montilla..., hem tingut iniciatives en el Congrés dels Diputats, en el Parlament de Catalunya i en el Senat; hem tingut la voluntat de fer una oposició constructiva, d'ajudar a sortir d'aquesta crisi. Les eines, però, les tenen vostès, i una eina tan senzilla com és donar transparència, tranquil·litat i seguretat a la gent..., això només ho pot fer el Govern compareixent aquí.

Recapitin si val la pena o no que les *petites* coses en què podríem posar-nos d'acord, perquè pràcticament ens suprimien tota la moció..., vostès ho volen tirar tot enlaire simplement perquè no volen venir a aquest Parlament a donar explicació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...a una gent que està en una situació francament difícil.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull manifestar, en primer lloc, la nostra opinió amb relació a la moció que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i passar a defensar les esmenes, les quinze esmenes, que el nostre grup parlamentari ha considerat oportú plantejar en aquesta moció.

En primer lloc, dir que valorem positivament l'oportunitat d'aquesta moció, de la mateixa manera que ho hem fet nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, en els plens anteriors, quan hem tingut oportunitat de debatre sobre la situació de crisi, la situació que hem qualificat d'«emergència social», especialment tenint en compte com afecta aquesta crisi allò que considerem més important de les persones, que és la seva feina, el seu lloc de feina, no? El nombre de persones aturades en aquests moments a Catalunya, com sabem, està per sobre absolutament de totes les previsions que s'havien fet; estem en un 66 per cent d'increment amb relació a l'atur que hi havia fa un any, i això quan encara no coneixem quines són les dades del mes de febrer.

Vàrem tenir oportunitat..., inclús, quan vam debatre en aquest Ple el pressupost del 2009, el nostre grup parlamentari va considerar que la previsió que feia el Govern quant a l'evolució del mercat de treball del 2009 era un error i que preveure que s'incrementaria en 55.000 persones només durant tot el 2009 era un error. De fet, el mes de gener ja hem comprovat que aquest error es constata, perquè, si només en el mes de gener ja s'ha incrementat en 32.000 persones, imaginem-nos el que pot passar durant tot l'any 2009.

I això no ho dic pas perquè em sembli que val la pena comentar-ho i prou, sinó perquè considerem que un pressupost que està fet, en base a aquestes previsions, és un pressupost que està mal fet i que cal redefinir-lo. Per tant, el que caldria en aquests moments és, tenint en compte aquesta previsió que està mal feta i tenint en compte que totes les previsions macroeconòmiques, en aquests moments, que s'han donat a conèixer ja des de la Unió Europea, són totalment diferents de les que el Govern havia fet, al nostre entendre obligaria un govern responsable a fer modificacions importants en el pressupost per atendre de manera prioritària el que és el mal més important que pateix la societat catalana en aquests moments, que és l'atur.

El Govern, al nostre entendre, ha reaccionat tard. Fa pocs dies i, de fet, aquesta darrera setmana, avui mateix, hem escoltat el conseller d'Economia que reconeix que ja des de l'agost del 2007 se sabia que la crisi financera era una

realitat. La recessió no s'ha volgut constatar o no s'ha volgut reconèixer fins a final del 2008, i en aquests moments tenim el que tenim, no? I el Govern explica que de les seixanta-una mesures que havia presentat per combatre la crisi, doncs, dos terços ja estan complertes. Això no fa altra cosa més que constatar el fracàs d'aquestes mesures, perquè, si dos terços d'elles ja estan complertes i la situació que tenim és la que és i empitjora cada dia, vol dir que no estan tenint el resultat que haurien de tenir.

La nostra opinió és que en aquests moments la situació és prou greu i de prou emergència perquè ens deixem una mica a part els partidismes i intentem treballar junts, davant d'una situació tan greu, com dic, que és la crisi i les conseqüències sobre el mercat de treball. Entenem que és el moment de consensuar fórmules, de consensuar receptes. Hem dit, i ho hem explicat diverses vegades, que ningú té receptes màgiques, però tots tenim propostes. En l'últim Ple, no el d'aquesta setmana sinó l'anterior, el president de la Generalitat criticava el nostre grup parlamentari dient que no teníem propostes, que només criticàvem. Curiosament, tres dies després del Ple el nostre partit polític presentava cent mesures –no dues, ni tres, ni deu: cent mesures– per combatre la crisi. Segur que totes elles són qüestionables, opinables, però segur que n'hi han algunes de bones –segur. I el que volem és que en aquests moments, davant d'una situació com aquesta, com deia, ens deixem de partidismes i intentem treballar junts per donar solucions que atenguin aquest problema.

En aquest context, com deia al començament, les mesures que proposa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens semblen totes elles raonables; les podríem matisar, però són raonables. I el que hem volgut fer amb la nostra esmena, amb les quinze esmenes, és afegir-ne algunes que, al nostre entendre, es trobaven a faltar. I n'hem afegit algunes bàsicament en la línia de fixar indicadors que permetin avaluar les que ja considerem que són positives, presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però hem proposat a Convergència i Unió que ens acceptin també tot un seguit de mesures que al nostre entendre les trobàvem a faltar, quant a la xarxa d'intermediació, que no funciona, del servei públic d'ocupació, i lligar-la amb la resta de l'Estat. I mesures que fan en la línia del foment per a la creació d'empreses, el foment de la inversió en investigació, desenvolupament; l'ajut a les empreses que volen internacionalitzar –que no vol dir deslocalitzar-se, sinó situar els seus productes a l'exterior–, i ajudes també per a aquells autònoms i aquelles petites empreses que volen, doncs, posar-se en funcionament, posar-se en marxa, també en èpoques de crisi. I una mesura que ens sembla molt important i la trobàvem a faltar, i és que el Govern doni exemple, que l'Administració doni exemple...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i pagui en els terminis en què ha de pagar. Avui el conseller ens deia que l'Administració paga a setantadós dies, quan la informació que tenim nosaltres és que

paga a una mitjana de dos-cents dies. Escolteu, jo el que demano, en qualsevol cas, és que qualsevol empresari català que estigui treballant amb l'Administració i l'Administració li pagui a més de setanta-dos dies, que ho digui, perquè el conseller d'Economia i Finances ens ha dit avui que paga a setanta-dos dies...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

En qualsevol cas –senyor president, acabo–, nosaltres el que demanem és que es comprometi a pagar a seixanta dies, que és el que necessitaríem per poder estabilitzar la situació d'aquestes empreses que contacten amb l'Administració.

Nosaltres, òbviament, si el Grup de Convergència i Unió accepta aquestes esmenes, donaríem suport a la moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, diputades i diputats, bé, després de la dramatització que hem pogut sentir de la senyora Borràs i de l'expectativa generada per Convergència i Unió després de la interpellació en el Ple passat, així com l'anunci en aquesta cambra del senyor Artur Mas pregonant amb altaveus pels mitjans de comunicació que presentarien les seves mesures per pal·liar les conseqüències de la crisi, teníem una alta expectativa en aquesta moció; alta expectativa que hem vist decebuda, pel que ens ha sonat de *déjà-vu*. De fet, es tracta d'una suma de diverses mocions i propostes de resolució fetes al llarg del 2008; per tant, un refregit de propostes, algunes de les quals són obsoletes –ja ho vam explicar, ja ho hem explicat i ho explicarem–, d'altres formen part de l'acció de govern ja des del moment que CiU les proposava, i moltes d'altres, a les quals hem presentat esmena, com avui mateix també hem fet i en el seu moment vam fer, que van ser rebutjades, amb voluntat justament d'anar plegats davant la crisi, i les hem volgut transaccionar avui també, però tampoc no ens n'hem sortit.

I hem vist decebuda l'expectativa, també, que hi havien posat perquè no hi hem vist cap proposta nova, ni enginyosa, ni que solucionés de forma immediata l'impacte que la crisi està tenint en els treballadors i les treballadores i en les empreses. I, al seu argument que si aprovem les esmenes no ens queda res de la seva moció, li hem de dir que sí que quedaria, a més a més de la meitat de les propostes transaccionades, aquest més del 50 per cent, que vostè el fa més petit: ens quedaria posar de

manifest la voluntat de trobar punts de coincidència per treballar plegats.

Al nostre parer, ens demana que el gabinet de crisi de fet faci el que ja fa mesos que fa, i ho hem explicat a bastament. I, a més a més, el Govern està disposat a compareixer, de ben segur, tantes vegades com faci possible. No cal que fixem un termini de tres mesos; jo crec que en els últims temps, justament, amb molta més freqüència, hem tingut aquí... I, en tot cas, crec que, si el que li preocupa és la transparència, el Parlament o el Govern té tots els mecanismes existents a través..., i vostès els coneixen i els utilitzen a bastament. Per tant, aquest no és el problema. I, en tot cas, el que li demanem al Govern: governi, apliqui's a la seva gestió de govern i, en tot cas, anem fent el seguiment.

Sobre la seva proposta de reforma de la Llei del SOC, quin sentit té tornar a demanar una reforma d'una llei que tindrem d'aquí a potser sis mesos i que qui pot pensar que ens solucionarà el problema de la crisi –jo crec que ningú, eh?– quan el tinguem publicat al DOGC? I, per tant, el que és important segurament és aquest decret de modificació que ens permeti fer encara més –com ja ho està sent– àgil i més eficient el Servei d'Ocupació de Catalunya i simplificar les estructures administratives i donar més servei per atendre aquestes persones, que també vostès, a través de la moció, ens estan demanant.

En tot cas, alguna consideració per demostrar-li aquesta obsolescència. Vostès diuen que «apliquin o prenguin en consideració les observacions del CTESC». De fet, el decret que es va aprovar el 18 de novembre ja les considera gairebé en el seu cent per cent; per tant, segurament no s'havien posat al dia.

«Un organisme únic per gestionar la formació». Existeix: l'FP.cat. I, en tot cas, els consellers responsables, està previst que compareguin en aquest Parlament justament per explicar en què consisteix, i hi ha el seu gerent, que ja està treballant en la integració dels diferents subsistemes, amb col·laboració i cooperació dels agents socials.

En tot cas, deixi'm dir-li que no acceptant les nostres esmenes perden l'oportunitat de consensuar per una banda, doncs, sol·licitar al Govern de l'Estat, en l'àmbit del diàleg social, l'ajornament de quotes de seguretat social a les empreses dels sectors que estan més afectats per la crisi, o bé reclamar, continuar reclamant a l'Estat la territorialització completa a les comunitats autònomes dels recursos destinats a la formació, i específicament, si escau, els que corresponguin als períodes anteriors.

Bé, sobre els temes industrials, sobre els temes de l'Institut Català de Finances, ja ho hem dit en anteriors ocasions, i tornen a ser reiteracions de mocions que ja han presentat, i en el seu moment ja els vam comentar que corresponen a tot el que l'acció de govern està en aquests moments desenvolupant amb plena capacitat.

Per tant, nosaltres, doncs, si vostès no atenen aquestes esmenes, tampoc donarem el suport a la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Uriel Bertran. (*El diputat Bertran i Arrué renuncia a fer ús de la paraula.*) No?, ja està? (*Pausa.*) Doncs, pel Grup Mixt, el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, bienvenida otra vez a esta cámara; no será la última en estos tiempos, y creemos que quizá lo más práctico sea que coja asiento en todas las sesiones parlamentarias, porque creo que de aquí a mucho tiempo va a tener una presencia muy habitual, vista la situación de crisis y de desempleo en que se encuentra Cataluña.

La moción que presenta Convergència es una moción omnibus, en la que se establecen distintas propuestas en relación con aspectos referidos a los problemas que ahora más preocupan, que son los prioritarios, según establecen las encuestas de opinión y la lógica en estos momentos. Nuestro grupo dará apoyo casi en su totalidad a las propuestas planteadas; algunas, por obvias, y otras, puesto que se están haciendo, porque se están haciendo, con lo cual no hay por qué negarle la razón.

Nos parece bueno fijar una periodicidad de la asistencia por parte del Gobierno para dar explicaciones en bloque, en comandita, en lo que hace referencia al gabinete de crisis, y de ahí que el hecho de que esta periodicidad sea de tres meses no empece ni impide que pueda ser más frecuente.

En lo que hace referencia a las medidas relativas a la lucha contra el paro, nuestro grupo parlamentario cada semana o cada mes tiene una decepción en este tema. Recientemente hemos conocido el informe de Avalot, en el que ponía de manifiesto una situación realmente lamentable y en que criticaba la intermediación en Cataluña: de una a dos personas, de cada cien, encuentran empleo a través de la intermediación de los servicios públicos en Cataluña.

De ahí que la situación es tan grave que no nos conformamos con la elaboración de una nueva ley del Servicio de Ocupación de Cataluña; ya lo hemos dicho en otras ocasiones: creemos que esta medida es insuficiente y el tema debe ser abordado desde un punto de vista estatal, con la reforma integral de todos los servicios públicos de empleo, tanto los del Estado como los de las comunidades autónomas, porque, por desgracia –y los datos cantan–, no funciona peor el SOC que el servicio de empleo de Madrid u otros, sino que el problema es estructural y no solamente de gestión de un determinado departamento. ¿Que ha de mejorar? Sin duda. Pero quizá no sea necesaria una ley. Además, en cuanto que se establece aquí una medida en relación con el Servicio de Ocupación de Cataluña, cual es la intermediación, que debía ser prevista con carácter general, y no intermediación privada, y no en ámbito exclusivamente autonómico, de ahí que no podamos dar apoyo al punto 4.1, y así lo manifestamos.

Igualmente nos parece especialmente modesta la propuesta en lo que hace referencia al nivel de eje-

cución del presupuesto del departamento. No, no nos conformamos con que sea el nivel de ejecución medio de todos los departamentos. En la previsión de nuestro grupo debiera ser que se ejecute en su integridad; no hay por qué establecer una reducción a la baja, sino en su integridad, y más en los tiempos en que nos encontramos, en que sin duda, visto el número de desempleados, probablemente tengamos que establecer créditos extraordinarios para dar servicio a todas las personas que están sufriendo la lacra del paro.

En lo que hace referencia a las inversiones extranjeras, nuestro grupo parlamentario hoy ha tenido ocasión de poner de manifiesto cómo no se debe hacer una acción exterior, en el curso de esta sesión parlamentaria. Entendemos que el Copca y el Cidem, en el futuro Acció 10, cuando se apruebe la ley de política industrial, realmente no están funcionando adecuadamente, y que sí que es cierto que se necesita dar una mayor proyección de Cataluña en el exterior, a efectos de hacerla atractiva para las inversiones extranjeras en nuestra comunidad. De ahí que vayamos a dar apoyo a las iniciativas que presenta el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió.

Por ello ya anunciamos que daremos apoyo a ellas, y pedimos votación separada de los puntos 4.1 y 5, por un lado, y el 7 por otro, dado que, vista la reiterada posición de nuestro grupo, no somos partidarios de la territorialización completa por comunidades autónomas de los recursos destinados a formación continua.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Pot posicionar-se la senyora Meritxell Borràs sobre les esmenes.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... «Decebuda», ens deia, senyora Capdevila; vostè està decebuda. La seva expectativa, que havíem generat..., no hem fet propostes enginyoses ni noves. Decebuda. Miri, amb tota franquesa, que vostè estigui decebuda o jo estigui decebuda és el de menys. Avui el que importa és que segurament 455.757 persones que estan a l'atur, sí que estan decebudes de veure que el Govern és incapaç d'acceptar una cosa tan senzilla com venir aquí cada tres mesos a explicar en quina situació es troba la crisi, com evoluciona l'atur i quines mesures pensa tirar endavant. Això sí que és decepció. Això és una profunda decepció per part de la gent que es troba en una situació difícil: 175.000 persones estan en aquests moments sense rebre cap prestació d'atur, i, a més a més, 200.000 es quedaran en la mateixa situació, si les coses no canvien, durant aquest 2009 –en la mateixa situació.

Això sí que és decepció: veure que el Govern és incapaç de ni tan sols acceptar de comparèixer cada tres mesos, aquí, en aquesta cambra, per fer explicacions de com estan les coses i quines respostes pensen donar-hi.

Això no passa en el Congrés dels Diputats. En el Congrés dels Diputats, Convergència i Unió i Esquerra Republicana vàrem poder forçar –vàrem poder forçar–

que el Govern comparegui cada tres mesos per explicar quines són les iniciatives, quina és la situació i quines són les respostes que el Govern pensa donar. Però, ai las!, Esquerra Republicana es veu que allà es considera l'oposició i aquí evidentment és en el Govern i la resposta és diferent. Això sí que és decepció, veure que, en funció de la posició que ocupes, no dones la mateixa resposta que requereix la gent: la gent requereix la mateixa resposta, i és una resposta per part del Govern.

D'això, n'hi ha per llogar-hi cadires, podríem dir. Mentre la gent està a precari, molts perden la cadira, sembla que molts de vostès només juguen a assegurar-se la cadira, es forcen les situacions a Madrid, i, en canvi, no es genera la confiança necessària en la ciutadania catalana.

No es genera la confiança necessària en la ciutadania catalana segurament, senyors i senyores diputats, perquè per generar confiança, primer de tot, qui n'ha de tenir és qui l'ha de generar. Segurament el Govern es troba, segurament, davant d'una falta de confiança en les seves pròpies mesures que, com s'ha dit i ho vam dir en la interpellació, han estat seixanta-una, però, després d'aquestes seixanta-una mesures, la situació ha anat empitjorant.

Presento aquí una transaccional que hem fet amb el Partit Popular, votarem favorablement a les propostes que ens ha fet el Partit Popular. I lamentem que una cosa tan senzilla, avui 455.757 ciutadans i ciutadanes de Catalunya estan decebuts, que no es vol venir cada tres mesos a fer una explicació de quina situació passa..., la situació econòmica del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per tant, senyora Borràs, entenc que accepten totes les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular amb la transacció de la número 2.

(La Sra. Capdevila Tatché demana per parlar.)

Senyora Capdevila...

La Sra. Capdevila Tatché

Senyora Borràs, jo el que li dic és que, en tot cas, no ens enredi i no generi expectatives...

El president

Senyora Capdevila...

La Sra. Capdevila Tatché

...pretenent que la compareixença dels consellers en el Parlament...

El president

Senyora Capdevila, normalment es demana la paraula per..., i llavors..., concretament. *(Rialles.)*

La Sra. Capdevila Tatché

Demano la paraula per contradiccions, disculpi, senyor president. *(Remor de veus.)* Bé, en tot cas, reitero a la senyora Borràs..., no generi expectatives dient que a partir de la compareixença dels consellers del Govern en aquest Parlament solucionarem els problemes de la crisi. Segurament els solucionarem millor quan els consellers estiguin al carrer coneixent els problemes i trobant i treballant les seves solucions.

(La Sra. Borràs i Solé demanar per parlar.)

El president

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Per al·lusions clarament, senyor president. Evidentment, la gent vol expectatives. No hem dit que el Govern en doni. Això ho tenim molt clar: aquest Govern no en dona. L'únic que voldria és que, com a mínim, el Govern donés la cara en aquesta cambra cada tres mesos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, posaríem a votació la moció.

En primer lloc, votarem el punt 4.1 i el punt cinquè.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 56 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat rebutjat per 55 vots a favor i 73 en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 70 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i deu minuts.